NUMĂRUL 1 ÎN *NEW YORK TIMES*

JULIA QUINN

DANSÎND LA MIEZUL NOPȚII

CÎND LUMINA ASPRĂ A ZILEI VA ÎNLOCUI MAGIA NOPȚII, OARE

EDITURA MERON

JULIA QUINN
DANSÂND LA MIEZUL NOPŢII

Capitolul 1

Oxfordshire, Anglia, 1816

Dacă, rând pe rând, ai împânzi cu buruieni o lume...

Arabella Blydon a clipit des. Nu putea fi adevărat. În „Povestea de iarnă” nu era vorba de niciun grădinar. A îndepărtat puţin cartea. Nu mai vedea deloc scrisul. A adus-o mai aproape. Abia acum distingea literele. Şi nici vorbă de buruieni. În text era vorba de cu totul altceva.

Belle a oftat şi s-a sprijinit de trunchiul copacului. A mai clipit de câteva ori, străduindu-se să descifreze cuvintele de pe pagina aflată în faţa ochilor ei albaştri. Ochii au refuzat să o asculte, dar ea nu avea deloc de gând să citească cu nasul lipit de carte, aşa că a continuat, mijindu-i.

A simţit o adiere rece şi a ridicat privirea spre cer. Va ploua, nu încăpea îndoială, dar cu puţin noroc îi mai rămânea cel puţin o oră pentru lectură, înainte de primii stropi de ploaie. Doar atâta timp îi mai trebuia ca să termine „Povestea de iarnă”, piesă cu care încheia marea descoperire a lui Shakespeare, o sarcină academică ce îi ocupase tot timpul liber, în ultimele şase luni. Începuse cu „Totul e bine când se termină cu bine”, după care îi citise piesele în ordine alfabetică, trecând de „Hamlet” şi de „Romeo şi Julieta” şi ajungând la unele piese de care nici nu

auzise până atunci. Nu ştia prea sigur de ce făcuse asta, afară de faptul că îi plăcea să citească, dar acum, când era aproape de final, a naibii să fie dacă va lăsa câţiva stropi de ploaie să-i stea în cale.

S-a uitat în jur, de parcă se temea că o auzise cineva blestemând în gând. A ridicat din nou ochii spre cer. Soarele se ivea timid printre nori. Belle a luat asta drept un semn de optimism şi a scos din coşul de picnic un sandviş cu pui. A muşcat din el şi şi-a reluat lectura. Cuvintele erau la fel de neclare ca mai devreme, aşa că a apropiat volumul de nas până ce a găsit o distanţă care să-i convină.

— Aşa, Arabella, a murmurat. Trebuie să stai în poziţia asta incomodă încă patruzeci şi cinci de minute, ca să poţi termina de citit cartea.

— Iar în final te vor durea toţi muşchii feţei, a auzit o voce venind din spate.

Belle a lăsat să-i cadă cartea în poală şi s-a întors în direcţia din care venise vocea. La câţiva metri de ea se găsea un bărbat îmbrăcat obişnuit, dar elegant. Părul îi era de culoarea ciocolatei, la fel şi ochii, de aceeaşi nuanţă. Avea o expresie amuzată şi părea că o privea de ceva timp. Incapabilă să scoată vreun cuvânt, Belle i-a aruncat o privire mustrătoare, sperând ca astfel să-l pună la locul lui.

Nu a părut însă să reuşească. Bărbatul părea chiar mai amuzat decât mai devreme.

— Ai nevoie de ochelari, i-a spus simplu.

— Iar tu nu ai ce căuta aici, i-a răspuns ea.

— Aşa să fie? Eu aş fi zis că tu eşti intrusa.

— Nu sunt, cu siguranţă. Pământurile acestea îi aparţin ducelui de Ashbourne. Este vărul meu, a adăugat cu emfază.

Străinul a făcut un semn spre vest.

— *Acele* pământuri îi aparţin ducelui de Ashbourne. Iar acolo este graniţa. Ceea ce înseamnă că eşti o intrusă.

Belle a mijit ochii şi şi-a aşezat o şuviţă de păr blond

după ureche.

— Eşti sigur?

— Absolut sigur. Ştiu prea bine că domeniul lui Ashbourne este vast, dar nu este în niciun caz infinit.

Ea s-a foit stânjenită.

— În acest caz... scuze pentru deranj. Îmi iau imediat calul şi plec.

— Nu fii prostuţă, s-a grăbit el să-i răspundă. Nu sunt într-atât de hain încât să nu-i permit unei doamne să citească sub unul din copacii mei. Rămâi cât timp doreşti.

Belle se gândea foarte serios să plece, dar senzaţia de confort a fost cea care a învins.

— Îţi mulţumesc. Stau aici de câteva ore şi mi-a fost foarte bine.

— Înţeleg. I-a zâmbit fugar, iar Belle a avut senzaţia că nu era un bărbat care să zâmbească prea des. De vreme ce îţi vei mai petrece ceva timp pe pământurile mele, ar fi cazul să ne prezentăm.

Belle a ezitat. Nu-şi dădea seama dacă era condescendent sau doar încerca să fie politicos.

— Scuze. Sunt lady Arabella Blydon.

— Mă bucur de cunoştinţă. Eu sunt John, lord Blackwood.

— Încântată.

— Şi eu. Dar tot ai nevoie de ochelari.

Belle s-a încordat. Emma şi Alex îi tot spuseseră de o lună încoace să consulte un doctor, dar ei îi erau rude. Acest John Blackwood era un străin şi nu avea niciun drept să-i dea ei sugestii.

— Să fii sigur că voi ţine seama de sfatul tău, a murmurat, destul de nepoliticoasă.

John a înclinat capul.

— Ce citeşti?

— „Poveste de iarnă”, i-a răspuns Belle, aşteptându-se la obişnuitele remarci condescendente despre femei şi

despre lecturile lor.

— O piesă excelentă, dar nu o consider cea mai bună dintre piesele lui Shakespeare, a comentat John. Eu unul prefer „Coriolan”. Nu este prea cunoscută, dar mie îmi place. Ar trebui să o citeşti, cândva.

Uitând să mai fie încântată că în sfârşit întâlnise un bărbat care o încuraja să citească, Belle i-a spus:

— Mulţumesc pentru sugestie, dar am citit-o deja.

— Sunt impresionat. Ai citit şi „Othello”?

Ea a dat din cap.

— „Furtuna”?

— Da.

John căuta cu înfrigurare o operă cât mai obscură de-a lui Shakespeare.

— Dar „Pelerinul înflăcărat”?

— Nu se numără printre favoritele mele, dar am citit şi aceste sonete.

— Complimentele mele, lady Arabella. Nu cred să fi văzut vreodată un exemplar din „Pelerinul înflăcărat”, măcar.

Belle a acceptat cu graţie complimentul şi tot antagonismul pe care îl simţise la început pentru el a părut să dispară ca prin farmec.

— Nu vrei să te aşezi câteva minute? l-a întrebat, făcând semn spre locul gol de pe pătură. Mai am destulă mâncare în coşul de picnic şi mi-ar face plăcere să o împart cu tine.

Preţ de o clipă, el a părut tentat să accepte. A deschis gura să spună ceva, după care a oftat şi a închis-o la loc. Când a vorbit în sfârşit, tonul îi era formal şi rece:

— Nu, mulţumesc, a fost tot ce a rostit. După care s-a îndepărtat câţiva paşi şi a întors capul, privind peste câmp.

Belle a înclinat puţin capul şi se pregătea să spună ceva când şi-a dat seama că el şchiopăta uşor. Poate că fusese rănit în război. Un bărbat interesant, acest John. Nu

i-ar fi displăcut să petreacă o oră sau chiar mai multe în compania lui. Era nevoită să recunoască, în plus, că era un bărbat frumos, cu trăsături ferme şi un trup zvelt şi puternic, în ciuda şchiopătatului. În ochii lui catifelaţi se citea inteligenţa, dar şi o umbră de scepticism, de durere chiar. Era un tip misterios în adevăratul sens al cuvântului.

— Eşti sigur? l-a întrebat.

— Sigur pe ce? Nu s-a întors spre ea.

A tresărit, sesizând impoliteţea.

— Sigur că nu vrei să mâncam împreună.

— Destul de sigur.

Ei, îi atrăsese cu siguranţă atenţia. Nu-i mai spusese nimeni până atunci că era „destul de sigur” că nu-i dorea compania.

Stătea într-o poziţie incomodă pe pătură, cu exemplarul din Shakespeare în poală. Nu ştia ce ar mai putea să-i spună, de vreme ce el continua să stea cu spatele spre ea. Dar ar fi fost o lipsă de politeţe să reînceapă să citească.

Brusc, John s-a întors cu faţa spre ea şi şi-a dres glasul.

— Urât din partea ta să-mi spui că am nevoie de ochelari, i-a spus ea direct, doar ca să i-o ia înainte.

— Îmi cer scuze. Nu mă prea pricep să fac conversaţie.

— Poate că ar trebui să exersezi mai mult, i-a replicat ea.

— Dacă ai fi folosit alt ton, doamnă, aş fi putut să cred că flirtezi cu mine.

Ea a trântit cât colo cartea şi s-a ridicat în picioare.

— Ai avut dreptate. Nu ştii să faci conversaţie. Şi nici să fii politicos. Absolut deloc!

El a ridicat din umeri.

— Este una din calităţile mele.

Reuşise să o lase cu gura căscată.

— Înţeleg că nu-mi prea apreciezi umorul.

— Nu-mi imaginez că sunt numeroşi aceia care o fac.

A urmat o pauză, după care în ochii lui apărut o lumină tristă, ciudată. Aceasta a dispărut rapid, iar el i-a spus cu asprime:

— Să nu mai vii singură pe-aici.

Belle îşi îndesa lucrurile în coşul de picnic.

— Nu e cazul să-ţi faci griji. Nu voi mai călca pe pământurile tale.

— Nu este vorba de asta. Dar să nu mai vii singură.

Nu avea nici cea mai mică idee ce i-ar putea răspunde, aşa că s-a mulţumit să rostească:

— Plec acasă.

El a ridicat ochii spre cer.

— Cred că este mai bine. Curând va începe ploaia. Şi eu mai am mai bine de doi kilometri până acasă. O să mă ude până la piele.

Ea s-a uitat în jur.

— Nu ai venit călare?

— Uneori e mai bine să-ţi foloseşti propriile picioare, doamnă. A înclinat capul. Mi-a făcut plăcere.

— Ţie, poate, a murmurat ea în barbă. L-a privit îndepărtându-se. Şchiopăta destul de tare, dar mergea mai repede decât şi-ar fi imaginat. A continuat să-l fixeze cu privirea până când a dispărut. A încălecat, dar un gând nu-i dădea pace: de ce prefera să meargă pe jos, de vreme ce şchiopăta?

*

John Blackwood auzea în depărtare zgomotul făcut de potcoavele calului Arabellei. A oftat. Se purtase ca un măgar.

A oftat din nou, de data asta mai sonor, din pură iritare. La naiba! Nu mai ştia ce să-i spună unei femei, era

clar!

Belle se îndrepta spre Westombirt, acolo unde locuiau rudele ei. Emma, verişoara ei născută în America, se căsătorise cu câteva luni în urmă cu ducele de Ashbourne. Proaspeţii căsătoriţi preferaseră să ducă o viaţă retrasă, la ţară, aşa că locuiseră la Westombirt încă de la început. Sezonul se terminase, oricum, iar Londra era aproape goală. Belle era însă convinsă că Emma şi soţul ei vor evita Londra chiar şi după reînceperea sezonului.

A oftat. Fără îndoială, ea se va întoarce atunci la Londra ca să reînceapă căutarea unui soţ. Întregul proces o dezgusta. Trăise deja două astfel de sezoane, primise peste douăsprezece cereri în căsătorie dar le respinsese rând pe rând. Unii bărbaţi i se păruseră total nepotriviţi, dar majoritatea fuseseră decenţi, destul de plăcuţi, cu relaţii sus-puse. Numai că nu fusese în stare să-l accepte pe un bărbat la care nu ţinea cu adevărat. Iar acum, când vedea cât de fericită era verişoara ei, era convinsă că nu se va mulţumi cu puţin.

Şi-a îndemnat calul, pentru că ploaia se înteţise. Era aproape de ora trei, iar Emma o aştepta cu siguranţă cu ceaiul. Locuia în casa Emmei şi a lui Alex de trei săptămâni. La câteva luni de la căsătoria Emmei, părinţii lui Belle se hotărâseră să facă o călătorie în Italia. Ned, fiul lor, era în ultimul an la Oxford, iar Emma li se păruse cea mai potrivită să o supravegheze, pentru că era de-acum o femeie măritată. Şi aşa Belle a venit să locuiască la verişoara ei.

Belle nici că putea să-şi imagineze un aranjament mai plăcut. Emma era prietena ei cea mai bună şi i se părea de-a dreptul amuzant să-i servească drept doamnă de companie.

A oftat uşurată când a urcat dealul şi în faţă i-a apărut Westombirt. Clădirea masivă avea totuşi o graţie aparte, cu ferestrele ei înalte de la faţadă. Belle o considera deja

căminul ei. A intrat la grajduri, i-a dat frâiele unui slujitor şi s-a repezit în casă, încercând să se strecoare printre picăturile dese de ploaie. Odată ajunsă pe treptele de la intrare, uşa grea s-a deschis larg.

— Mulţumesc, Norwood. Mă aşteptai, probabil.

Norwood s-a înclinat.

— Norwood, s-a întors cumva Belle?

Vocea feminină a plutit prin aer, după care a auzit zgomot de paşi răsunând în holul care ducea spre foaier.

— Plouă din ce în ce mai tare. Emma s-a ivit de după colţ. Te-ai întors! Ce bine!

— M-am udat puţin, i-a răspuns veselă Belle.

— Ţi-am spus că va ploua.

— Te simţi răspunzătoare pentru soarta mea, acum că eşti o femeie respectabilă?

Expresia Emmei i-a arătat exact ce părere avea ea.

— Arăţi ca un şoarece ud, i-a spus scurt.

Belle s-a strâmbat.

— Mă schimb şi cobor imediat să luăm ceaiul.

— Ne vedem în biroul lui Alex, i-a spus Emma. Va lua şi el ceaiul cu noi, astăzi.

— Perfect. Vin imediat.

Belle a urcat în grabă treptele şi a străbătut labirintul de coridoare care duceau spre camera ei. Şi-a scos costumul de călărie şi a îmbrăcat o rochie bleu, după care a pornit-o din nou pe scări. Uşa biroului lui Alex era închisă şi se auzeau chicoteli, aşa că a ciocănit înainte de a intra. A urmat un moment de linişte, după care s-a auzit vocea Emmei:

— Intră!

Belle a zâmbit. Învăţa tot mai multe despre dragostea celor căsătoriţi cu fiecare minut care trecea. Ce mai doamnă de companie îi mai era şi Emma! Nici ea şi nici Alex nu reuşeau să-şi ţină mâinile departe unul de celălalt, ori de câte ori aveau impresia că nu-i vedea nimeni. Belle a

zâmbit şi mai larg. Nu prea ştia ea exact cum se făceau copiii, dar era convinsă că avea legătură cu toate aceste atingeri. Şi că Emma era deja însărcinată. A deschis larg uşa şi a intrat în biroul imens, masculin, folosit de Alex.

— Bună ziua, Alex. Ai avut o zi bună?

— Mult mai uscată decât a ta, i-a răspuns el. Ţi se prelinge apă din păr.

Belle a privit în jos. La umeri, materialul rochiei era deja ud.

— Ei, asta este! S-a aşezat pe sofa şi şi-a turnat o ceaşcă de ceai. Dar tu, Emma? Cum ţi-ai petrecut ziua?

— Nimic special. Am studiat câteva registre şi rapoarte ale proprietăţilor noastre din Wales. Se pare că sunt unele probleme. Mă gândeam să merg până acolo, să cercetez.

— În niciun caz, a mormăit Alex.

— Chiar aşa? a ripostat Emma.

— În următoarele şase luni nu te mişti de aici, i-a spus privind-o cu dragoste pe soţia lui cu părul roşu ca flacăra şi ochi violeţi. Şi probabil că nici după aceea.

— Eşti nebun să crezi că voi sta în pat până ce va veni copilul pe lume.

— Şi va trebui să înveţi cine este şeful aici.

— Ei bine…

— Gata, gata, i-a întrerupt Belle, râzând. Ajunge! Ce bine că v-aţi găsit unul pe celălalt! Sunteţi cei mai încăpăţânaţi oameni din întreg universul. Deci vă potriviţi perfect. Ce-ar fi să vă spun *eu* cum mi-am petrecut ziua?

Emma şi Alex au întors capetele spre ea.

Belle a sorbit din ceaşcă, lăsând lichidul fierbinte să o încălzească.

— Am făcut cunoştinţă cu un bărbat cam ciudat.

— Adevărat? a întrebat-o Emma, curioasă.

Alex s-a lăsat pe spate, cu o expresie plictisită.

— Da. Locuieşte în apropiere. Cred că pământurile

tale se învecinează cu ale lui. Lordul John Blackwood. Îl cunoşti?

Alex a tresărit.

— John Blackwood ai spus?

— Da, John, lord Blackwood. Sau cel puţin aşa cred. Îl cunoşti? E un nume destul de comun.

— Cu păr castaniu?

Belle a încuviinţat.

— Ochi căprui?

Ea a dat din nou din cap.

— Cam de înălţimea mea?

— Cred. Nu era atât de lat în umeri ca tine, dar cred că era cam tot atât de înalt.

— Şchiopăta?

— Da! a exclamat Belle.

— Al naibii să fiu! Era chiar John Blackwood! Alex a clătinat din cap, neîncrezător. A căpătat chiar şi un titlu nobiliar. Probabil pentru serviciile militare.

— Aţi luptat împreună în război? l-a întrebat Emma. Când Alex i-a răspuns, într-un târziu, ochii lui priveau pierduţi în gol.

— Da, a spus încet. Comanda o altă companie, dar ne vedeam destul de des. M-am întrebat mereu ce s-o fi întâmplat cu el. Nici nu ştiu de ce nu am încercat să-l găsesc. M-am temut probabil că voi afla că a murit.

Îi atrăsese cu siguranţă atenţia lui Belle.

— Ce vrei să spui cu asta?

— Era ceva ciudat la el, a spus Alex. Era un soldat excelent, pe care puteai conta în orice împrejurare. Complet lipsit de egoism. Se punea mereu în faţa pericolului ca să-i salveze pe ceilalţi.

— Şi ce este ciudat în asta? a întrebat Emma. Pare un bărbat foarte onorabil.

— Mi s-a părut straniu ca un om care punea atât de puţin preţ pe viaţa lui să se poarte aşa cum a făcut-o atunci

când a fost rănit.

— Ce s-a întâmplat? a întrebat Belle, intrigată.

— Chirurgul a spus că va trebui să-i taie piciorul. Era chiar foarte hotărât. John era conştient, dar laşul acela nici măcar nu s-a ostenit să i-o spună în faţă. S-a întors pur şi simplu spre asistentul lui şi i-a spus: adu-mi fierăstrăul.

Belle s-a cutremurat.

— În clipa aceea, John parcă a înnebunit, a continuat Alex. Nu am mai văzut niciodată aşa ceva. L-a apucat pe chirurg de guler şi l-a tras aproape. După cât sânge pierduse, îl ţinea al naibii de strâns. Am fost cât pe ce să intervin, dar chiar atunci l-am auzit vorbind şi m-am tras înapoi.

— Ce spunea? a întrebat Belle, gata-gata să sară de pe scaun de nerăbdare.

— Nu voi uita niciodată. A spus: dacă-mi tai piciorul, jur că te voi găsi şi ţi-l voi tăia şi eu pe-al tău. Aşa că doctorul l-a lăsat în pace. I-a spus că-l lasă să moară, dacă asta îi este dorinţa.

— Dar nu a murit, a spus Belle.

— Nu, n-a murit. Dar sunt sigur că astfel au luat sfârşit zilele lui de combatant. Ceea ce a fost chiar mai bine, probabil. Era un soldat exemplar, dar am bănuit întotdeauna că ura violenţa.

— Ce ciudat, a murmurat Emma.

— Da, era un bărbat interesant. Îl plăceam cu adevărat. Avea un excelent simţ al umorului, atunci când dorea să şi-l arate celorlalţi. Dar era tăcut în majoritatea timpului. Şi avea cel mai puternic simţ al onoarei din câte am întâlnit vreodată.

— Zău aşa, Alex, i-a spus Emma. Nimeni nu poate fi mai onorabil decât tine.

— Ce soţie frumoasă şi loială am! Alex s-a aplecat şi a sărutat-o pe Emma pe frunte.

Belle s-a aşezat mai confortabil. Ar fi vrut să afle mai

multe despre John Blackwood, dar i se părea lipsit de politeţe să-i mai pună întrebări lui Alex. O irita să recunoască asta, dar era extrem de interesată de acest bărbat neobişnuit. Părea un om în care puteai avea încredere, pe care te puteai bizui. Un bărbat cu pasiuni adânci.

Surprinsă de direcţia în care o luau gândurile ei, Belle a tresărit. Emma a observat şi a întrebat-o:

— Eşti bine, Belle?

— Poftim? Ah, da, mă doare puţin capul, doar atât. Îmi va trece imediat.

— Oh.

— Probabil din cauza cititului, a continuat Belle, deşi era evident că Emma nu avea de gând să continue pe acel subiect. A trebuit să mă străduiesc din greu zilele acestea ca să pot descifra scrisul. Poate că ar trebui să consult un medic.

Chiar dacă a fost surprinsă că Belle recunoştea în sfârşit că vederea ei nu mai era aşa cum ar fi trebuit, Emma nu a lăsat să se vadă nimic.

— Avem un doctor excelent în sat. O să vedem ce este de făcut.

Belle a zâmbit şi a ridicat ceaşca cu ceai. Se răcise. În clipa următoare, Emma a spus un lucru extraordinar, minunat:

— Ştiu ce ar trebui să facem, i-a spus ea soţului ei. Ar trebui să-l invităm pe acest John Blake…

— John Blackwood, a corectat-o imediat Belle.

— Scuze. Să-l invităm pe John Blackwood la cină. Este şi Belle aici, aşa că are şi parteneră. Nu mai este nevoie să mai invităm o altă doamnă ca să fim în număr par.

Alex a lăsat paharul jos.

— Excelentă idee, iubirea mea. Chiar îmi doresc să reînnodăm prietenia cu el.

— Rămâne stabilit, atunci. Îi scriu eu un bilet sau îi

faci tu o scurtă vizită, să-l inviţi personal?

— Cred că mă voi duce la el, mai degrabă. Sunt nerăbdător să-l văd şi în plus ar fi cam nepoliticos să nu o fac, ţinând cont că mi-a salvat viaţa.

Emma a pălit.

— Poftim?

Alex i-a zâmbit.

— S-a întâmplat demult, draga mea. Nu are rost să te mai necăjeşti.

Privirile pe care le schimbau cei doi erau atât de încărcate de tandreţe că Belle nu mai putea nici măcar să se uite la ei. S-a scuzat şi a ieşit, îndreptându-se spre camera ei, acolo unde o aşteptau ultimele pagini din „Poveste de iarnă”.

John Blackwood îi salvase viaţa lui Alex? Se părea că vecinul lor ascundea multe sub aparenţa lipsită de politeţe.

John Blackwood avea secrete. Belle era sigură de asta. Ar fi putut pune pariu că povestea vieţii lui rivaliza cu o piesă de-a lui Shakespeare. Trebuia doar să cerceteze mai adânc. Excursia ei la ţară se putea dovedi chiar mai interesantă decât s-ar fi aşteptat.

Nu avea însă cum să-i descopere secretele dacă nu se împrietenea cu el. Iar el îi arătase suficient de clar că nu o plăcuse.

O chestie al naibii de iritantă.

Capitolul 2

A doua zi de dimineaţă, Belle a fost trezită de un zgomot neplăcut. S-a întors în pat şi a văzut-o pe Emma aplecată deasupra oalei de noapte. S-a strâmbat şi a murmurat:

— Ce mod plăcut de a-ţi începe ziua!

— Bună dimineaţa şi ţie! i-a răspuns Emma ridicându-se şi mergând după carafa cu apă de pe cea mai apropiată măsuţă. Şi-a turnat în pahar şi a luat o înghiţitură.

Belle s-a ridicat în capul oaselor şi a privit-o pe verişoara ei cum îşi clătea gura.

— Cred că ai fi putut face toate astea şi în camera ta, i-a spus într-un final.

Emma i-a aruncat o privire mustrătoare.

— Greţurile matinale sunt ceva obişnuit, să ştii.

— Nu cred totuşi că l-ai speria pe Alex dacă ai face asta în camera ta.

— Nu am venit aici ca să mă feresc de soţul meu. M-a văzut aşa de multe ori în ultimele săptămâni, crede-mă. A oftat. Cred că ieri i-am vomat direct pe picior.

Belle a simţit brusc un val de simpatie pentru verişoara ei.

— Cât de îngrozitor! a murmurat.

— Venisem să văd dacă te-ai trezit, dar pe drum mi s-a făcut rău. Emma s-a înverzit brusc la faţă şi a căutat un scaun pe care să se aşeze.

Belle s-a ridicat grăbită din pat şi şi-a căutat halatul.

— Ai nevoie de ceva?

Emma a inspirat adânc, încercând să-şi înfrâneze un nou acces de vomă.

— Nu mă faci să privesc cu ochi buni ideea de căsătorie, să ştii, a căutat Belle să-i distragă atenţia.

Emma a zâmbit slab.

— Nu e mereu atât de rău.

— Sper din toată inima.

— Am crezut că nu mi se întâmplă nimic dacă mănânc la micul dejun câţiva biscuiţi şi beau un ceai, a oftat Emma. Se pare că m-am înşelat.

— Nici n-ai zice că eşti însărcinată, i-a spus Belle cu blândeţe, încercând să o îmbărbăteze. Eşti atât de subţire!

Emma i-a zâmbit recunoscătoare.

— Eşti foarte drăguţă. Pentru mine este o experienţă nouă şi totul mi se pare foarte ciudat.

— Ai emoţii? Nu mi-ai pomenit nimic de asta până acum.

— Nu sunt chiar emoţii, mai mult... nu ştiu cum să le descriu. Sora lui Alex urmează să nască peste trei săptămâni iar noi am planificat să o vizităm de azi în două săptămâni. Sophie m-a asigurat că suntem bineveniţi. Sunt convinsă că mă voi linişti de îndată ce voi afla la ce anume trebuie să mă aştept. În vocea Emmei se citea mai degrabă speranţă decât certitudine.

Experienţa lui Belle în privinţa naşterilor se limita la a privi aducerea pe lume a unor căţeluşi, pe când avea doisprezece ani. Aşa că nu era deloc prea convinsă că Emma va fi mai liniştită după ce va asista la naşterea copilului lui Sophie. I-a zâmbit însă verişoarei ei şi a murmurat ceva ce trebuia să aducă a încurajare, după care a tăcut.

Câteva clipe mai târziu, chipul Emmei şi-a recăpătat culoarea normală iar ea a oftat.

— Gata. Mă simt mult mai bine. E uimitor cât de rapid trec aceste greţuri. Este singurul lucru care le face suportabile.

O cameristă le-a adus ciocolată fierbinte şi cornuri. A lăsat tava pe pat iar cele două s-au aşezat de o parte şi de alta a ei.

Belle a luat o înghiţitură de ciocolată şi a ezitat puţin înainte de a întreba:

— Pot să-ţi pun o întrebare, Emma?

— Bineînţeles.

— Şi-mi promiţi că vei răspunde fără ocolişuri?

— Ştii că răspund vreodată altfel?

— Nu sunt o persoană plăcută?

Emma a reuşit să ducă şervetul la gură înainte să scuipe ciocolata caldă pe cearceafurile lui Belle.

— Poftim?

— Cred că majoritatea oamenilor mă plac.

— Da, i-a răspuns precaută Emma. Majoritatea. Sau chiar toţi. Nu cred să fi întâlnit pe cineva care să nu te fi plăcut.

— Aşa credeam şi eu, a fost de acord Belle. Probabil că sunt una-două persoane cărora să nu le pese de mine, dar nu credeam să existe cineva care să nu mă placă.

— Despre cine este vorba, Belle?

— Despre noul vostru vecin. John Blackwood.

— Ei, zău aşa! N-aţi discutat mai mult de cinci minute, sunt sigură.

— Nu, dar…

— Nu avea deci cum să nu te placă.

— Ba eu aşa cred.

— Sunt sigură că te înşeli.

Belle a clătinat din cap.

— Nu cred.

— Şi ar fi chiar atât de groaznic dacă ar fi aşa?

— Nu-mi place ideea, pur şi simplu. Asta înseamnă că sunt egoistă?

— Nu, dar…

— Lumea mă consideră o persoană plăcută, în general.

— Aşa este, dar…

Belle şi-a îndreptat umerii.

— Mi se pare inacceptabil.

Emma se străduia cu greu să nu izbucnească în râs.

— Şi ce ai de gând să faci?

— O să-l fac să mă placă.

— Te interesează acest bărbat, Belle?

— Nu, bineînţeles că nu, i-a răspuns mult prea repede Belle. Dar nu înţeleg ce anume nu-i place la mine.

Emma a clătinat din cap, uimită de turnura ciudată pe care o luase discuţia lor.

— Nu cred că va dura mult. Atâţia bărbaţi s-au îndrăgostit de tine la Londra, fără ca tu să-i fi provocat câtuşi de puţin. Cred că vei reuşi fără probleme să-l determini pe Blackwood să te placă.

— Hmm, a murmurat Belle, ridicând privirea. Şi când ziceai că vine la cină?

*

Poate că Blackwood nu era lord din naştere, dar provenea dintr-o familie de aristocraţi. Scăpătaţi, e-adevărat. Avusese însă neşansa de a fi al şaptelea din cei şapte copii, o poziţie care îl văduvea de orice favoruri. Părinţii lui, cel de-al şaptelea conte de Westborough şi soţia lui, contesa, nu avuseseră intenţia să-l neglijeze pe cel mai mic dintre copiii lor, dar asta se întâmplase.

Damien era cel mai mare dintre fraţi şi totodată moştenitorul de drept, de aceea se bucurase de toate avantajele. Un an mai târziu a venit pe lume Sebastian, care s-a bucurat şi el de toate avantajele, fiind atât de apropiat ca vârstă de primul născut. Contele şi contesa erau suficient de pragmatici să conştientizeze faptul că, dată fiind rata mortalităţii infantile, Sebastian avea toate şansele să devină cel de-al optulea conte de Westborough. Curând după aceea s-au născut, pe rând, Julianna, Christina şi Ariana. Încă din fragedă copilărie a fost evident că aveau să fie nişte mari frumuseţi, aşa că li s-a dat o deosebită atenţie. Nişte căsătorii avantajoase aveau să umple sipetele familiei.

Câţiva ani mai târziu, contesei i-a murit un băiat la naştere. Pierderea nu a fost tocmai grea, părinţii nu au jelit prea mult. Cinci copii frumoşi şi rezonabil de inteligenţi le erau suficienţi. Cinstit vorbind, un al şaselea ar fi însemnat doar o gură în plus care trebuia hrănită. Familia Blackwood locuia într-o casă veche minunată, dar a-şi plăti cheltuielile

însemna, lună de lună, o adevărată încercare. Iar contele nici nu ar fi conceput să încerce să-şi *câştige* existenţa.

După care a urmat tragedia. Contele a murit într-un accident. Trăsura în care călătorea s-a răsturnat în timpul unei furtuni. La numai zece ani, Damien a fost nevoit să preia titlul nobiliar. Nu au avut prea mult timp la dispoziţie să jelească, pentru că lady Westborough a descoperit, spre surpriza tuturor, că era din nou însărcinată. În primăvara lui 1787 a dat naştere ultimului ei copil. Efortul a secătuit-o şi nu şi-a mai revenit complet niciodată. Obosită şi epuizată de griji financiare, ea şi-a privit cel de-al şaptelea copil, a oftat şi a spus:

— Cred că ar trebui să-l cheme John. Sunt prea obosită să mă mai gândesc la un nume mai potrivit.

Iar după acest prim contact cu lumea, John a fost… uitat – ca să nu folosim un alt termen.

Familia nu avea răbdare cu el, aşa că şi-a petrecut majoritatea timpului în compania perceptorilor. A fost trimis la Eton şi Oxford, doar pentru că aşa procedau familiile bune, chiar şi cu copii mai mici care nu contau în ceea ce privea descendenţa.

În 1808, însă, pe când John era în ultimul an de studii la Oxford, i s-a ivit o şansă neaşteptată. Anglia s-a trezit implicată în chestiuni militare în peninsula iberică şi majoritatea bărbaţilor de familie bună se grăbeau să se înroleze. John considera că milităria era o oportunitate pentru un bărbat care dorea să-şi dovedească ceva, aşa că a discutat cu Damien. Acesta a fost imediat de acord, convins că era un mod onorabil de a scăpa de fratele lui.

Aşa că i-a cumpărat un post de comandă al unei companii.

Să fie soldat i s-a părut foarte uşor lui John. Era un călăreţ priceput şi mânuia cu iscusinţă săbiile şi armele de foc. Şi-a asumat anumite riscuri pe care ştia că ar fi trebuit să le evite, dar a supravieţuit carnagiilor. Ştia că, dacă

printr-o minune va termina conflictul cu trupul intact, nu acelaşi lucru îl va putea spune şi despre sufletul lui.

Au trecut patru ani iar John tot mai reuşea să fenteze moartea. După care a încasat un glonţ în genunchi şi s-a trezit pe un vapor, în drum spre Anglia. Anglia cea dulce, verde, bucurându-se de pace. Cumva, i se părea ireală. Timpul recuperării a trecut repede. Cinstit vorbind, nu-şi mai amintea mare lucru de atunci. Fusese beat mai tot timpul, incapabil să admită că va fi un infirm pentru tot restul vieţii.

Spre surprinderea lui, la ceva timp a primit un titlu nobiliar ca răsplată pentru faptele de vitejie. I s-a părut o ironie, după ce în toţi acei ani rudele lui îi repetaseră că nu se putea considera un gentleman. Acela a fost un punct de răscruce. Şi-a dat seama că avea ce lăsa moştenire generaţiilor viitoare, aşa că s-a decis să-şi pună ordine în viaţă.

Patru ani mai târziu, el tot mai şchiopăta, dar măcar o făcea pe propriile pământuri. Războiul se sfârşise mai curând decât se aşteptase el, aşa că se apucase de investiţii. Acestea se dovediseră profitabile, aşa că economisise suficient ca să-şi poată cumpăra un mic domeniu.

Se hotărâse în sfârşit să dea roată pământurilor lui cu o zi înainte să o fi întâlnit pe lady Arabella Blydon. Se gândise destul de mult la întâlnirea lor. Poate că ar fi trebuit să meargă la Westombirt şi să-şi ceară scuze pentru purtarea lui. Era sigur că ea nu va veni niciodată la Bletchford Manor, nu după felul în care o tratase.

S-a strâmbat. Trebuia neapărat să găsească un alt nume pentru locul acela.

Era o casă plăcută. Confortabilă. Nu era un palat, aşa că avea puţini servitori. Norocul lui, pentru că nu-şi putea permite să plătească o armată de servitori.

Asta era. Avea un cămin – unul doar al lui, nu o casă

pe care să o împartă cu cei cinci fraţi mai mari. Avea şi un venit frumuşel, chiar şi după cumpărarea casei. Şi era încrezător în abilităţile lui de a-şi spori câştigurile.

S-a uitat la ceasul pe care îl purta în buzunar. Era două şi jumătate, o oră tocmai potrivită să-şi inspecteze pământurile dinspre vest, acolo unde intenţiona să facă agricultură. Voia ca Bletchford Manor – sau cum se va numi în curând – să devină cât mai profitabilă. S-a uitat pe fereastră şi şi-a dat seama că stătea iar să plouă, aşa cum se întâmplase şi cu o zi în urmă, aşa că a urcat la etaj să-şi ia pălăria.

Nu a ajuns însă prea departe. Buxton, vârstnicul majordom pe care îl moştenise cu tot cu casă, l-a oprit:

— Domnule, aveţi un vizitator.

John s-a oprit în loc, surprins.

— Cine este, Buxton?

— Ducele de Ashbourne, domnule. Mi-am permis să-l conduc în salonul albastru.

John a zâmbit.

— Ashbourne e aici. Minunat. Nu ştiuse că vechiul lui prieten din armată locuia atât de aproape atunci când cumpărase Bletchford Manor, dar îi făcuse plăcere să afle. S-a întors pe călcâie şi a început să coboare treptele, dar s-a oprit brusc, la mijlocul lor.

— La naiba, Buxton, a mormăit. Care este salonul verde?

— A doua uşă pe stânga, domnule.

John a străbătut culoarul şi a deschis uşa. Aşa cum bănuise, în încăpere nu se afla nici măcar o piesă de mobilier albastră. Alex stătea la fereastră, privind spre câmpurile care se învecinau cu proprietatea lui.

— Vrei să încerci să mă convingi că livada de piersici se află de fapt pe pământurile tale? a glumit John.

Alex s-a întors spre el.

— Blackwood. Cât mă bucur să te revăd! Şi da, livada

se află pe terenurile mele.

— Poate da, poate nu.

Alex a zâmbit.

— Ce-ai mai făcut? Şi de ce nu ai venit să mă saluţi? Nici nu am ştiut că tu ai cumpărat aici. Până ieri după-amiază, când mi-a spus Belle.

Deci i se spunea Belle. I se potrivea. Şi discutaseră despre el. Lui John îi făcea plăcere să se gândească la asta, chiar dacă era mai mult ca sigur că nu avusese nimic plăcut de spus la adresa lui.

— Uiţi că nu se cade să apari la uşa unui duce? Trebuie ca acesta să te viziteze primul.

— Zău aşa, Blackwood. Credeam că nu ţinem cont de etichetă. Cel care mi-a salvat cândva viaţa este oricând binevenit în casa mea.

John a roşit uşor, amintindu-şi clipa în care îl împuşcase pe cel care se pregătea să-l înjunghie în spate pe Alex.

— Oricare altul ar fi făcut la fel, i-a răspuns.

Alex îşi amintea exact că John fusese rănit în braţ de pumnalul atacatorului.

— Nu, i-a răspuns într-un final. Nu cred că oricine ar fi făcut la fel. Şi-a îndreptat spatele. Gata cu discuţiile despre război! Ce-ai mai făcut?

John i-a făcut semn spre un scaun iar Alex s-a aşezat.

— Nimic deosebit. Vrei ceva de băut?

Alex a încuviinţat iar John i-a turnat un pahar cu whisky.

— Nu prea cred, *lord* Blackwood.

— Ah, da. Am fost făcut baron, Baronul Blackwood. I-a aruncat lui Alex un zâmbet ironic. Sună bine, nu?

— Sună foarte bine.

— Şi viaţa ta? Ce schimbări s-au mai petrecut în ultimii patru ani?

— Nu prea multe. Cu excepţia ultimelor şase luni.

— Adevărat?

— Da. M-am căsătorit. Alex arborase un zâmbet larg.

— Chiar aşa? John a ridicat paharul într-un toast tăcut.

— O cheamă Emma. Este verişoara lui Belle.

John se întreba dacă Emma semăna cu Belle. Dacă era aşa, atunci nu era de mirare că atrăsese atenţia ducelui.

— Şi ea a citit opera completă a lui Shakespeare?

Alex a izbucnit în râs.

— Începuse, dar am avut grijă să-i ocup timpul cu altceva.

John a ridicat o sprânceană. Fraza vechiului său prieten avea mai multe înţelesuri.

Alex a înţeles imediat, aşa că a adăugat:

— Se ocupă de proprietăţile mele. Se pricepe la cifre. Poate să adune şi să împartă mai rapid decât mine.

— Inteligenţa este deci o trăsătură de familie.

Alex era curios cum de aflase John atâtea despre Belle într-un timp atât de scurt dar nu a scos niciun cuvânt.

— Da, este probabil singurul lucru pe care îl au în comun. Ah, şi capacitatea de a obţine exact ceea ce doresc, fără ca măcar să-ţi dai seama de asta.

— Oh?

— Emma este destul de încăpăţânată, a oftat Alex. Era însă un oftat plăcut, vesel chiar.

— Şi verişoara ei nu este? l-a întrebat John. Mi s-a părut de-a dreptul formidabilă.

— Oh, Belle are o voinţă puternică, te asigur. Dar nu este nici pe departe ca Emma. Soţia mea se aruncă cu capul înainte în orice situaţie, fără să stea pe gânduri. Belle nu este aşa. Este foarte practică. Foarte pragmatică. Şi are o curiozitate de nestăpânit. E al naibii de greu să păstrezi un secret când e şi ea de faţă, dar trebuie să recunosc că o simpatizez. Am văzut atâtea la prietenii mei încât mă simt de-a dreptul norocos cu o asemenea rudă prin alianţă.

Alex şi-a dat seama că vorbea foarte deschis cu un prieten cu care nu se mai văzuse de ani buni. Era probabil datorită războiului, care năştea legături indestructibile între oameni. Acesta trebuia să fie motivul pentru care discutau ca şi cum nu ar fi trecut patru ani.

Sau poate că John era pur şi simplu un bun ascultător. Aşa fusese întotdeauna, şi-a amintit Alex.

— Am discutat destul despre familia mea, a spus brusc. O să-i cunoşti pe toţi curând. Ce mai faci tu? Cum îţi merge? Ai reuşit să-mi eviţi întrebările, până acum.

John a râs.

— O duc aşa cum am dus-o mereu. Numai că acum am un titlu nobiliar.

— Şi un cămin.

— Şi un cămin. Am reuşit să-l cumpăr după câteva investiţii reuşite.

Alex a fluierat lung.

— Înseamnă că ai mână bună. Ar trebui să discutăm cândva despre asta. Am probabil multe de învăţat de la tine.

— Secretul succesului financiar nu e greu deloc, crede-mă.

— Adevărat? Şi care ar fi acesta?

— Bunul simţ.

Alex a râs.

— Probabil că mie mi-a lipsit în ultimele luni. Mă tem că aşa se comportă un bărbat îndrăgostit. Ce-ai zice dacă ai veni la noi la cină? Curând? I-am povestit soţiei mele despre tine şi este foarte curioasă să te cunoască. Iar pe Belle ai cunoscut-o deja.

— Mi-ar face plăcere, i-a răspuns John. Mă bucură să am prieteni aici, aproape. Îţi mulţumesc că ai trecut pe la mine.

Alex şi-a privit atent vechiul prieten şi şi-a dat seama, în clipa aceea, cât era de singur. O clipă mai târziu,

expresia acestuia s-a schimbat, devenind greu de scrutat, aşa cum era de obicei.

— Ce-ai zice de poimâine? Nu avem oră fixă, aşa ca la oraş. Luăm cina în jurul orei şapte.

John a încuviinţat.

— Excelent. Ne vedem acolo. Alex s-a ridicat şi i-a strâns mâna. Mă bucur că drumurile ni s-au intersectat din nou.

— Şi eu la fel. John l-a condus pe Alex până afară, la grajduri, unde îl aştepta calul lui. Alex a mai murmurat câteva politeţuri după care s-a îndepărtat.

John s-a întors fără grabă spre casă, privindu-şi cu un zâmbet noua casă. Ajuns în hol, a fost abordat de Buxton:

— Aţi primit asta, domnule, în timp ce stăteaţi de vorbă cu musafirul. Şi i-a întins o tavă de argint pe care se afla un plic.

John a citit biletul, ridicând o sprânceană.

Sunt în Anglia.

Ce ciudat! A întors plicul. Numele lui nu apărea nicăieri.

— Buxton! a strigat.

Majordomul, care tocmai se îndrepta spre bucătărie, s-a întors pe călcâie şi s-a apropiat de stăpânul său.

— Ce a spus mesagerul când a adus plicul?

— Doar că are un mesaj pentru stăpânul casei.

— Mi-a pomenit cumva numele?

— Nu, domnule, nu cred. Era de fapt un copil. Nu cred să fi avut mai mult de opt-nouă ani.

John a mai privit o dată biletul şi a ridicat din umeri.

— Era probabil adresat vechilor proprietari. L-a mototolit în palmă şi l-a aruncat. Nu am nici cea mai mică idee despre ce poate fi vorba.

*

Târziu, în aceeaşi seară, pe când lua cina, John s-a gândit la Belle. Mai apoi, când a citit câteva pagini din „Poveste de iarnă”, cu un pahar de whisky alături, s-a gândit la ea. Când s-a dus la culcare s-a gândit la ea.

Era frumoasă, nimic de zis, dar nu era acesta motivul pentru care nu-şi mai putea desprinde gândurile de la ea. Ci poate strălucirea din ochii ei. Inteligenţă şi... compasiune. Încercase să se împrietenească cu el iar el o descurajase din start.

A clătinat din cap, ca şi cum ar fi încercat să şi-o alunge din minte. Nu era deloc indicat să se gândească la femei înainte de culcare. A închis ochii şi s-a rugat pentru un somn lipsit de vise.

Se afla în Spania. Era o zi călduroasă, dar oamenii din compania lui erau bine dispuşi. În ultima săptămână nu purtaseră nicio bătălie.

Se stabiliseră într-un orăşel cu aproape o lună în urmă. Localnicii erau, în majoritatea lor, bucuroşi de prezenţa lor. Soldaţii însemnau bani cheltuiţi, mai ales în taverne, era adevărat, dar se simţeau cu toţii ceva mai prosperi de când sosiseră englezii.

John era beat, ca de obicei. Orice, numai să-şi alunge din urechi ţipetele, să nu mai vadă dârele de sânge de pe mâini, indiferent de cât de des le-ar fi spălat. Mai avea nevoie de numai câteva pahare şi urma să se afunde în uitare.

— Blackwood.

A ridicat privirea şi l-a salutat cu o mişcare a capului pe bărbatul aflat de cealaltă parte a mesei.

— Spencer.

George Spencer a ridicat sticla.

— Se poate?

John a ridicat din umeri.

Spencer şi-a turnat băutură în paharul pe care îl adusese cu el.

— Ai idee când vom ieşi din văgăuna asta?

— Prefer această văgăună, cum o numeşti tu, uneia şi mai adânci: câmpul de luptă.

Spencer s-a uitat la fata care servea de cealaltă parte a încăperii şi şi-a trecut limba peste buze.

— N-aş fi crezut că eşti un laş, Blackwood.

John a dat pe gât un alt pahar cu whisky.

— Nu sunt un laş, Spencer. Sunt doar un om, pur şi simplu.

— Asta suntem toţi. Atenţia lui Spencer era acaparată de fata care nu părea să aibă mai mult de treisprezece ani. Ce zici de ea?

John a ridicat din nou din umeri. Nu era într-o dispoziţie prea comunicativă.

Fata, care se numea Ana, s-a apropiat şi i-a pus pe masă o farfurie cu mâncare. El i-a mulţumit în spaniolă. Ea a dat din cap şi a zâmbit, dar înainte să apuce să se îndepărteze, Spencer a tras-o la el în poală.

— Eşti o adevărată bucăţică, i-a spus el, trecându-şi mâna peste sânii abia iviţi.

— Nu, a spus ea într-o engleză stricată. Eu...

— Las-o în pace, i-a spus scurt John.

— La naiba, Blackwood, e doar o...

— Las-o în pace.

— Uneori eşti o pacoste. Spencer a împins-o pe Ana cât-colo, dar nu înainte de a o ciupi de fund.

John a luat o înghiţitură de mâncare, a mestecat-o bine şi i-a răspuns:

— E o copilă, Spencer.

— Mie nu mi s-a părut deloc aşa.

John a clătinat din cap. Nu mai voia să aibă de-a face cu el.

— Las-o în pace. Atâta tot.

Spencer s-a ridicat brusc de la masă.

— Mă duc să mă uşurez.

L-a urmărit cu privirea, după care s-a întors la mâncarea lui. Nu a apucat să ia mai mult de trei înghiţituri că şi-a făcut apariţia mama Anei.

— Senor Blackwood, a spus ea într-un amestec de spaniolă şi engleză. Bărbatul acela... care a atins-o pe Ana. Trebuie să se oprească.

John a clipit de câteva ori, încercând să-şi limpezească mintea înecată în aburi alcoolului.

— A mai necăjit-o şi altă dată?

— Toată săptămâna, señor. Toată săptămâna. E foarte speriată. Nu-i place.

John simţea cum stomacul i se revolta de dezgust.

— Nu trebuie să-ţi faci griji, señora, a asigurat-o. O să am grijă să o lase în pace.

Femeia a plecat capul.

— Mulţumesc, señor Blackwood. Acum sunt liniştită. Şi s-a întors la bucătărie, acolo unde avea să gătească întreaga noapte.

El s-a reîntors la mâncarea lui şi la un alt pahar de whisky. Se apropia tot mai mult de uitare. Ar fi făcut orice, în zilele acelea, să scape de imaginea morţii.

Spencer s-a întors ştergându-se pe mâini cu un ştergar.

— Tot mai mănânci, Blackwood? l-a întrebat.

— Întotdeauna ţi-a plăcut să constaţi evidenţa.

Spencer s-a strâmbat.

— Mănâncă, atunci. Eu mă duc să caut puţină distracţie.

John a ridicat o sprânceană.

— Aici?

— Unde altundeva? A pornit-o în sus, pe scări, cu ochii strălucind periculos.

John a oftat, bucuros că scăpase de acest bărbat care îi făcea mereu probleme. Nu-l plăcuse niciodată, dar era un bun soldat iar Anglia avea nevoie de oricine era dispus să poarte o armă.

A terminat de mâncat şi a împins farfuria în celălalt capăt al mesei. Mâncarea fusese bună, dar totuşi lipsea ceva. Poate un alt pahar cu whisky.

Acum era beat de-a binelea. Şi-a lăsat capul pe masă. Ce speriată era mama Anei! Chipul ei înfricoşat îi apărea în faţa ochilor. Şi Ana, biata copilă, cât îi displăceau, probabil, toţi acei bărbaţi care îi dădeau târcoale! Mai ales cei asemenea lui Spencer.

A auzit un zgomot care venea de undeva de sus. Nimic neobişnuit.

Spencer... da, la el se gândea. O pacoste, asta era. Îi necăjea mereu pe localnici, nu se gândea decât la propriul amuzament.

Alt zgomot înfundat.

Şi ce-i spusese? Că merge să caute puţină distracţie. Doar asta ştia să facă.

Un alt zgomot. De data aceasta i s-a părut că era un strigăt de femeie. S-a uitat în jur. Chiar nu mai auzise nimeni? Nicio reacţie, din partea nimănui. Poate pentru că el era cel mai aproape de scară.

„Unde altundeva?”

John s-a frecat la ochi. Ceva nu era în regulă.

S-a ridicat de la masă, încercând să alunge greaţa care nu-i dădea pace. De ce oare avea convingerea că se întâmpla ceva rău?

Altă bufnitură. Şi un nou ţipăt.

S-a îndreptat încet spre scară. Zgomotul devenea tot mai puternic pe măsură ce se apropia de al doilea etaj.

Un nou strigăt. De data asta mai clar.

— Nuuuu! Era vocea Anei.

S-a trezit din beţie cât ai clipi. A dat năvală pe uşă.

— Dumnezeule, nu! a strigat. Ana abia se zărea sub trupul lui Spencer, care se împingea în ea, iar şi iar.

— Nu, i-a auzit plânsul. Te rog, nuuu!

Nu a mai stat pe gânduri. L-a smuls pe Spencer de pe fată şi l-a izbit de perete.

— Ce naiba... Blackwood?

— Ticălosule! i-a strigat John, ducând mâna la pistol.

— Pentru numele lui Dumnezeu, e doar o târfă!

— E o copilă, Spencer.

— De-acum e o târfă. Spencer s-a aplecat să-şi ridice pantalonii.

Mâna lui John a sporit strânsoarea în jurul pistolului.

— Soldaţii Majestăţii Sale nu violează, a spus. Şi l-a împuşcat pe Spencer în fund.

Cu un urlet, Spencer s-a trântit la pământ. John s-a dus imediat spre Ana, ca şi cum ar mai fi putut şterge durerea şi umilinţa.

Chipul ei era complet lipsit de expresie.

Până când l-a văzut.

S-a ferit, oripilată. Încerca să se dea înapoi, clătinându-se. Dar nu fusese el... El doar încercase să...

Mama Anei a dat năvală în cameră.

— Dumnezeule mare! a strigat. Ce s-a...? Ana? Ana mea? A fugit spre fiica ei, care plângea acum necontrolat.

John rămăsese în mijlocul încăperii, ameţit, şocat, încă beat de la atâta whisky.

— Eu nu... a şoptit. Nu am fost eu.

În jurul lui erau numai zgomote. Spencer urla de durere. Ana plângea. Mama ei îl invoca pe Dumnezeu. Iar el nu mai părea în stare să se clintească.

Mama Anei s-a întors spre el. Pe chip i se citea o imensă ură.

— Tu eşti de vină, i-a spus şi l-a scuipat în faţă.

— Dar nu am fost eu... Eu nu...

— Ai promis că o vei apăra. Este ca şi cum ai fi fost tu.

— Nu, a repetat John.
Este ca şi cum ai fi fost tu.
Este ca şi cum ai fi fost tu.
Este ca şi cum ai fi...

John a sărit din pat, lac de sudoare. Chiar trecuseră cinci ani de atunci? S-a culcat la loc, încercând să uite că, după trei zile de la întâmplare, Ana îşi pusese capăt zilelor.

Capitolul 3

A doua zi de dimineaţă, când a coborât la micul dejun, Belle a descoperit că nici Emma şi nici Alex nu se treziseră încă. Lucru surprinzător, de vreme ce Emma era destul de matinală. Belle era sigură că Alex avea motivele lui să o ţină în pat şi s-a întrebat dacă o femeie mai putea rămâne o dată însărcinată dacă era deja.

— Pentru cineva care se consideră o persoană inteligentă, şi-a spus în barbă, nu ştii prea multe despre lucrurile cu adevărat importante.

— Aţi spus ceva, domnişoară? a întrebat imediat un servitor.

— Nu. Vorbeam singură, i-a răspuns ea, dându-şi ochii peste cap. Dacă o mai ţinea aşa, toată lumea din Westombirt avea să ajungă la concluzia că era cam dusă cu pluta.

A ciugulit câte ceva, uitându-se pe ziarul de cu o zi în urmă, aşezat în dreptul locului lui Alex. Când şi-a terminat omleta, tinerii căsătoriţi nu coborâseră încă. Belle a oftat, încercând să se decidă cum îşi va omorî timpul.

Ar fi putut să meargă în bibliotecă, dar pentru prima oară în viaţă nu avea chef de citit. Soarele strălucea cu putere, lucru rar în acea toamnă foarte ploioasă. Brusc, a

simţit nevoia să nu fie singură, să aibă cu cine împărtăşi vremea aceea atât de frumoasă. Alex şi Emma dormeau încă… Nu mai avea pe nimeni. Doar pe… Belle a clătinat din cap. Nu putea da buzna pur şi simplu peste lordul Blackwood.

Şi de ce nu, la urma-urmei?

În primul rând pentru că el nu o plăcea.

Iar acesta era un motiv întemeiat să-l viziteze. Nu avea cum remedia situaţia dacă nu-l revedea.

A căzut pe gânduri. Dacă o lua cu ea pe cameristă, pe post de damă de companie, nu încălca nicio regulă a decenţei. Ba le încălca, de fapt, dar cine avea să afle? Hotărâtă, s-a îndreptat spre bucătărie, să vadă dacă doamna Goode îi putea împacheta nişte biscuiţi din orz. Un mic-dejun minunat. Poate că lordul Blackwood nu se aşezase încă la masă.

Totul avea să fie bine. Nu erau la Londra, la urma-urmei, acolo unde patruzeci de limbi ascuţite să o toace în aceeaşi seară, să-i critice purtarea scandaloasă. Că doar nu făcea nimic necuviincios. Voia doar să-i ureze bun-venit noului vecin, aşa cum se cuvenea. În mare parte, era curioasă să-i vadă casa, şi-a spus. Cum se numea? Alex îi spusese, aseară. Bletchwood Place? Blumley Manor? Blasphemous Burg? A izbucnit în râs. Era un nume sinistru, asta era tot ce-şi mai amintea.

A intrat în bucătărie, acolo unde doamna Goode tocmai îi umplea un coş cu bunătăţi. Belle a fost curând gata de plecare, încărcată cu gemuri şi biscuiţi proaspeţi, făcuţi în casă.

S-a îndreptat hotărâtă spre grajduri, acolo unde era şi Amber, iapa ei. Nu ştia exact unde era casa lui John, ştia doar că era undeva spre est. Dacă ţinea drumul şi soarele nu avea cum să nu dea de ea, într-un final.

A pornit într-un galop lejer pe aleea care ducea dinspre Westombirt spre drumul principal. Camerista ei ştia

să călărească, aşa că o urma îndeaproape. Au luat-o spre est şi, cincisprezece minute mai târziu, au dat de un drumeag care părea să ducă la o casă. Ceva mai târziu, Belle a dat de un luminiş în mijlocul căruia se înălţa o casă elegantă, din piatră.

Era o casă mică după standardele aristocraţiei, dar avea stil şi părea solidă. Belle a zâmbit şi şi-a îndemnat iapa. Nu a văzut niciun grajd, aşa că şi-a priponit-o singură de un copac. Şi camerista ei a procedat la fel.

— Scuze, Amber, a spus în şoaptă şi a urcat treptele de la intrare.

A bătut cu ciocanul uriaş din alamă, care a scos un sunet răsunător. Câteva clipe mai târziu, un bătrân a răspuns la uşă. Belle a presupus că era majordomul.

— Bună dimineaţa. Aceasta este casa lordului Blackwood?

— Da, a răspuns majordomul ridicând o sprânceană.

Belle i-a zâmbit larg.

— Excelent. Te rog să-i spui că lady Arabella Blydon doreşte să-l vadă.

Buxton nu se îndoise niciun moment că ea era o lady. O trădau hainele scumpe şi accentul aristocratic. A dat majestuos din cap şi a condus-o într-o încăpere decorată în tonuri suave de crem şi albastru.

Belle nu a scos nicio vorbă până când majordomul nu a dispărut. Abia atunci s-a întors spre cameristă şi i-a spus:

— Ar trebui să te duci... la bucătărie, să mai stai de vorbă cu ceilalţi servitori.

Camerista a făcut ochii mari, pentru că nu aşteptase să i se ceară să o lase singură. A dat însă din cap şi a ieşit.

John era încă în pat atunci când şi-a făcut apariţia în majordomul. Buxton a intrat fără zgomot şi şi-a apropiat gura de urechea stăpânului:

— Aveţi o vizitatoare, domnule.

John l-a împins cât-colo cu perna şi a încercat să se

dezmeticească.

— O ce? a întrebat, ameţit.

— O vizitatoare.

— Dumnezeule, cât este ceasul?

— Este nouă, domnule.

John s-a prăvălit jos din pat şi a înşfăcat un halat, să-şi acopere trupul gol.

— Cine naiba vine în vizită la nouă dimineaţa?

— Lady Arabella Blydon, domnule.

John s-a întors, şocat.

— Cine?

— Lady Arabella…

— Am înţeles de prima dată, l-a repezit John. Ce naiba caută aici?

— Nu ştiu, domnule. Dar a întrebat de dumneavoastră.

John a oftat, întrebându-se când va înţelege oare Buxton că nu era nevoie să dea câte un răspuns la fiecare întrebare. A oftat din nou.

— Bănuiesc că ar trebui să mă îmbrac.

— Sunt de aceeaşi părere, domnule. Tocmai de aceea mi-am permis să-l chem eu pe Wheatley. Ştiam că veţi avea nevoie de serviciile lui.

John a intrat în dressing. Asemenea lui Buxton, şi pe valet îl căpătase odată cu casa, dar trebuia să recunoască faptul că nu era deloc greu să te obişnuieşti cu luxul. Cât ai clipi, era gata. Îmbrăcat cu pantaloni crem, pe picior, o cămaşă albă ca laptele şi o haină bleumarin. Ignorase deliberat cravata. Dacă lady Arabella o considera obligatorie nu ar fi trebuit să-şi facă apariţia la uşa lui la nouă dimineaţa.

S-a stropit cu apă pe faţă şi şi-a trecut mâinile prin păr, încercând să scape de expresia somnoroasă.

— La naiba cu toate, a şoptit în barbă. Tot mai arăta pe jumătate adormit. Dar cui îi păsa? A coborât.

Buxton îl aştepta la parter.

— Lady Arabella este în salonul verde, domnule.

John a inspirat adânc, încercând să-şi ascundă exasperarea.

— Şi care ar fi acela?

Majordomul a zâmbit amuzat şi i-a făcut semn:

— Uşa de-acolo, domnule.

John a intrat în încăpere, lăsând uşa deschisă în urma lui. Belle stătea în picioare lângă unul din scaunele albastre şi examina o vază pictată. Arăta fermecător şi al naibii de trează în rochia ei trandafirie.

— Ce surpriză! a spus.

La auzul vocii lui, Belle a ridicat privirea.

— Bună dimineaţa, lord Blackwood! Privirea îi rămăsese aţintită pe părul lui răvăşit. Sper că nu te-am trezit.

— Deloc, a minţit el.

— Mă gândeam că am început cu stângul atunci când ne-am cunoscut.

El nu a spus nimic.

Belle a inspirat adânc şi a continuat:

— Ei bine, m-am gândit că ar trebui să-ţi urez bun-venit în comunitate. Ţi-am adus ceva pentru micul dejun. Sper că-ţi plac biscuiţii.

John i-a zâmbit larg.

— Îi ador. Şi au sosit la timp pentru micul dejun.

Belle s-a încruntat. Tonul lui era excesiv de amuzat. Îl trezise, într-adevăr.

— Ţi-am adus şi gem. Apoi s-a aşezat, întrebându-se în gând de ce oare venise atât de devreme.

John a sunat clopoţelul să i se aducă ceaiul, după care s-a aşezat în faţa ei. A aruncat o privire în jur.

— Văd că nu ai venit însoţită.

— Oh, nu. Am venit cu camerista, dar ea s-a dus să-ţi viziteze servitorii. Aş fi luat-o pe Emma cu mine, dar nu se

trezise încă. E destul de devreme, ştii.

— Ştiu.

Belle a înghiţit în sec şi a continuat.

— Nu e chiar atât de important, doar nu suntem la Londra. Acolo fiecare mişcare îţi atrage mii de bârfe. Doar nu sunt în pericol.

John i-a privit apreciativ formele feminine.

— Crezi?

Belle a roşit şi s-a îndreptat în scaun. L-a privit în ochi şi a citit în ei onoare, în ciuda aerului ironic.

— Nu, nu cred că sunt, i-a răspuns hotărâtă.

— Nu ar fi trebuit să vii singură aici.

— Dar nu am făcut asta. Camerista mea…

— Camerista ta este în bucătărie. Iar tu eşti aici. Singură. Cu mine.

Belle a închis şi a deschis de câteva ori gura înainte de a reuşi să rostească:

— Păi… da, bineînţeles… dar…

John o privea şi nu-şi imagina ceva mai plăcut decât să sărute buzele acelea moi, încăpăţânate. A clătinat uşor din cap, ca şi cum ar fi vrut să alunge acest gând. *Stăpâneşte-te, John,* l-a avertizat o voce interioară.

— Te rog să mă scuzi, i-a spus. Nu am vrut să te fac să te simţi stânjenită, dar nu e un lucru obişnuit ca o tânără lady să apară neînsoţită în casa unui burlac.

Belle i-a zâmbit. Cumva, scuzele lui îi risipiseră încordarea.

— Nici eu nu sunt tocmai obişnuită.

John era perfect de acord. A privit-o, întrebându-se dacă venise cu scopul de a-l tortura.

— În plus, a continuat Belle, nu mi s-a părut că pui mare preţ pe etichetă.

— Eu nu, a subliniat el. Dar voi, tinerele doamne, puneţi.

Un servitor le-a adus ceai şi cafea iar Belle s-a oferit

imediat să toarne în ceşti. I-a întins o ceaşcă cu cafea iar ei şi-a turnat ceai, sporovăind în tot acest timp.

— Ai crescut aici?

— Nu.

— Unde ai crescut?

— În Shropshire.

— Ce drăguţ!

John a scos un sunet care semăna periculos de mult cu un mârâit. Belle a ridicat o sprânceană şi a continuat:

— Eu sunt din Londra.

— Ce drăguţ!

Belle s-a uitat urât la el.

— Avem o casă în Sussex, bineînţeles, dar eu consider că Londra este căminul meu.

John a luat un biscuit şi a pus pe el gem din belşug.

— Destul de neplăcut.

— Nu-ţi place Londra?

— Nu în mod special.

— Oh. Nu găsea nimic altceva de spus. A trecut un minut întreg în care el i-a aruncat priviri amuzate, întrebătoare. Ei bine, a spus ea într-un final, văd că nu m-ai minţit ieri.

Comentariul ei i-a atras atenţia.

— Nu te pricepi deloc să faci conversaţie aşa, de politeţe.

El a izbucnit în râs.

— Eşti foarte directă, doamnă.

Belle nu era sigură dacă acesta fusese sau nu un compliment. L-a privit şi şi-a amintit de conversaţia purtată cu o zi în urmă. Preţ de câteva clipe se bucuraseră unul de compania celuilalt. Discutaseră despre Shakespeare şi chiar se tachinaseră.

El se purtase diferit atunci, aproape ca un băieţandru. După care ridicase garda. Belle avea sentimentul că undeva, în trecutul său, acest bărbat fusese adânc rănit. Şi

că avea ceva special, că era profund bun. Aşa că nu vedea niciun motiv pentru care să nu lase deoparte orice precauţie şi să se împrietenească cu el. Şi-a încrucişat braţele la piept şi a spus:

— Poţi să-mi vorbeşti pe un ton arogant, dar tot nu ai ce face. Mă placi.

Spre marea lui uimire, mâna i-a tremurat atunci când a vrut să pună ceaşca la loc, pe farfuriuţă.

— Ce-ai spus?

— Mă placi. Ţinea capul uşor înclinat şi semăna cu un pisoi aflat în faţa castronului cu smântână.

— Şi cum ai ajuns la această concluzie, dacă îmi permiţi să întreb?

— Ştiu pur şi simplu.

Îi stătea pe limbă să o întrebe dacă ştia de asemenea că o dorea al naibii de tare. Îşi dădea oare seama şi de asta? Poate. Chiar şi pe el îl surprindea forţa reacţiei faţă de ea. Ieri, când o văzuse stând sub copac, i se păruse drăguţă. Azi i se părea o zeiţă.

— Nu trebuie să pari atât de impresionat de spiritul meu de observaţie.

O zeiţă cu limba ascuţită.

— Meriţi să fii biciuită, a avertizat-o el.

— Sper că nu ai de gând să pleci chiar acum în căutarea unei cravaşe. Am început să mă ataşez de funduleţul meu.

Dumnezeule mare! Când devenise atât de îndrăzneaţă? I-a privit chipul furios.

Mintea lui cea trădătoare decisese deja că se putea ataşa şi el foarte tare de funduleţul ei. După care trupul lui cel trădător a reacţionat la acest gând. Ce naiba făcea fetişcana asta? Nu trebuia să meargă atât de departe cu un bărbat. Nu putea însă nega că vorbele ei aveau o fărâmă de adevăr. O plăcea cu adevărat. Încercând să iasă cumva din acele ape tulburi, i-a spus:

— Ai dreptate. Nu mă pricep deloc să fac conversaţie.

Belle a priceput de îndată. I-a zâmbit şi a spus:

— Nu e cazul să-ţi faci griji. Mai ai şanse.

— Imaginează-ţi cât mă simt de uşurat.

— Numai că şansele scad cu fiecare secundă, a adăugat ea printre dinţi.

John a muşcat din biscuit, privind-o. Era dulce şi dezirabilă şi nu merita deloc felul în care o tratase. A înghiţit, s-a şters cu şervetul, s-a ridicat în picioare şi i-a luat mâna într-a lui.

— Am putea să o luăm de la început? i-a spus cu eleganţă şi i-a sărutat mâna. Mă tem că m-am trezit cu faţa la cearşaf.

Belle a tresărit când buzele lui i-au atins uşor pielea.

— Eu sunt cea care ar trebui să-şi ceară scuze. Am venit la o oră nepotrivită.

John i-a zâmbit şi s-a sprijinit de spătar, muşcând dintr-un alt biscuit.

— Sunt delicioşi, a spus.

— Mama bucătăresei noastre era din Scoţia.

— Bucătăreasa *noastră*? Acela este deci şi căminul tău?

— Nu. Mă voi întoarce la Londra de îndată ce părinţii mei revin din Italia. Dar sunt nevoită să recunosc că privesc Westombirt ca pe casa mea.

— Ai fost vreodată în Scoţia?

— Nu. Tu?

— Nu.

Au urmat câteva clipe de tăcere, după care John a întrebat:

— Cum mă descurc?

— Cu ce anume? Belle era nedumerită.

— Să fac conversaţie. M-am străduit din greu în ultimele minute. I-a zâmbit ştrengăreşte.

Belle nu s-a putut abţine să nu râdă.

— Oh, faci paşi enormi!

— Cât ai clipi voi fi pregătit pentru sezonul londonez. Şi-a îndesat în gură ultima înghiţitură de biscuit.

Ea a devenit interesată.

— Plănuieşti să vii la Londra când va începe sezonul? Gândul o încânta. Începuse să se plictisească acolo, iar John avea să anime lucrurile, cu siguranţă. Iar ideea de a dansa în braţele lui devenise brusc straniu de erotică. Un fior electric i-a trecut pe şira spinării la gândul că va sta lipită de el. A roşit.

John i-a remarcat culoarea din obraji şi s-a întrebat ce gând scandalos o făcuse să se îmbujoreze, după ce avusese tupeul să-şi facă apariţia în casa lui, la nouă dimineaţa. Nu avea însă de gând să o facă să se simtă stânjenită, aşa că nu a întrebat-o nimic ci a continuat firul discuţiei:

— Nu am niciun chef.

Belle a tresărit, uimită de francheţea lui.

— Nici nu mai contează, a încercat ea să glumească. Jumătate din cei care fac parte din lumea bună nu au niciun chef să se afle acolo. Privesc totul ca pe o modalitate de a fi invitaţi la câte o petrecere în fiecare seară şi deci economisesc banii de mâncare pentru cină.

— Nu mă încântă ideea de a merge la petreceri seară de seară.

— Nici nu-mi imaginam. Nici pe mine nu mă încântă, sinceră să fiu.

— Adevărat? Credeam că eşti regina tuturor balurilor.

Belle a zâmbit.

— Nu vreau să dau dovadă de falsă modestie. M-am bucurat de un anumit succes…

John a izbucnit în râs auzind ce cuvinte folosea.

— Trebuie să recunosc însă că am cam început să mă plictisesc.

— Chiar aşa?

— Da. Cu toate acestea, va trebui să mă întorc.

— Chiar dacă ţi se pare plictisitor?

Ea s-a strâmbat.

— Fiecare dintre noi trebuie să-şi găsească un soţ.

— Ah, a fost tot ce a spus John.

— Nu e atât de uşor precum ai crede.

— Nu-mi imaginez că ţi-ar fi foarte dificil să-ţi găseşti un soţ, lady Arabella. Ştii prea bine că eşti extrem de frumoasă.

Belle a roşit auzind complimentul.

— Am avut câteva oferte, dar niciuna nu mi s-a părut potrivită.

— Nu aveau destui bani?

Belle a roşit din nou, dar de această dată de consternare.

— Cuvintele tale mă jignesc, lord Blackwood.

— Îmi cer scuze. Credeam că aşa merg lucrurile.

Belle trebuia să recunoască faptul că exact aşa stăteau lucrurile pentru majoritatea femeilor şi i-a acceptat scuzele cu o uşoară înclinare a capului.

— Câţiva domni m-au informat că ar fi dispuşi să-mi teacă cu vederea scandaloasele apucături intelectuale în schimbul felului în care arăt şi al averii mele.

— Mie unul apucăturile tale mi se par de-a dreptul fermecătoare.

Belle a oftat fericită.

— Câtă plăcere îmi face să aud pe cineva – un bărbat, îndeosebi – spunând asta!

John a ridicat din umeri.

— Mi se părut întotdeauna o prostie să-ţi doreşti o femeie care să converseze la fel de inteligent ca o oaie.

Ochii ei străluceau ironici.

— Adevărat? Şi eu care credeam că preferi o asemenea femeie, dată fiind dificultatea cu care susţii o conversaţie politicoasă.

— Touché, doamnă. Runda aceasta îţi aparţine.

Belle era tot mai bucuroasă că se aventurase până la el în dimineaţa aceea.

— O iau drept un compliment.

— Aşa a şi fost. I-a făcut semn spre platoul cu biscuiţi, care se tot împuţinau. Sigur nu vrei unul? Sunt în pericol să-i mănânc pe toţi dacă nu iei curând măsuri.

— Păi… eu am luat deja micul dejun. Se uita la biscuiţi şi saliva. Bănuiesc că unul nu are cum să-mi strice.

— Foarte bine. Nu am deloc răbdare cu doamnele care abia ciugulesc, ca iepurii.

— Preferi oile, am înţeles.

— Touché din nou, doamna mea. John a privit pe fereastră. Cei de acolo sunt caii tăi?

Belle i-a urmărit privirea, apoi s-a ridicat de pe scaun şi s-a uitat la rândul ei pe fereastră.

— Da. Cea din stânga este iapa mea, Amber. Nu am văzut grajdurile, aşa că am legat-o de copac. Pare foarte mulţumită.

Grajdurile sunt în spate.

Belle era conştientă de apropierea lui, de mirosul lui masculin. Părea să nu mai poată respira, şi pentru prima oară în acea dimineaţă a rămas fără cuvinte. A aruncat o privire furişă spre profilul lui. Avea nasul drept, de patrician şi o bărbie puternică. A înghiţit în sec şi s-a străduit să-şi mute privirea spre ochii lui. Păreau goi. Belle s-a trezit dorindu-şi cu disperare să şteargă durerea şi singurătatea care se citeau în ei.

John s-a întors brusc spre ea şi i-a surprins privirea. Ochii li s-au întâlnit şi preţ de o clipă i-a permis să se uite adânc în sufletul lui. După care a schiţat un zâmbet şi vraja s-a rupt.

S-a întors din nou spre fereastră.

— Este o iapă frumoasă, a spus.

Lui Belle i-au trebuit câteva secunde să-şi revină.

— Da, o am de câţiva ani.

— Nu cred că are parte de prea mult exerciţiu la Londra.

— Nu.

Oare de ce-şi vorbeau acum atât de impersonal? ar ai vrut Belle să ştie. De ce se îndepărtase din nou de ea? Nu mai putea rămâne să facă doar conversaţie anostă, impersonală.

— Trebuie să plec, i-a spus brusc. Se face târziu.

John a râs. Era abia zece dimineaţa.

Grăbită să plece, Belle nu l-a auzit râzând.

— Poţi păstra coşul, i-a spus. Este un cadou, împreună cu întreg conţinutul.

— Îl voi preţui mereu. Şi a tras de şnurul clopoţelului, să o cheme pe camerista lui Belle de la bucătărie.

Belle a încercat să-i zâmbească, dar spre marea ei uimire a simţit că-i dădeau lacrimile.

— Mulţumesc pentru companie. Am petrecut o dimineaţă încântătoare.

— Şi eu. John a condus-o în holul de la intrare. Ea i-a zâmbit seducător, trimiţând în trupul lui un val de dorinţe. Lady Arabella, a spus răguşit.

Ea s-a întors, preocupată.

— S-a întâmplat ceva?

— Nu este înţelept din partea ta să-mi cauţi compania.

— Ce vrei să spui?

— Să nu mai vii niciodată aici.

— Dar tocmai ai spus că…

— Îţi spun acum. Să nu mai vii. Nu singură, în orice caz.

Ea a clipit.

— Nu fi prostuţ. Parc-ai fi un erou dintr-un roman gotic.

— Nu sunt un erou, i-a spus cu glas sumbru. Şi ai face bine să ţii minte asta.

— Nu e cazul să-ţi râzi de mine. Vocea ei nu era însă prea convingătoare.

— N-aş face aşa ceva, doamnă. A închis ochii şi, timp de o secundă, a avut o expresie de pură agonie. Există multe pericole pe lumea aceasta. Pericole pe care nici nu le bănuieşti. Şi pe care n-ar trebui să le afli *niciodată,* a spus cu asprime.

Camerista sosise în hol.

— E cazul să plecăm, s-a grăbit Belle să spună.

— Da.

S-a întors cu spatele şi a zbughit-o pe scări. A încălecat degrabă şi a pornit pe drum, conştientă că el o urmărea cu privirea.

Ce i se întâmplase? Poate că fusese puţin intrigată la început, dar acum era extrem de curioasă în ceea ce-l privea pe vecinul ei. Avea o dispoziţie tare schimbătoare. Cum de o tachina cu blândeţe pentru un moment, iar în clipa următoare să devină întunecat şi aspru?

Nu-şi putea alunga din minte gândul că el avea nevoie de ea. Avea nevoie de cineva, asta era foarte clar. De cineva care să-i alunge suferinţa din ochi, care apărea atunci când credea că nu-l vedea nimeni.

Belle şi-a îndreptat spatele. Nu se dăduse niciodată înapoi, indiferent de cât de mare ar fi fost provocarea.

Capitolul 4

Belle nu şi-a mai luat gândul de la John tot restul zilei. S-a dus devreme la culcare, sperând că un somn bun o va face să privească totul cu alţi ochi. Dar somnul a ocolit-o ore bune, iar atunci când a reuşit în sfârşit să adoarmă John i-a apărut stăruitor în vis.

A doua zi dimineaţă a dormit ceva mai mult decât de obicei, dar când a coborât la micul dejun a constatat că

Emma şi Alex nu se dăduseră încă jos din pat. Nu avea niciun chef de nimic, aşa că a terminat repede de mâncat şi s-a decis să iasă la plimbare.

S-a uitat în jos, la pantofi şi a decis că erau suficient de trainici pentru un pic de urcuş. A ieşit pe uşa din faţă, lăsându-i lui Norwood un bilet pentru verii ei. Aerul de toamnă era proaspăt, dar nu şi rece, iar Belle s-a bucurat că nu-şi mai luase şi pelerina. Cu paşi mari, s-a îndreptat spre est. Spre est, spre proprietatea lui John Blackwood.

A oftat. Ar fi trebuit să ştie că se va întâmpla asta. S-a oprit şi a încercat să o ia în direcţie opusă, spre vest. Sau nord, sau sud, oriunde numai spre est nu. Picioarele refuzau însă să o asculte. Îşi găsea singură explicaţii: era mai bine să meargă spre Blondwood Manor, pe drumul principal, decât să străbată vreo pădure.

S-a încruntat. Nu-i zicea Blondwood Manor. Dar nici în ruptul capului nu-şi amintea cum se numea. A clătinat din cap, continuând să meargă.

A trecut o oră şi Belle a început să regrete decizia de a nu fi plecat călare. Erau câţiva kilometri buni până la marginea proprietăţii lui Alex şi încă alţi câţiva kilometri de acolo la casa lui John, după cum îi spusese el cu o zi în urmă. Iar pantofii nu erau chiar atât de confortabili cum sperase ea. Simţea cum i se forma o băşică la călcâiul drept.

A încercat să ignore durerea, dar aceasta devenea tot mai sâcâitoare. Cu un geamăt, a trebuit să se declare învinsă. S-a aplecat şi a cercetat iarba cu palma, să vadă dacă era umedă. Rouă dimineţii se evaporase deja, aşa că s-a aşezat, a desfăcut şiretul şi şi-a scos pantoful. Tocmai când se pregătea să se ridice şi să o pornească din nou şi-a dat seama că era încălţată cu ciorapii preferaţi. A oftat, şi-a ridicat fusta şi a început să-l ruleze pe unul din ei.

De unde se afla, de la vreo trei metri depărtare, lui John nu-i venea să-şi creadă ochilor. Belle se aventurase din

nou pe proprietatea lui. Chiar în clipa în care a vrut să-şi facă prezenţa simţită a auzit-o pe Belle murmurând ceva şi a văzut-o aşezându-se din nou pe jos.

Intrigat, s-a tras la adăpostul unui copac. Ceea ce a urmat a fost o scenă incredibil de seducătoare, mai mult decât şi-ar fi putut imagina vreodată. După ce şi-a scos pantoful, Belle şi-a ridicat fusta mult deasupra genunchiului, oferindu-i o imagine tentantă a picioarelor ei zvelte. John aproape că a gemut. Trăiau amândoi într-o societate în care doar o gleznă dezgolită era promiscuă.

John ştia că nu ar fi trebuit să se uite. Dar nu avea alternativă. Dacă o striga, nu făcea decât să o facă să se simtă stânjenită. Era mai bine să nu ştie că el era acolo. Un gentleman adevărat, presupunea el, s-ar fi întors cu spatele. Numai că John aflase pe propria piele că aceia care îşi spuneau domni erau în majoritatea lor nişte fraieri.

Nu-şi mai putea desprinde ochii de la ea. Inocenţa ei o făcea şi mai seducătoare, mai mult decât ar fi reuşit o femeie versată. Striptease-ul acela neintenţionat era cu atât mai senzual cu cât îşi lăsa în jos ciorapul cu o încetineală agonizantă. Şi asta nu pentru că ar fi avut spectatori ci pentru că savura senzaţia mătăsii alunecându-i pe pielea moale.

A terminat însă, mult prea devreme după părerea lui John. Şi a reînceput să murmure ceva. El a zâmbit. Nu mai întâlnise o femeie care să-şi vorbească ei însăşi atât de des. Şi nici atât de amuzantă.

Ea s-a ridicat, s-a uitat în jurul ei, după care s-a aplecat din nou să-şi ia pantoful. John abia s-a abţinut să nu izbucnească în râs atunci când a auzit-o din nou mormăind ceva şi a văzut-o cum se holba la pantof de parcă ar fi fost o creatură pregătită să o atace.

A oftat tare, apoi a ridicat din umeri şi s-a îndepărtat. Nu se îndrepta însă spre casă, ci spre casa lui. Singură. Ar fi trebuit să fie într-atât de înţeleaptă încât să-i ia în seamă

avertismentele. Crezuse că reuşise să o sperie, cu o zi în urmă. El unul era speriat, Dumnezeu îi era martor.

Nu şi-a putut reţine un zâmbet: ea şchiopăta aproape le fel de tare ca şi el.

S-a întors rapid pe călcâie şi s-a îndreptat spre pădure. După accident făcuse cu conştiinciozitate exerciţii, aşa că acum putea merge destul de repede, aproape la lei de repede ca un om cu ambele picioare tefere. Singura problemă avea să fie după aceea, pentru că ştia cu siguranţă că va avea dureri din cauza efortului.

Nu se gândea însă acum la consecinţe. Se gândea doar cum să facă să taie pădurea în două şi să o întâlnească, aşa ca din întâmplare, înainte ca ea să ajungă la Bletchford Manor şi fără ca ea să-şi dea seama că o spionase.

Ştia că poteca pe care pornise ea o lua drept înainte, aşa că a tăiat pădurea pe diagonală, blestemând fiecare ciot de copac pe care îl sărea cu greutate. Când a ajuns în sfârşit pe cărare, cam la cinci sute de metri de casa lui, genunchiul îi pulsa iar el gâfâia din cauza efortului. Şi-a pus mâinile în şolduri şi s-a aplecat, încercând să-şi recapete suflul. Durerea îi străbătea piciorul de jos în sus, i se părea agonizant chiar şi doar să-l ţină drept. A început să-şi frecţioneze genunchiul, până când durerea a mai cedat puţin.

S-a ridicat exact la fix. Belle se ivea de după curbă. John a făcut imediat un pas în direcţia ei, ca şi cum ar fi ieşit demult la plimbare.

Ea nu l-a văzut imediat pentru că era concentrată să evite pietricelele de pe drum. Erau cam la trei metri unul de celalalt când ea a auzit zgomot de paşi. A ridicat instinctiv privirea şi l-a văzut apropiindu-se. Arbora acelaşi zâmbet enigmatic, ca şi cum ar fi ştiut ceva şi ea nu.

— Bună ziua, lord Blackwood, i-a spus cu un surâs larg, sperând să pară măcar la fel de misterioasă ca şi el.

Nu prea avea cum, de vreme ce nu petrecuse o zi misterioasă în întreaga ei viaţă.

John a salutat-o cu o mişcare a capului.

— Bănuiesc că te întrebi ce caut iar pe proprietatea ta.

John a ridicat o sprânceană. Belle nu-şi dădea seama prea bine ce însemna asta: *eşti o intrusă enervantă. Eşti tare amuzantă. Nu merită să-mi bat capul cu tine.* Aşa că a continuat:

— Mi-am dat seama, bineînţeles, că mă aflu pe proprietatea ta. Dar eu am luat-o spre est dinspre Westombirt atunci când am pornit, numai că graniţa de est a domeniului este cea mai apropiată de conac. Şi cum îmi plac plimbările lungi, am ajuns bineînţeles la graniţă. Şi nu mi-am închipuit că te-ar deranja. A închis gura. Vorbea întruna, fără sens. Şi lucrul acesta nu-i stătea în fire.

— Nu mă deranjează, i-a spus el simplu.

— Asta e bine, pentru că nu aş vrea să intru cu forţa pe proprietate. Spusese un lucru de-a dreptul stupid. A închis din nou gura.

— Crezi că trebuie însă să recurg la forţă ca să te scot de pe pământurile mele? Nu mi-aş fi imaginat că îţi plac atât de mult.

Belle a zâmbit.

— Acum râzi de mine.

John i-a zâmbit la rândul lui, dar chipul îi rămânea greu de scrutat.

— Nu vorbeşti prea mult, nu-i aşa? a izbucnit ea.

— Nu credeam să fie necesar. Pari să susţii admirabil, singură, toată conversaţia.

Belle s-a încruntat.

— Ce lucru oribil ai spus! A ridicat privirea. Ochii lui catifelaţi, de obicei imposibil de citit, erau acum plini de amuzament. A oftat. Dar şi adevărat. Să ştii că de obicei nu vorbesc atât de mult.

— Adevărat?

— Adevărat. Probabil că simt nevoia să vorbesc eu mai mult din cauză că tu taci.

— Aşa deci, arunci vina pe umerii mei?

Belle a aruncat o privire provocatoare spre umerii lui care erau parcă mai laţi decât şi-i amintea ea.

— Par capabili să susţină o asemenea povară.

John a râs. A râs cu adevărat, lucru pe care nu îl făcea prea des. Brusc, s-a bucurat că se îmbrăcase cu una din hainele bune. De obicei îşi arunca pe el câte o haină veche atunci când ieşea să se plimbe, dimineaţa. După care s-a supărat pe el însuşi: de ce-i păsa atât de felul în care arăta?

— Este o nouă modă? a întrebat-o făcând semn la pantoful pe care îl ţinea în mână.

— Am o băşică, i-a răspuns Belle şi a ridicat tivul rochiei câţiva centimetri. Era un gest riscant, ştia asta, dar nu i-a dat importanţă. Purtaseră cele mai bizare conversaţii. Nu era cazul să-şi mai facă griji pentru regulile de etichetă.

Spre surprinderea ei, John a îngenuncheat şi i-a prins piciorul în mâini.

— Pot să mă uit? a întrebat-o.

Belle şi-a tras grăbită piciorul.

— Nu cred să fie necesar, i-a răspuns. Să-i vadă piciorul era una, să-l atingă era cu totul altceva.

John a sporit strânsoarea.

— Nu e cazul să faci pe pudica, Belle. S-ar putea infecta.

Ea a clipit de câteva ori, uimită că i se adresase pe numele de alint.

— De unde ştii că mi se spune Belle? l-a întrebat într-un final.

— Mi-a spus Ashbourne, i-a răspuns John, examinându-i degetele. Unde naiba e băşica?

— La călcâi, i-a răspuns Belle şi a întors piciorul.

John a fluierat încet.

— E tare urâtă. Ar trebui să porţi pantofi mai comozi dacă tot ai de gând să faci ascensiuni pe-aici, pe la ţară.

— Nu făceam ascensiuni, mă plimbam. Şi chiar am pantofi mai comozi, dar nu m-am gândit, azi dimineaţă, că voi ieşi la plimbare. Iar când m-am hotărât nu am mai avut chef să-mi schimb ţinuta. A oftat, frustrată. De ce tot simţea nevoia să se explice în faţa lui?

John s-a ridicat, a scos din buzunar o batistă albă ca laptele şi a luat-o pe Belle de braţ.

— Ceva mai încolo este un eleşteu. Pot să ud batista şi să-ţi curăţ locul.

Belle a dat drumul fustei.

— Nu este cazul, *John.* El era bucuros că-i spusese primul pe nume, fără să-i mai ceară permisiunea. Hotărât lucru, o plăcea pe lady Arabella. Nu-şi mai amintea să fi zâmbit vreodată atât de mult. Era inteligentă şi amuzantă, dar şi puţin cam prea frumoasă pentru gustul lui. Dar cu un mic efort era convins că-şi va putea înfrâna atracţia faţă de ea.

Ei nu-i păsa însă prea mult de confortul propriu: nu purta ochelari, băşica era în pericol să se infecteze, pleca mereu la plimbare neînsoţită. Era clar că avea nevoie de cineva care să-i mai facă morală din când în când. Şi cum nu era nimeni altul prin preajmă, s-a decis să fie el acela, aşa că a pornit-o spre eleşteu, aproape trăgând-o după el.

— John! a protestat ea.

— Belle! i-a imitat el tonul plângăcios.

— Sunt în stare să-mi port şi singură de grijă, i-a spus Belle, mărind ritmul ca să poată ţine pasul cu el. Pentru un bărbat care şchiopăta atât de pronunţat, se mişca tare repede.

— Nu este adevărat. Altfel ai fi avut acum ochelari pe nas.

Belle s-a oprit brusc în loc, cu atâta forţă încât John era cât pe ce să se împiedice.

— Am nevoie de ochelari doar atunci când citesc, a mârâit ea.

— Mă bucur să te aud recunoscând.

— Credeam că încep să te plac, dar acum nu mai sunt atât de sigură.

— Încă mă placi, a spus el zâmbind şi şi-a continuat drumul spre eleşteu.

Belle rămăsese cu gura deschisă.

— Ba nu.

— Ba da.

— Ba nu. Bine, poate… dar foarte puţin, a recunoscut ea. Mi se pare că eşti cam autoritar.

— Iar tu ai o băşică hidoasă la picior, aşa că încetează să te mai plângi.

— Dar nu mă…

— Ba da.

Belle a închis gura, conştientă că vorbea mult prea mult. A oftat şi l-a lăsat să o conducă spre iaz. Când au ajuns, ea s-a aşezat pe un petic de iarbă de pe mal în timp ce John s-a aplecat şi şi-a udat batista.

— E curată? a strigat ea.

— Batista sau apa?

— Amândouă!

John s-a apropiat şi a ridicat batista albă ca neaua.

— Strălucitoare!

Belle a oftat văzându-l cât era de hotărât să-i îngrijească băşica şi şi-a scos timid piciorul de sub fustă.

— N-o să meargă, să ştii, i-a spus el.

— De ce nu?

— Va trebui să te întorci pe burtă.

— Nu prea cred, i-a răspuns Belle pe un ton hotărât.

John a înclinat capul.

— După cum văd eu lucrurile, i-a spus gânditor, avem două opţiuni.

Nu a mai spus nimic după aceea, aşa că Belle a fost

forţată să-l întrebe:

— Două?

— Da. Fie te răsuceşti tu pe burtă ca eu să mă pot ocupa de băşică, fie mă întind eu pe spate şi mă bag pe sub piciorul tău, ca să-ţi văd călcâiul. Asta ar însemna, probabil, să stau cu capul între fustele tale, şi deşi acest gând este foarte plăcut...

— De ajuns, a murmurat Belle. Şi s-a răsucit pe burtă.

John a şters cu blândeţe locul rănit, îndepărtând sângele uscat care făcuse deja crustă. A usturat-o puţin atunci când el a atins-o, dar John era extraordinar de blând, aşa că ea nu a spus nimic. S-a răzgândit însă repede, atunci când l-a văzut scoţând un cuţit din buzunar.

— Aaah! Din nefericire, primul cuvânt nu a fost tocmai coerent.

John părea speriat.

— S-a întâmplat ceva?

— Ce vrei să faci cu cuţitul?

El i-a zâmbit răbdător.

— Vreau să fac o mică incizie, ca să se scurgă lichidul. Astfel pielea se va vindeca mai repede.

Părea să ştie ce avea de făcut, dar Belle s-a simţit obligată să-i mai pună câteva întrebări, de vreme ce lăsa un bărbat aproape străin să se apropie de ea cu cuţitul.

— Aşa se procedează?

— Aşa se vindecă mai repede. Pielea moartă cade iar cea de dedesubt se întăreşte. A făcut ochii mici. Nu ai mai avut niciodată o băşică, nu-i aşa?

— Nu chiar atât de mare, a recunoscut Belle. Nu umblu chiar atât de mult pe jos, de obicei călăresc.

— Dar de dansat dansezi?

— Ce legătură are dansul? a parat ea.

— Sunt sigur că mergi la baluri simandicoase atunci când locuieşti la Londra. Şi stai în picioare câte o noapte întreagă.

— Port întotdeauna pantofi confortabili, i-a răspuns ea.

— Nu e cazul să-ţi faci griji, i-a spus el într-un final. Am tratat multe băşici, mult mai grave ca asta.

— În timpul războiului? a întrebat Belle cu voce temătoare.

Ochii lui s-au înnegurat.

— Da.

— Îmi imaginez că ai tratat şi răni mai grave, nu doar simple băşici.

— Da.

Belle ştia că ar fi trebuit să înceteze cu întrebările, pentru că războiul era în mod evident un subiect dureros. Dar curiozitatea a fost mai puternică decât discreţia.

— Nu existau doctori, chirurgi?

A urmat o tăcere destul de lungă iar Belle i-a simţit mâna apăsându-i-se pe picior, în timp ce vârful cuţitului îi străpungea pielea. Într-un final, el i-a răspuns:

— Uneori nu sunt medici sau chirurgi prin preajmă. Uneori trebuie să faci ceea ce crezi că este mai bine. După care te rogi. Chiar şi atunci când ai încetat să mai crezi în Dumnezeu.

Belle a înghiţit în sec. S-a gândit să spună ceva neutru, un „înţeleg…”, dar adevărul era că nu înţelegea. Nici nu-şi putea imagina ororile războiului şi i se părea o făţărnicie din partea ei să-i vorbească de parcă le-ar fi cunoscut.

John i-a tamponat locul cu batista umedă.

— Ar trebui să fie bine.

S-a ridicat şi i-a întins mâna, dar ea i-a ignorat-o şi s-a răsucit în şezut. El a rămas nemişcat şi încurcat până când Belle i-a făcut semn să se aşeze lângă ea pe iarbă. A ezitat, aşa că Belle a bătut din nou iarba cu palma deschisă, de data aceasta cu mai multă putere.

— Hai, zău aşa! a spus uşor iritată. Promit să nu

muşc.

John s-a aşezat.

— Ar trebui să mă bandajez? a întrebat Belle întorcând piciorul ca să se uite la ce făcuse el.

— Doar dacă ai de gând să porţi alţi pantofi foarte strâmţi. Se vindecă mai repede dacă nu acoperi locul.

Belle continua să-şi privească piciorul, străduindu-se să fie cât mai acoperită.

— Bănuiesc că nu sunt prea mulţi cei care se aventurează desculţi prin conacul Westombirt, nu crezi? Dar eu sunt suficient de îndrăzneaţă să fac asta. L-a privit intens şi i-a zâmbit larg.

John a resimţit totul ca pe o lovitură, atât de mare era forţa zâmbetului ei asupra lui. I-au trebuit câteva secunde să-şi desprindă ochii de buzele ei, iar atunci când a făcut-o, a privit-o în ochi. A fost însă o mare greşeală, pentru că aceştia erau limpezi şi albaştri precum cerul. Chiar mai albaştri, de fapt, şi plini de intuiţie şi inteligenţă. Îi simţea aproape fizic privirea, o percepea alunecându-i pe trup. S-a cutremurat.

Belle şi-a muşcat buza într-un gest de nervozitate.

— De ce mă priveşti aşa?

— Cum? i-a şoptit el, aproape fără să-şi dea seama că vorbise.

— Ca şi cum ai… ca şi cum… Nu-şi găsea cuvintele. Ca şi cum *te-ai teme* de mine.

John a simţit că ameţea. Îi era oare *cu adevărat* teamă de ea? De puterea ei de a-i spulbera preţiosul echilibru intern, pe care şi-l găsise abia de curând? Poate că da, dar în acelaşi timp se temea de el însuşi. De ce voia să facă cu ea…

A închis ochii şi i-a apărut imaginea lui Spencer, deasupra Annei. Nu, nu dorea asta, nu-i aşa?

Trebuia să rămână stăpân pe el. Să o îndepărteze. Era mai bine să-l considere un nesuferit. Nu trebuia să se

încurce cu ea. O căutase în anuarul aristocraţilor cu o zi în urmă, după ce se despărţiseră. Era fiica unui nobil extrem de bogat, cu multe legături în rândul membrilor influenţi ai societăţii. Merita un soţ al cărui titlu nobiliar să aibă mai mult de un an vechime, unul cu picioare perfecte, sănătoase, aşa cum erau ale ei.

Dumnezeule mare, cât de mult şi-ar fi dorit să-i vadă picioarele! A gemut înfundat.

— Te doare ceva? Belle îl privea, încercând să nu pară îngrijorată.

— Sunt bine, i-a răspuns scurt. Ea mirosea atât de bine, a primăvară. Parfumul ei îl învăluia. Nu merita nici măcar să se gândească la ea, după ce făptuise acea crimă oribilă împotriva sexului slab.

— Îţi mulţumesc că m-ai îngrijit, i-a spus Belle, deodată. A fost un gest foarte amabil.

— Nu a fost nicio problemă, te asigur.

— Poate pentru tine, i-a spus Belle, încercând să pară veselă. Numai că eu a trebuit să stau întinsă pe burtă lângă un bărbat pe care nici nu-l cunoşteam cu trei zile în urmă. *Te rog, te rog, nu-mi spune ceva lipsit de amabilitate,* s-a rugat ea în gând. *Te rog să fii drăguţ şi vesel, aşa cum ai fost cu numai câteva minute mai devreme.*

Gândurile ei au părut să plutească prin aer şi să aterizeze asupra lui ca un sărut. I-a zâmbit. Nu putea fi neprietenos atunci când ea se străduia atât de tare să fie prieteni.

— Stai liniştită. Am savurat intens imaginea din spate.

— Oh! a exclamat Belle, lovindu-l în glumă în umăr. Ce lucru îngrozitor ai spus!

— Nu ţi-a mai admirat nimeni posteriorul până acum?

— Te asigur că nu. Sau măcar nu a dat dovadă de lipsă de gust s-o spună. El îşi apropiase palma de spatele ei, fără să o atingă însă. Căldura emanată i-a pătruns în tot corpul, a urcat de-a lungul braţului şi s-a apropiat periculos

de mult de inimă.

John s-a aplecat spre ea.

— Nu am fost lipsit de gust, să ştii, i-a şoptit.

— Nu? Belle şi-a umezit buzele cu vârful limbii.

— Nu. Am fost doar onest.

Era atât de aproape! Doar la câţiva centimetri de ea.

— Adevărat?

John i-a răspuns ceva, dar Belle nu l-a mai înţeles pentru că buzele lui le atingeau deja uşor pe-ale ei. A gemut încetişor, dorindu-şi ca sărutul să nu se mai sfârşească niciodată, mulţumindu-le în gând zeilor şi părinţilor ei – nu neapărat în această ordine – pentru că o sfătuiseră să nu-l accepte pe niciunul dintre bărbaţii care o ceruseră de soţie în ultimii doi ani. Asta era ceea ce aşteptase, ceea ce abia dacă îndrăznise să spere. Asta se întâmpla între Emma şi Alex. De aceea se priveau tot timpul, îşi zâmbeau şi chicoteau în spatele uşilor închise. Asta era…

John şi-a trecut uşurel limba peste interiorul buzelor ei pline iar Belle nu a mai fost în stare să gândească. Pielea o furnica, chiar dacă el abia dacă o atingea. Belle a oftat şi i s-a abandonat. Ştia instinctiv că el ştia ce trebuia să facă, cum să facă, pentru ca acest sentiment minunat să nu mai dispară niciodată. S-a lipit de el iar trupul ei a căutat căldura trupului lui. Brusc, el a respins-o, murmurând un blestem cu buzele abia întredeschise.

Belle clipea des, nedumerită, fără să-i înţeleagă reacţia. Şi-a strâns genunchii la piept, sperând că el va spune ceva drăguţ sau măcar amuzant, ceva care să-i explice gestul. Iar dacă nu o făcea, măcar să-şi dea seama cât de tare o rănise.

John s-a ridicat şi s-a întors cu spatele la ea, cu mâinile în şolduri. Belle îl privea printre gene. Într-un final, el s-a întors şi i-a oferit mâna. A acceptat-o şi s-a ridicat, mulţumindu-i abia şoptit.

John a oftat şi şi-a trecut mâna prin părul des. Nu avusese de gând să o sărute. Ar fi vrut, asta era sigur, dar nu însemna că avea vreun drept să o atingă. Şi nici nu visase că o să-i placă într-atât de mult. Sau că-i va fi atât de greu să se oprească.

Dumnezeule, cât era de slab! Nu era cu nimic mai bun decât Spencer, dar îşi dorea mai mult. Mult mai mult…

Îi dorea lobul urechii, umărul, bărbia. Voia să-şi plimbe limba de-a lungul gâtului ei, ajungând până la adâncitura dintre sâni. Voia să o cuprindă în braţe, să o ţină strâns, să-i arate cât de mult o dorea.

Voia să o posede. Iar şi iar.

Belle îl privea în tăcere, dar el s-a îndepărtat uşor aşa că nu i-a putut surprinde privirea. Când s-a uitat în sfârşit la ea, expresia lui aspră a şocat-o. A făcut un pas înapoi şi şi-a ascuns involuntar chipul cu mâna.

— Ce… ce s-a întâmplat?

— Ar trebui să te gândeşti mai bine înainte să te arunci în braţele bărbaţilor, micuţă aristocrată. Vocea lui avea inflexiuni periculoase.

Îl privea uimită dar şi furioasă totodată.

— Fii fără grijă, i-a răspuns cu răceală. Următorul bărbat în braţele căruia mă voi arunca nu va fi atât de lipsit de nobleţe încât să mă insulte aşa cum o faci tu acum.

— Îmi pare rău că nu am sângele suficient de albastru pentru tine, doamnă. Nu e cazul să te alarmezi: nu te voi mai importuna cu prezenţa mea.

Belle a ridicat o sprânceană şi l-a privit cu dispreţ.

— Ce să spun, nu ne putem toţi lăuda cu prietenia unui duce. Cuvintele îi erau încărcate de cruzime. Satisfăcută de performanţa ei, s-a întors pe călcâie şi s-a îndepărtat cu câtă demnitate îi mai rămăsese din cauza şchiopătatului.

Capitolul 5

John a rămas pe loc câteva minute, privind-o pe Belle dispărând în spatele copacilor. Nu s-a mişcat decât atunci când ea se îndepărtase suficient, profund dezgustat de el şi de purtarea lui. Făcuse însă ceea ce era necesar. Ea era furioasă acum, dar îi va mulţumi mai târziu. Bine, poate că nu-i va mulţumi chiar *lui,* dar când va fi măritată cu vreun marchiz îi va mulţumi *cuiva* că o salvase de John Blackwood.

Se pregătea să o pornească spre casă când şi-a dat seama că ea plecase fără pantof. S-a aplecat şi l-a ridicat. Drace! Acum trebuia să i-l dea înapoi. Numai că nu se simţea în stare să mai dea ochii cu ea.

A oftat şi a început să şchiopăteze, trecând pantoful dintr-o mână într-alta. Acum trebuia să găsească o explicaţie plauzibilă pentru că se afla în posesia pantofului ei. Alex îi era prieten bun, dar sigur va dori să afle cum de ajunsese la el pantoful lui Belle. Ar fi putut să meargă în seara aceea la Westombirt şi…

A înjurat în barbă. *Trebuia* să meargă în seara aceea la Westombirt. Acceptase deja invitaţia lui Alex la cină. Înjurăturile s-au îndesit când şi-a imaginat cum va decurge totul. Va trebui să o privească pe Belle seara întreagă şi desigur că va arăta absolut fabulos în rochia ei scumpă, de seară. Iar în clipa în care va simţi că nu se mai poate uita la ea nici măcar un minut, ea va spune mai mult ca sigur ceva fermecător şi inteligent, care să-l facă să o dorească şi mai mult.

Era extrem de periculos să o dorească, ştia asta.

*

Drumul lui Belle spre casă nu a fost mai lin decât al lui

John. Nu era obişnuită să meargă desculţă şi i se părea că piciorul ei drept se încăpăţâna să găsească fiecare pietricică, fiecare rădăcină ascuţită. Avea o problemă şi cu pantoful stâng, care avea puţin toc şi o forţa să şchiopăteze.

Şi cu fiecare şchiopătat îşi aducea aminte de John Blackwood. Îngrozitorul John Blackwood.

— Ce om nesuferit! Dar cuvintele acestea nu i-au părut suficient de dure. A început să murmure cuvinte nepotrivite, pe care fratele ei le scăpase odată în prezenţa ei. Lucru total neobişnuit pentru Ned, care avea mereu grijă să-şi ţină gura în prezenţa surorii lui.

— La naiba! a exclamat când piciorul ei a nimerit o piatră extrem de ascuţită. De durere, o lacrimă i-a alunecat pe obraz. Doar n-o să plângi pentru o pietricică! s-a mustrat singură. Şi în niciun caz n-o să plângi pentru bărbatul acela îngrozitor.

O podidise însă plânsul şi nu se putea opri. Nu putea înţelege cum de cineva se putea răzgândi într-o secundă, să fie fermecător pentru ca imediat să o insulte. O plăcea – ştia sigur că o plăcea. Se vedea din felul în care o tachina, din felul în care se ocupase de piciorul ei. Iar atunci când ea îi pusese întrebări legate de război el nu o ignorase, deşi nu fusese nici foarte explicit. Nu s-ar fi deschis în faţa ei dacă nu ar fi plăcut-o măcar puţin.

Belle s-a aplecat şi a ridicat pietricica. A aruncat-o supărată cât-colo. Era cazul să nu mai plângă. Venise vremea să fie raţională şi să încerce să înţeleagă de ce atitudinea lui se schimba atât de brusc.

Nu, a decis ea. Pentru prima oară în viaţă, nu voia să fie calmă şi raţională. Şi nici practică şi pragmatică.

Voia doar să fie furioasă.

Când a ajuns la conac, lacrimile i se uscaseră deja şi îşi imaginase o mulţime de planuri de răzbunare. Nu se aştepta să le ducă la îndeplinire, dar faptul că le pusese la

punct o făcuse să se simtă mai bine.

A traversat holul imens şi era gata să urce primele trepte ale scării în spirală când a auzit-o pe Emma strigând-o:

— Tu eşti, Belle?

Belle a întredeschis uşa şi a salutat-o.

Emma stătea pe sofa, cu o mulţime de planuri întinse în faţa ei. A ridicat o sprânceană, văzând cât de răvăşită era verişoara ei:

— Unde ai fost?

— La plimbare.

— Cu un singur pantof?

— Este ultima modă.

— Sau o lungă poveste.

— Nu chiar atât de lungă, dar nepotrivită pentru o lady.

— Aşa este şi mersul în picioarele goale.

Belle a dat ochii peste cap. Emma era recunoscută pentru faptul că se aventura în noroi până la genunchi doar ca să ajungă la locul ei preferat de pescuit.

— Şi de când ai devenit tu un model de bună-cuviinţă?

— De când… oh, nu are nicio importanţă. Vino şi aşează-te lângă mine. Sunt pe cale să-mi pierd minţile.

— Adevărat? Sună interesant.

Emma a oftat.

— Nu mă lua în râs. Alex nu mă mai lasă să părăsesc blestematul acesta de salon pentru că se teme pentru sănătatea mea.

— Ai putea vedea faţa frumoasă a lucrurilor. Ca pe un semn de iubire eternă şi devotament, i-a sugerat Belle.

— Sau aş putea să-l strâng de gât, pur şi simplu. Dacă ar fi după el n-aş mai părăsi patul până la naşterea copilului. Mi-a interzis chiar să ies singură la plimbare, călare.

— Poate să facă asta?

— Ce să facă?

— Să-ţi interzică.

— Ei, nu-mi dă ordine, aşa cum fac majoritatea bărbaţilor cu soţiile lor, dar mi-a spus clar că este extrem de îngrijorat ori de câte ori îl scot pe Boston la plimbare. Şi-l iubesc prea mult ca să-l necăjesc. Uneori e mai bine să le faci pe plac bărbaţilor.

— Mmm, a murmurat Belle. Vrei un ceai? Sunt cam înfrigurată. S-a ridicat şi a sunat clopoţelul.

— Nu, mulţumesc. Dar bea tu unul.

O servitoare a intrat fără zgomot iar Emma i-a poruncit să aducă ceaiul.

— Oh, şi spune-i te rog doamnei Goode că voi trece pe la ea cam peste o oră, să discutăm meniul de diseară. Vom avea un invitat, aşa că ar trebui să pregătim ceva special.

Servitoarea a dat din cap şi a ieşit.

— Cine ia cina cu noi în seara asta? a întrebat Belle.

— John Blackwood, tipul cu care te-ai întâlnit zilele trecute. Alex l-a invitat ieri. Nu-ţi mai aminteşti? Mi se pare că am discutat despre asta la ceai.

Lui Belle i-a stat inima. Uitase de cină.

— Am uitat, a spus, dorindu-şi să-i fi fost adus deja ceaiul, ca să-şi poată ascunde chipul în spatele ceştii. Obrajii îi luaseră foc.

Nu şi-a dat seama dacă Emma a observat sau nu că roşise, pentru că ea nu a scos niciun cuvânt. Belle a început imediat să discute despre ultima modă de la Paris iar conversaţia a durat mult după ce a fost servit ceaiul.

*

În seara aceea, Belle s-a îmbrăcat cu mai multă grijă decât de obicei, ştiind prea bine că John era motivul. A ales

o rochie cu o croială simplă, din mătase albastră ca gheaţa, care îi punea în evidenţă culoarea ochilor. Şi-a ridicat părul într-un coc lejer, lăsând câţiva cârlionţi să-i încadreze chipul. Un şirag de perle şi o pereche de cercei asortaţi au completat ţinuta. Mulţumită de ce vedea în oglindă, a pornit-o în jos pe scară.

Emma şi Alex erau deja în salon, aşteptând sosirea lui John. Belle abia a avut vreme să se aşeze că valetul a intrat în încăpere.

— Lordul Blackwood.

Abia a ridicat privirea când Norwood a terminat de rostit numele. Alex s-a îndreptat spre uşă să-şi întâmpine prietenul.

— Blackwood, cât mă bucur să te revăd!

John a dat din cap, zâmbind. Arăta foarte bine în costumul de seară.

— Dă-mi voie să ţi-o prezint pe soţia mea. Alex l-a condus pe John spre sofaua pe care era aşezată Emma.

— Îmi pare bine să vă cunosc, a murmurat politicos John, sărutându-i mâna.

— Zău aşa! Nu suport atâta etichetă în propria casă. Te rog să-mi spui Emma. Alex mi-a spus că îi eşti un prieten foarte special, aşa că nu e nevoie să ne formalizăm.

John i-a zâmbit Emmei, decizând că Alex avusese din nou noroc atunci când îşi alesese mireasa.

— Iar tu va trebui să-mi spui John.

— Iar pe Belle o cunoşti deja, a continuat Alex.

John s-a întors spre Belle şi i-a luat mâna într-a lui.

O senzaţie de căldură i-a străbătut braţul, aşa că a trebuit să se străduiască din greu să nu-şi retragă mâna. Nu era cazul să-şi dea sama cât de tare o afecta. Dar când el l-a ridicat mâna la buze şi i-a sărutat-o uşor, Belle nu a mai fost în stare să-şi controleze îmbujorarea.

— Este cu adevărat o plăcere să te revăd, lady Arabella, i-a spus continuând să-i ţină mâna într-a lui.

— T... te rog, spune-mi Belle, s-a bâlbâit ea, urându-se pentru că nu reuşea să fie stăpână pe sine.

John i-a eliberat într-un final mâna şi i-a zâmbit.

— Ţi-am adus un cadou. I-a întins o cutie legată cu o panglică.

— Oh, mulţumesc! Curioasă, Belle e desfăcut funda şi a ridicat capacul. Înăuntru se găsea pantoful ei, plin de noroi. A izbucnit în râs. Am făcut o băşică, le-a explicat ea lui Alex şi Emmei. Era foarte dureroasă, aşa că mi-am dat pantoful jos... Vocea i s-a stins.

John s-a întors spre Emma.

— Ţi-aş fi adus şi ţie, dar nu am găsit niciunul pe proprietatea mea.

Emma a zâmbit şi a făcut un semn spre picior.

— Voi rectifica asta cât se poate de repede.

John şi-a dat seama că o plăcea mult pe ducesă. Nici nu ar fi fost greu s-o placi. Numai că spre deosebire de verişoara ei, nu-i făcea inima să bată mai repede ori de câte ori o vedea.

— Poate că ar trebui să-ţi dau chiar acum un pantof, a adăugat Emma. Ca să mi-l poţi înapoia la cina următoare.

— Este o invitaţie?

— Bineînţeles, Blackwood, a intervenit Alex. Eşti întotdeauna binevenit la noi.

Cei patru au mai schimbat amabilităţi cam un sfert de oră, aşteptând să fie poftiţi la masă. Belle nu scotea un cuvânt, doar îl studia circumspectă pe John, întrebându-se ce-l determinase să facă un gest atât de drăguţ, să-i ambaleze frumos pantoful, după ce se purtase atât de urât cu ea cu numai câteva ore mai devreme. Cum ar fi trebuit să reacţioneze oare? Îşi dorea să redevină prieteni? Şi-a păstrat un zâmbet pe chip, blestemându-l în mintea ei pentru că îi producea o asemenea confuzie.

Şi în mintea lui John erau mii de gânduri. Se întreba care va fi reacţia lui Belle în seara aceea, în ceea ce-l

privea. Nu avea de unde să ştie care erau motivele lui de a o ţine departe. Şi în niciun caz nu i le putea împărtăşi. Violul nu se număra în niciun caz printre subiectele acceptabile de conversaţie de salon.

Când cina a fost gata, Emma i-a şoptit ceva la ureche lui Alex, care s-a ridicat şi i-a oferit braţul.

— Scuză-mă că nu respect convenienţele, dar o voi conduce eu pe soţia mea, i-a spus zâmbind şmechereşte. Vom servi cina în salonul mic, Belle. Emma s-a gândit că ne vom simţi mai confortabil acolo.

John s-a ridicat la rândul lui şi i-a oferit braţul lui Belle. Ceilalţi doi ieşiseră deja.

— Se pare că ne-au lăsat singuri.

— Bănuiesc că au făcut-o intenţionat.

— Crezi?

Belle i-a acceptat mâna întinsă şi s-a ridicat.

— Ar trebui să o iei ca pe un compliment. Asta înseamnă că Emma te place.

— Dar *tu* mă placi, Belle?

A urmat o pauză destul de lungă, urmată de un răspuns hotărât:

— Nu.

— Cred că nici nu meritam altceva.

Ea s-a întors cu faţa spre el:

— Nu, nu meriţi. Nu-mi vine să cred că ai avut tupeul să vii aici la cină, în seara aceasta.

— Am fost invitat, ai uitat?

— Ar fi trebuit să refuzi. Să trimiţi un bilet cum că ţi-e rău, sau mamei tale îi este rău, sau câinelui, sau vreunui cal. Orice, numai să nu vii.

Nu găsea nimic potrivit de spus, ca răspuns, în afară de:

— Ai dreptate.

— Şi nu… nu săruţi pe cineva, după care să-i vorbeşti aşa cum ai făcut-o tu. Nu este politicos. Nu este drăguţ din

partea ta…

— Pe când tu eşti mereu drăguţă?

Tonul lui nu era deloc ironic şi asta a deconcertat-o.

— Încerc. Dumnezeu mi-e martor că am încercat să fiu drăguţă cu tine.

El a plecat capul.

— Aşa este.

— Eu… S-a întrerupt şi l-a privit în ochi. Nici măcar nu ai de gând să mă contrazici?

A ridicat din umeri, obosit:

— Care ar fi rostul? Tu ai dreptate, este evident, iar eu nu, ca de obicei.

Belle se uita nedumerită la el.

— Nu te înţeleg.

— Cred că ar fi mai bine să nici nu încerci. Îmi cer scuze pentru purtarea mea de azi-dimineaţă. Este de neiertat.

— Sărutul? Sau cuvintele oribile de după? Vorbele i-au zburat de pe buze, fără să le poată opri.

— Amândouă.

— Accept scuzele pentru insulte.

— Şi pentru sărut?

Belle nu şi-a dezlipit privirea de la luna de pe cer care se zărea la fereastră.

— Nu este nevoie să-ţi ceri scuze pentru sărut.

Inima lui John bătea cu putere.

— Nu sunt sigur că înţeleg ce-mi spui, doamnă, i-a spus prevăzător.

— Am o singură întrebare. Belle şi-a desprins privirea de la luna plină şi s-a uitat în ochii lui. Am făcut ceva greşit? Ceva care să te deranjeze?

John a râs amar. Nu-i venea să-şi creadă urechilor.

— Dumnezeule, Belle, dac-ai şti! Şi-a trecut o mână prin păr. Nu m-ai putea deranja cu nimic, niciodată.

Mintea şi sufletul ei adăposteau sute de emoţii. Fără

să mai judece următoarea mişcare, i-a atins braţul:

— Atunci ce s-a întâmplat? Trebuie să ştiu.

John a tras adânc aer în piept.

— Chiar vrei să ştii adevărul?

Ea a dat din cap.

A deschis gura, dar i-au trebuit câteva secunde să articuleze primele cuvinte:

— Nu sunt bărbatul pe care-l crezi tu. Am văzut lucruri… A închis gura, încercând să stăpânească emoţiile violente care i se iviseră pe chip. Am făcut unele lucruri. Mâinile acestea… Şi-a privit mâinile de parcă i-ar fi aparţinut unui străin şi vocea i s-a stins. Am fost un ticălos, Belle, pentru că te-am sărutat. Nu sunt demn să te ating măcar.

Belle îl privea atentă, oripilată de durerea care i se citea pe chip. Cum de nu-şi dădea seama şi el de ce anume văzuse ea? Avea ceva. Ceva bun… care părea să izvorască din suflet. Iar el se considera nedemn. Belle nu ştia ce anume îl făcuse să devină aşa, dar durerea lui o devasta. A făcut un pas înainte.

— Te înşeli.

— Belle, a şoptit el. Eşti naivă.

Ea a clătinat din cap, fără să scoată un cuvânt.

John o privea adânc în ochi. O secundă mai târziu nu s-a mai putut înfrâna şi şi-a lipit buzele de ale ei.

Pentru a doua oară în ziua aceea, Belle a simţit un fior necunoscut de dorinţă care îi străbătea trupul. S-a lipit de el şi, îndrăzneaţă, i-a atins cu vârful limbii pielea moale a buzei interioare, aşa cum îi făcuse şi el de dimineaţă. Reacţia lui a fost instantanee. A tras-o ferm mai aproape de el, dornic să-i simtă căldura trupului.

Atingerile intime au declanşat alarma în mintea lui Belle, care s-a tras uşurel mai departe de el. Ochii îi străluceau, obrajii îi erau ca focul.

— Alex şi Emma ne aşteaptă, i-a reamintit cu un

suspin. Am întârziat deja destul de mult.

John a închis ochii şi a inspirat adânc, poruncindu-i mintal trupului său să se liniştească. Câteva clipe mai târziu i-a oferit braţul, cu un zâmbet:

— Putem da vina pe piciorul meu pentru întârziere.

Belle a fost imediat cuprinsă de compasiune. Era un bărbat mândru şi nu i-ar fi căzut deloc bine să recunoască acest lucru.

— Nu este necesar. Emma se plânge mereu că merg prea încet. Le vom spune pur şi simplu că ne-am oprit în galerie, să-ţi arăt tablourile. Alex are acolo un Rembrandt absolut minunat.

John i-a pus degetul arătător pe buze.

— Şşt. Vom da vina pe piciorul meu. A cam venit vremea să am şi beneficii de pe urma lui.

Au ieşit din salon, mergând destul de repede pe holurile lungi care duceau spre salon.

— Să-mi spui când ne apropiem, i-a şoptit la ureche.

— E chiar după colţ.

John a încetinit atât de tare încât Belle a avut senzaţia că s-a oprit. A coborât privirea, observând că şchiopăta mai tare decât de obicei.

— Eşti groaznic, l-a mustrat ea. Ştiu sigur că poţi îndoi mai mult piciorul.

— Am o zi proastă, i-a răspuns. Avea o expresie angelică.

Când au intrat, Alex s-a ridicat de la masă:

— Credeam că v-aţi rătăcit pe drum.

— Mă tem că piciorul îmi dă rău de furcă azi, i-a răspuns John. Belle a fost atât de amabilă încât să meargă alături de mine, chiar şi atât de încet.

Belle a încuviinţat, mirându-se că se putea abţine să nu râdă. S-au aşezat cu toţii la masa mică, informală. Li s-a servit sparanghel în sos de muştar iar Emma a început imediat interogatoriul:

— Sunt foarte bucuroasă că ai putut veni în seara asta, John. Dar trebuie să ne spui mai multe despre tine. Din ce zonă a Angliei eşti?

— Am crescut în Shropshire.

— Adevărat? N-am fost niciodată, dar am auzit că este foarte frumos.

— Da, este.

— Rudele tale locuiesc încă acolo?

— Cred că da.

— Oh. Emma a părut uşor încurcată de răspunsul lui, dar a continuat: îi vezi des?

— Aproape deloc.

— Emma, draga mea, a intervenit Alex cu blândeţe, lasă-i oaspetelui nostru răgaz să mănânce.

Emma i-a zâmbit supusă şi a înfipt furculiţa într-o tulpină de sparanghel. Înainte să o ducă însă la gură, a spus:

— Belle e foarte citită, să ştii.

Belle s-a înecat cu mâncarea. Nu se aşteptase ca discuţia să ia o asemenea turnură.

— Dacă tot vorbim de lectură, a spus John, ai terminat „Poveste de iarnă”? Am văzut ieri că te apropiai de sfârşit.

Belle a luat o înghiţitură de vin.

— Da, am terminat-o. Şi cu asta am încheiat „marea descoperire a lui Shakespeare”

— Adevărat? Mă şi tem să întreb ce înseamnă.

— Toate piesele.

— Impresionantă, a murmurat John.

— În ordine alfabetică.

— Şi organizată, pe deasupra. Această doamnă este o minune.

Belle a roşit.

— Nu mă tachina, te rog.

Alex şi Emma făcuseră ochii mari la cei doi, care se provocau peste masă.

— Dacă-mi amintesc bine, a intervenit Alex, marea descoperire implica şi poemele?

— Am abandonat pentru moment poezia. Este atât de… poetică, nu crezi? Nimeni nu vorbeşte aşa în viaţa de zi cu zi.

— Aşa crezi? a ridicat John o sprânceană. S-a întors spre Belle şi a început să vorbească, iar ochii lui aveau o strălucire pe care nu o mai văzuse până atunci:

Şi dacă strălucirea cândva atât de luminoasă
Îmi va fi luată pentru totdeauna,
Deşi nimic nu poate aduce înapoi o oră
De splendoare în iarbă, de glorie în floare
Nimic nu mă va întrista, ci mai degrabă voi găsi
Puterea, în ceea ce rămâne în urmă.

Nimeni nu a mai scos vreun cuvânt. Iar când John a vorbit din nou, ochii lui nu i-au părăsit pe cei ai lui Belle:

— Mi-ar place să pot vorbi şi eu cu atâta elocvenţă.

Belle era profund mişcată de scurtul poem recitat de John şi de inflexiunile calde ale vocii lui. Era ca prinsă într-o vrajă, uitase complet că erau de faţă şi verii ei.

— Foarte frumos, a spus încet.

— Wordsworth. Este unul din poemele mele preferate.

— Are o însemnătate deosebită pentru tine? Trăieşti asemenea celui din poem?

A urmat o pauză destul de lungă.

— Nu, i-a răspuns cu onestitate. Încerc, ocazional, dar de obicei eşuez.

Belle a înghiţit în sec văzându-i durerea din privire şi a căutat repede un alt subiect:

— Ai scris vreodată poezii?

John a izbucnit în râs şi şi-a desprins în sfârşit privirea de la ea.

— Mi-ar fi plăcut să scriu, dar nu am produs niciodată

ceva cât de cât decent.

— Dar ai recitat din Wordsworth cu atâta pasiune! a protestat Belle. Se vede că iubeşti profund poezia.

— A iubi poezia şi a o scrie sunt două lucruri complet diferite. De aceea există, cred, atâţia aşa-zişi poeţi cu câte o sticlă de coniac în fiecare mână.

— Sunt sigură că ai suflet de poet, a insistat ea.

John a zâmbit.

— Mă tem că te înşeli, dar o iau ca pe un compliment.

— N-ai decât. Eu una sunt sigură că voi avea cândva în bibliotecă un volum cu versurile tale, a concluzionat Belle.

— Atunci ar fi bine să mă apuc de treabă. N-aş vrea să te dezamăgesc.

— Nu, a murmurat ea. Sunt sigură că nu ai vrea.

Capitolul 6

A doua zi, Belle a hotărât că renunţase mult prea uşor la poezie.

După ce a luat masa, s-a schimbat în costumul albastru de călărie şi s-a îndreptat spre grajduri. Inspirată de recitarea lui John de cu o seară înainte, a luat cu ea şi un volum subţire de-al lui Wordsworth. Planul ei era să găsească o poieniţă şi să se aşeze să citească, numai că era mai mult ca sigură că nu se va putea înfrâna şi îşi va mâna iapa spre Blemwood Park – nu, Brinstead Manor, nu… La naiba! De ce nu reuşea să reţină denumirea? Oricum s-ar fi chemat, acolo era casa lui John. Şi acolo voia ea să ajungă.

Şi-a îndemnat iapa la galop şi s-a îndreptat spre est, spre reşedinţa lui John. Nu avea nici cea mai mică ideea ce avea să-i spună când îl va întâlni. Probabil ceva prostesc.

Când era cu el, inteligenţa părea să o părăsească.

— Bună ziua, lord Blackwood, a încercat ea. Nu. Era prea formal.

— Tocmai mă îndreptam spre est când… Nu. Era prea evident.

A oftat şi a decis să meargă pe varianta simplă:

— Bună, John.

— Bună şi ţie.

Belle a tresărit. Fusese prea absorbită cu repetiţiile ca să-l observe pe John, chiar în faţa ei.

El a ridicat o sprânceană, mirat de reacţia ei.

— Nu e cazul să te arăţi atât de surprinsă că mă vezi. M-ai salutat, la urma urmei.

— Aşa este, i-a zâmbit Belle încurcată. O auzise oare vorbind singură? A ridicat privirea, a înghiţit în sec şi a spus primul lucru care i-a trecut prin minte: ce cal drăgălaş!

— Mulţumesc. Deşi mi se pare că Thor nu ar fi deloc mulţumit să i se spună că e drăgălaş.

Belle a clipit şi s-a uitat mai îndeaproape. John era într-adevăr călare pe un armăsar puternic.

— Un cal foarte frumos, atunci.

El a bătut uşurel calul pe grumaz.

— Acum se simte ceva mai bine, sunt sigur.

— Ce te aduce pe-aici? l-a întrebat ea, neştiind prea bine dacă se afla încă pe proprietatea lui Alex sau trecuse deja pe cea a lui John.

— Mă îndreptam spre vest…

Belle s-a abţinut cu greu să nu râdă.

— Înţeleg.

— Şi ce te aduce *pe tine* pe-aici?

— Mă îndreptam spre est.

— Înţeleg.

— Oh, ţi-ai dat seama imediat că voiam să te văd! a răbufnit Belle.

— Şi acum, că m-ai văzut, ce ai de gând să faci în

continuare?

— Planurile mele nu mergeau mai departe de atât, a recunoscut Belle. Dar tu?

Gândurile lui nu erau tocmai potrivite pentru o conversaţie politicoasă. A rămas tăcut, mulţumindu-se să o privească admirativ pe femeia din faţa lui.

Belle i-a interpretat corect gândurile şi a roşit puternic.

— Nefericitule! Nu la asta mă gândeam!

— Nici nu-mi imaginez la ce anume te gândeşti, i-a spus John cu o expresie inocentă.

— Ştii foarte bine la ce. Şi vrei să mă obligi să o spun… Bine, lasă. Doreşti să vii la noi la ceai?

John a râs.

— Cât îmi plac englezii! Totul se rezolvă cu o ceaşcă de ceai.

Belle i-a zâmbit.

— Şi tu eşti englez, John. Şi da, totul se poate rezolva la o ceaşcă de ceai.

I-a zâmbit la rândul lui.

— Aş fi vrut să-i spună cineva asta doctorului care era cât pe ce să-mi taie piciorul.

Belle a redevenit imediat serioasă. Ce-ar fi trebuit oare să-i răspundă? A privit spre cer. Începea să se înnoreze. Ştia că John avea o mare sensibilitate, din cauza piciorului, şi că ar fi trebuit să evite să discute despre el. Şi totuşi el fusese cel care îl adusese în discuţie, aşa că era un moment potrivit să-i arate că nu-i păsa de defectul lui. Şi ce modalitate mai bună decât să facă haz de necaz?

— Ei bine, domnule, a început ea, rugându-se în gând să nu facă vreo greşeală, o să-ţi vărs câteva picături pe picior, după-amiază. Dacă nici asta nu te va face bine, nu văd ce te-ar mai putea face.

El a părut să ezite puţin, după care a spus:

— Cred că ai nevoie de escortă înapoi. Văd că ai ieşit

din nou singură la plimbare.

— Cândva, John, a oftat ea, vei fi un tată extraordinar.

Un strop de ploaie i-a aterizat pe vârful nasului. John a ridicat mâinile în aer, semn de capitulare ironică.

— După tine, doamnă.

Belle a întors calul şi s-a îndreptat spre Westombirt. După câteva clipe de tăcere, l-a întrebat:

— Tu de ce ai ieşit din casă? Şi nu-mi spune din nou că te îndreptai spre vest.

— M-ai crede dacă ţi-aş spune că speram să te întâlnesc?

Belle l-a privit cu atenţie, încercând să-şi dea seama dacă se juca cu ea. Ochii lui căprui aveau o strălucire catifelată, iar inima ei a început să bată cu putere.

— Aş putea să te cred. Dar doar dacă te vei purta frumos cu mine în după-amiaza aceasta, l-a provocat ea.

— Voi fi deosebit de amabil, i-a răspuns John. Doar dacă astfel voi mai obţine încă o ceaşcă de ceai.

— Pentru tine? Orice!

Au mai mers câteva minute, după care Amber s-a oprit brusc, dând semne de nervozitate.

— S-a întâmplat ceva? a întrebat John.

— Amber a fost dintotdeauna foarte sensibilă la orice mişcare. Probabil că a simţit un iepure. Mi se pare foarte ciudat, însă. Străbate străzile londoneze fără probleme, dar dacă o aduci aici, la ţară, unde e atât de linişte, devine atentă la fiecare zgomot, cât ar fi de mic.

— Eu nu am auzit nimic.

— Nici eu. Belle a tras uşor de hăţuri. Haide, fetiţo. Începe ploaia.

Amber a făcut câţiva paşi ezitanţi, după care s-a oprit din nou şi a întors capul spre dreapta.

— Nu-mi dau seama ce e cu ea, a spus Belle.

Poc!

Belle a auzit sunetul exploziei unui glonţ, venind de

foarte aproape, dintre copaci. Şi a simţit glontele trecând printre ei.

— A fost...? a dat să întrebe, dar nu a mai apucat să termine, pentru că Amber se ridicase pe picioarele dinapoi. A trebuit să-şi concentreze întreaga atenţie asupra ei. I-a înlănţuit grumazul cu mâinile şi i-a murmurat: gata, fetiţo, linişteşte-te. Era însă atât de speriată că nu ştia prea bine dacă acele cuvinte erau menite să o liniştească pe Amber sau pe ea însăşi.

Când era gata-gata să renunţe să mai încerce să o domolească pe Amber, a simţit braţul puternic al lui John cuprinzându-i talia şi ridicând-o din şa. A aterizat pe Thor, lângă el.

— Eşti teafără? a întrebat-o el cu glas răguşit.

Belle a dat din cap.

— Cred că da. Trebuie însă să-mi revin. M-am speriat îngrozitor.

John o ţinea strâns. Nu-şi imaginase că s-ar putea teme într-atât pentru ea, până în clipa în care o văzuse încercând cu disperare să rămână în şa. Amber se rotea acum în cerc, nervoasă, pufnind pe nări. Era însă ceva mai liniştită acum.

Când Belle a simţit că-şi mai revenise, s-a îndepărtat puţin de John şi l-a privit în ochi.

— A fost un foc de armă.

John a încuviinţat, serios. Nu-şi imagina cine ar putea să tragă în ei, dar ştia un lucru: că nu era cazul să rămână pe loc, asemenea unor ţinte vii.

— Dacă vei rămâne cu mine în şa, Amber ne va urma?

Belle a dat din cap şi curând galopau împreună spre Westombirt.

— Cred că a fost un accident, a spus Belle când au mai încetinit.

— Focul de armă?

— Da. Alex îmi spunea zilele trecute că braconierii îi

dau serios de furcă. Sunt sigură că a fost vorba doar de un glonţ rătăcit.

— A fost al naibii de aproape.

— Ştiu, dar ce altceva ar putea fi? De ce să vrea cineva să ne împuşte?

John a ridicat din umeri. Nu avea duşmani.

— Va trebui să discut cu Alex, a continuat Belle. Trebuie să instituie nişte reguli mai aspre. Cineva ar putea fi rănit. Noi era cât pe ce să fim.

John a dat din cap, a ţinut-o mai strâns şi l-a îndemnat pe Thor să galopeze mai rapid. Câteva minute mai târziu, când ploaia începea să se înteţească, intrau în grajdurile de la Westombirt.

— Am ajuns, doamnă, a spus el ajutând-o să coboare din şa. Poţi ajunge singură până în casă?

— Dar nu intri? Pe chip i se citea dezamăgirea.

El a oftat.

— Nu, chiar nu pot…

— Dar dacă pleci acum te vei uda până la piele. Trebuie să intri, chiar şi numai ca să te încălzeşti puţin.

— Belle, eu…

— Te rog.

Se uita în minunaţii ei ochi albaştri şi se întreba cum de-ar putea cineva să-i refuze ceva. A aruncat o privire spre uşa grajdului.

— Cred că plouă destul de tare.

Belle a dat din cap.

— Dacă pleci acum, vei răci cu siguranţă. Haide, vino. L-a luat de mână şi s-au îndreptat împreună spre casă.

Când au intrat, erau amândoi uzi. Câteva şuviţe se lipiseră de chipul ei.

— Cred că arăt ca naiba, a spus. Ca o cârpă de vase. Ar trebui să urc să mă schimb.

— Arăţi minunat, i-a spus John şi i-a aşezat o şuviţă după ureche. Şi nu-mi imaginam că ştii cum arată o cârpă

de vase.

Belle şi-a ţinut răsuflarea. Îi mai simţea încă atingerea pe obraz.

— Nu sunt copilul răsfăţat pe care-l crezi tu.

John o privea flămând pe femeia nespus de frumoasă care stătea în faţa lui. A inspirat adânc, forţându-se să nu coboare privirea mai jos de chipul ei.

— Nu te văd ca pe un copil, crede-mă.

Belle nu şi-a putut ascunde dezamăgirea. Nu erau cuvintele pe care le aştepta de la el.

— Poate că ar fi mai bine să continuăm discuţia în salon. S-a întors şi a început să străbată holul, încercând să-şi ţină spatele cât mai drept.

John a oftat şi a urmat-o. Ar fi vrut să o ia în braţe, să-i spună cât era de minunată, de frumoasă, de inteligentă… că era tot ce-şi putea dori un bărbat.

Ştia însă că nu o merita, că nu se putea căsători, că nu putea accepta dragostea unei femei. Nu după Ana.

Când John a intrat în salon, Belle privea cum ploaia bătea în geam. A dat să închidă uşa, după care s-a gândit mai bine şi a lăsat-o întredeschisă. S-a apropiat şi a dat să-i pună mâinile pe umeri, dar ea s-a întors brusc.

— Nu sunt răsfăţată, i-a repetat cu încăpăţânare. Nu am avut o viaţă dificilă, ştiu. Dar nu sunt răsfăţată.

— Ştiu că nu eşti, i-a răspuns cu blândeţe John.

— Răsfăţat înseamnă îndărătnic şi manipulator. Iar eu nu sunt niciuna nici alta.

John a dat din cap.

— Şi nu înţeleg de ce trebuie să faci mereu asemenea comentarii despre familia mea. Şi tatăl tău este conte. Mi-a spus Alex.

— A fost conte, a corectat-o John, uşurat că ea crezuse că o îndepărta din cauza inferiorităţii sociale. Era şi acesta un aspect, dar era ultimul pe lista lui. A fost un conte scăpătat care nu şi-a permis să-şi întreţină cei şapte

copii, dintre care eu am fost cel mai mic.

— Şapte copii. Belle făcuse ochii mari. Adevărat?

— Unul a murit la naştere, a recunoscut John.

— Trebuie să fi avut o copilărie tare frumoasă. Atâţia copii cu care să te joci!

— Nu mi-am petrecut prea mult timp cu fraţii mei. Alergau deja după fete.

— Oh. Belle s-a încruntat. Nu-i plăcea deloc portretul de familie descris de el. Mama ta trebuie să fi fost tare ocupată. Să aibă atâţia copii!

— Da, şi tata la fel. I-a zâmbit cu subînţeles.

Ea a roşit.

— Crezi că am putea să o luam de la început? a întrebat-o John luându-i mâna să i-o sărute. Îmi pare rău că am presupus că nu ai văzut niciodată o cârpă de vase.

Belle a chicotit.

— Este cea mai absurdă scuză din câte am auzit.

— Crezi? Mie mi s-a părut foarte convingătoare, mai ales că a fost urmată de un sărut pe mână.

— Sărutul a fost minunat. Iar scuza foarte dulce. Partea cu cârpa de vase a fost amuzantă.

— Uită de cârpă, i-a spus John şi a condus-o spre cea mai apropiată sofa. A ajutat-o să se aşeze, după care s-a aşezat şi el în celălalt capăt. Am văzut că aveai cu tine un volum de Wordsworth.

Belle a coborât privirea spre cartea uitată.

— Oh, da. Tu m-ai inspirat. Vreau însă să ştiu un singur lucru: când te vei apuca să scrii tu însuţi versuri? Sunt convinsă că vor fi foarte reuşite.

John a zâmbit, măgulit.

— Uite ce păţesc dacă încerc să fiu poetic.

— Nu fi prostuţ. Cineva care iubeşte atât de mult poezia trebuie să fie şi în stare să o scrie. Trebuie doar să te pui pe treabă.

John îi privea chipul luminos. Avea atâta încredere în

el! Sentimentul era nou: familia lui nu arătase niciodată un interes prea mare faţă de activităţile lui, oricare ar fi fost acestea. Nu-i putea spune că nu trebuia să-l privească cu atâta încredere şi era îngrozit când încerca să-şi imagineze reacţia ei atunci când va afla ce fel de om era cu adevărat.

Nu voia însă să se gândească la toate astea, acum. Îşi dorea doar să se gândească la ea. La femeia care mirosea a primăvară. S-a întrebat cât timp va mai putea să îndepărteze realitatea din mintea lui. Mai mult de câteva minute, măcar? Îşi putea oferi oare drept premiu o întreagă după-amiază în compania ei?

— Oh, Doamne. Glasul ei i-a întrerupt şirul gândurilor. Am uitat să sun să ni se aducă ceaiul. S-a ridicat şi a tras de cordonul clopoţelului.

John s-a ridicat odată cu ea, lăsându-şi mare parte din greutate pe piciorul sănătos. Înainte ca Belle să apuce să se aşeze la loc, şi-a făcut apariţia Norwood. Ea a cerut să li se aducă ceai şi biscuiţi iar Norwood a părăsit încăperea la fel de discret cum intrase, închizând uşa în urma lui.

Belle l-a urmărit cu privirea pe majordomul care ieşea, după care s-a întors spre John. A fost convinsă că inima îi va sta în loc. Era frumos şi puternic, costumul de călărie îi venea atât de bine! Şi-a amintit cuvintele pe care el i le spusese cu o zi în urmă.

Nu sunt bărbatul pe care-l crezi tu.

Era oare adevărat? Sau poate că nu era bărbatul pe care şi-l imagina chiar el? Totul părea acum foarte evident. Se vedea din felul în care recita poezii, din îmbrăţişarea lui, atunci când o ţinuse strâns, pe aceeaşi şa. Avea nevoie de cineva care să îi arate că era bun şi puternic. Avea nevoie de ea… dar putea spera oare la asta?

Cuprinsă de nervozitate, a străbătut încăperea şi s-a oprit în faţa lui.

— Cred că eşti un bărbat foarte bun, i-a spus încet.

John şi-a ţinut răsuflarea. Un val de dorinţă îi

străbătuse trupul.

— Nu sunt, Belle. Când ai sunat să ne aducă ceaiul tocmai mă pregăteam să-ţi spun că… Dumnezeule, cum să-i mărturisească aşa ceva? Încercam să…

— Ce anume, John? Vocea îi era extrem de blândă. Ce încercai să-mi spui?

— Belle, eu…

— Despre sărut?

Era un coşmar erotic. Ea stătea în faţa lui, i se oferea, iar el trebuia să-şi asculte conştiinţa şi să facă doar ce se cuvenea.

— Oh, Belle, a gemut el. Nu ştii ce spui.

— Ba ştiu. Îmi amintesc fiecare clipă a sărutului nostru. Acolo, la eleşteu.

Dumnezeu să-l ajute! S-a aplecat uşor şi a întins mâna spre ea.

— Oh, John, a oftat ea. Îi privea mâna de parcă ar fi avut puterea de a vindeca toate durerile acestei lumi.

Atâta puritate, atâta încredere, atâta frumuseţe pură. Era prea mult pentru el. Cu un geamăt care oscila între plăcere şi agonie, a tras-o cu sălbăticie lângă el. Buzele lui le-au găsit pe ale ei într-un sărut frenetic şi a băut din ea ca un bărbat însetat. Şi-a cufundat mâinile în părul ei, savurând dulceaţa buzelor ei, apoi pe cea a ochilor, a nasului, a pometilor.

La un moment dat, pe când se sărutau, a început să se simtă vindecat. Negreala din inima lui nu dispăruse complet, dar începea să se năruiască. Greutatea nu i s-a ridicat cu totul de pe umeri, dar a părut să scadă.

Putea ea oare să aibă acest efect asupra lui? Era atât de pură, de bună, încât să-i cureţe petele din suflet? A simţit că-l cuprinde ameţeala, aşa că a strâns-o şi mai tare în braţe, acoperind-o cu mii de sărutări.

A auzit-o oftând:

— Oh, John, ce bine e!

— Cât de bine? a întrebat-o în şoaptă, jucându-se cu colţul gurii ei.

— Foarte, foarte bine. Belle îi întorcea cu ardoare fiecare sărut.

John şi-a trecut buzele peste obrazul ei şi s-a oprit jucăuş la lobul urechii.

— Ai nişte urechi mici şi dulci, i-a spus. Ca nişte caise.

Belle s-a tras înapoi, cu un zâmbet surprins.

— Caise?

— Ţi-am spus că nu sunt foarte poetic.

— Îmi plac caisele, a declarat ea, loială.

— Vino încoace, i-a spus. S-a aşezat pe sofa, trăgând-o după el.

— Cum porunceşti, domnule.

John a redus-o la tăcere cu un sărut. S-a rezemat de perne şi a tras-o pe Belle în poala lui.

— Ţi-am spus cumva că eşti cea mai frumoasă femeie din câte am întâlnit?

— Nu.

— Ei bine, eşti. Şi cea mai isteaţă, şi cea mai blândă şi… Mâna lui îi aluneca pe trup, ajungând la fese. Şi ai cel mai apetisant funduleţ.

Belle i-a aruncat o privire de fecioară şocată, după care s-a prăbuşit chicotind în braţele lui.

— Nu mi-a spus nimeni că e atât de plăcut să te săruţi.

— Bineînţeles că nu. Doar nu crezi că părinţii tăi ar fi vrut să te săruţi aşa, cu oricine.

Belle i-a mângâiat obrazul.

— Nu. Doar cu tine.

John nu era prea convins că părinţii ei ar fi vrut tocmai asta, dar şi-a alungat acest gând din minte. Nu dorea să strice perfecţiunea momentului.

— Majoritatea oamenilor nu râd atât atunci când se sărută. I-a zâmbit larg şi a ciupit-o uşor de vârful nasului.

— Nu? Ce nefericiţi!

John aproape că a zdrobit-o într-o nouă îmbrăţişare, ca şi cum astfel parte din bunătatea ei ar fi putut trece în el, curăţindu-i sufletul şi… A închis ochii.

— Nici nu ştii cât de perfect mă simt în clipa asta.

Belle s-a cuibărit şi mai aproape.

— Ba ştiu exact cât de perfect.

— Din nefericire, ceaiul nostru trebuie să sosească din clipă în clipă. Şi nu cred că servitorii trebuie să afle şi ei cum ne simţim noi.

— Dumnezeule! Belle a ţâşnit din braţele lui şi s-a oprit în celălalt capăt al camerei. Arăt bine? Îşi dă cineva seama că…?

— Eu unul îmi dau, i-a răspuns el, încercând să ignore dorinţa nesatisfăcută ce-i pulsa în trup. Dar dacă îţi aranjezi puţin părul nu cred să-şi dea nimeni seama.

— Plouă, a spus ea cu glas tremurat. Norwood va crede că acesta este motivul pentru care coafura mea e destul de răvăşită. După toate cele întâmplate în după-amiaza aceea, Belle nu se simţea pregătită să dea ochii cu majordomul verişoarei ei!

— Aşează-te la loc, i-a spus John. Vom face conversaţie ca doi adulţi rezonabili iar Norwood nu va bănui nimic.

— Chiar crezi? Aş fi atât de stânjenită…

— Te rog, aşează-te. Vom discuta banalităţi până la sosirea lui.

— Nu cred să fiu în stare, i-a spus Belle abia şoptit.

— De ce nu?

Ea s-a aşezat pe un scaun, cu privirea aţintită în podea:

— Pentru că ori de câte ori mă uit la tine mă imaginez în braţele tale.

Inima lui bătea atât de tare că a crezut că-i va sări din piept. A inspirat adânc, luptându-se cu dorinţa de a sări de

pe sofa şi de a o face a lui chiar acolo, în clipa aceea. Din fericire, a fost salvat de un ciocănit discret în uşă.

Norwood a intrat, aducând tava cu ceai şi biscuiţi. După ce i-a mulţumit, Belle a luat ceainicul şi a început să toarne. John a observat că-i tremurau mâinile. A luat ceaşca fără să scoată un cuvânt şi a sorbit o înghiţitură.

Belle a băut la rândul ei din ceai, dorindu-şi ca tremurul mâinilor să înceteze. Nu-i era ruşine de purtarea ei, ci era pur şi simplu şocată de puterea reacţiei ei faţă de John. Nu-şi mai simţise niciodată corpul arzând pe dinăuntru.

— Dau un penny pentru gândurile tale, i-a spus el.

A ridicat privirea peste ceaşcă şi i-a zâmbit.

— Oh, valorează mult mai mult.

— O liră, atunci?

Preţ de o clipă, Belle a cochetat cu ideea de a-i spune ce gândea cu adevărat. Dar a durat doar o clipă. Mama ei nu o crescuse aşa.

— Mă întrebam dacă să-ţi torn acum ceai pe picior sau să aştept să se mai răcească un pic.

John a întins spre ea piciorul rănit şi s-a prefăcut că se gândeşte adânc.

— Fierbinte, zic eu.

Belle a ridicat ceainicul, zâmbindu-i şăgalnic.

— Dacă va avea efect vom schimba pentru totdeauna ştiinţa medicală. S-a aplecat uşor iar John a crezut, o clipă, că avea cu adevărat de gând să toarne ceai pe piciorul lui. Ea s-a răzgândit în ultimul moment şi a pus ceainicul la loc, pe tavă. Plouă din ce în ce mai tare, i-a spus privind pe fereastră. Nu te vei putea întoarce prea curând acasă.

— Sunt convins că vom avea cu ce să ne ocupăm timpul.

Belle l-a privit în ochi şi a înţeles imediat la ce se gândea. Şi ea îşi dorea să-şi petreacă după-amiaza în braţele lui, dar aveau toate şansele să fie găsiţi de Emma

sau de Alex. Să fie surprinsă de ei într-o postură delicată era ultimul lucru pe care şi l-ar fi dorit.

— Cred că ar trebui să ne gândim la un alt gen de activitate.

John arăta atât de dezamăgit că Belle a izbucnit în râs.

— Şi ce sugerezi că am putea face?

Ea a pus jos ceaşca.

— Ştii să dansezi?

Capitolul 7

John a lăsat jos ceaşca cu un gest extrem de lent.

— Cred că ştii că nu pot dansa, Belle.

— Prostii. Oricine poate. Trebuie doar să încerci.

— Dacă încerci să glumeşti cu mine…

— Nu este deloc o glumă, a spus ea repede. Ştiu că ai probleme cu piciorul, dar nu mi s-a părut că te încetineşte prea mult.

— Am învăţat să merg cu o viteză rezonabilă, dar o fac complet lipsit de graţie. Şi-a dus mâna la picior, într-un gest inconştient. Viziuni de coşmar cu el prăbuşindu-se la pământ, neputincios, i-au asaltat mintea. Sunt sigur că putem găsi şi altceva de făcut. În plus, nu avem muzică.

— Hmmm, aceasta este într-adevăr o problemă. Belle şi-a rotit privirea prin încăpere şi a dat cu ochii de pianul din colţ. Se pare că avem două posibilităţi. Prima ar fi să o chemăm pe Emma şi să o rugăm să ne cânte, dar mă tem că ea nu a dat niciodată dovadă de prea mult talent muzical. Nu aş ruga-o să-i cânte nici celui mai mare duşman al meu. Cu atât mai mult unui prieten bun.

Zâmbetul ei larg nu a părut să-l înduplece pe John.

— N-o să meargă, Belle, i-a spus el încet.

— Nu ştii până nu încerci. S-a ridicat şi şi-a netezit rochia. Am căzut de acord, cred, că nu e cazul să apelăm la Emma. Rămâne deci să cânt eu.

— Poţi?

— Să cânt?

John a dat din cap.

— Probabil la fel de bine cum dansezi tu.

— În cazul acesta, doamnă, avem o mare problemă.

— Te necăjeam. Nu sunt chiar o divă, dar cânt acceptabil.

Ce strica dacă se prefăcea – chiar şi doar pentru o după-amiază – că ea putea fi a lui, că *era* a lui, că el o merita cu adevărat? S-a ridicat în picioare, hotărât să simtă gustul paradisului.

— Sper să dai dovadă de curtoazie şi să nu strigi când te voi călca pe picior.

— Nu e cazul să-ţi faci griji. O să închid ochii şi gata. Dintr-un impuls, s-a ridicat pe vârfuri şi l-a sărutat pe obraz, şoptindu-i: am picioare rezistente, să ştii.

— Sper, pentru binele tău.

— Acum să vedem: ce dans ştii?

— Niciunul.

— Niciunul? Dar ce-ai făcut la Londra?

— Nu mi-am bătut capul cu evenimentele mondene.

— Oh. Belle şi-a muşcat buza. Va fi o provocare mai mare decât anticipam. Dar nu e cazul să te temi. Sunt sigură că te vei ridica la înălţimea aşteptărilor

— Cred că întrebarea potrivită este dacă vei fi tu la înălţime.

— Oh, voi fi, i-a zâmbit Belle. Voi fi, crede-mă. Şi acum: ar trebui, cred, să începem cu un vals. Celelalte dansuri se pot dovedi extenuante pentru piciorul tău. Sau poate nu. Chiar tu ai spus că te mişti destul de repede.

John s-a abţinut cu greu să nu zâmbească.

— Un vals ar fi minunat. Spune-mi doar ce trebuie să

fac.

— Ţine mâna aşa. Aici. I-a luat mâna şi i-a pus-o pe talia ei subţire. Iar eu voi pune mâna pe umărul tău. Vezi? Hmm, eşti destul de înalt.

— Este un compliment?

— Bineînţeles că este. Însă nu te-aş place mai puţin dacă ai fi mai scund.

— Mă bucur să aud asta.

— Râzi de mine?

— Doar puţin.

Belle i-a aruncat o privire provocatoare.

— Dacă e doar puţin, e bine. Dar nu mai mult de atât. Sunt teribil de sensibilă.

— Voi încerca să mă controlez.

— Mulţumesc.

— Deşi cel mai adesea îmi este foarte greu, când sunt cu tine.

Belle l-a împuns cu degetul în piept şi a reluat lecţia de dans.

— Şşt. Acum ia-mi cealaltă mână. Aşa. Minunat. Suntem gata.

— Suntem? John a apreciat neîncrezător postura în care se găseau. Eşti cam departe.

— Aceasta este poziţia corectă. Am stat aşa de mii de ori.

— Ar mai încăpea cineva între noi.

— Nu-mi pot imagina de ce am dori asta.

John a tras-o mai aproape.

— Nu e mai bine aşa? i-a şoptit.

Belle şi-a ţinut respiraţia. John era foarte aproape iar pulsul ei o luase razna.

— Nu am fi primiţi niciodată într-o sală de bal respectabilă, i-a spus.

— Prefer să dansăm în intimitate. John s-a aplecat şi i-a atins uşor buzele.

Belle a înghiţit în sec. Îi plăceau săruturile lui dar simţea că alunecă uşor-uşor într-o postură pe care nu o putea controla. Deşi cuprinsă de regrete, a făcut un pas înapoi până ce au ajuns din nou la o distanţă respectabilă.

— Nu te pot învăţa să valsezi dacă nu stăm în poziţia corectă, i-a explicat. Cheia unui vals este mişcarea în trei pătrimi.

— Trei pătrimi?

— Valsul este aşa: unu-doi-trei, unu-doi-trei. Toate celelalte se dansează în cadenţă de unu-doi-trei-patru.

— Cred că acum văd diferenţa.

Belle a ridicat ochii spre el. Avea riduri fine în jurul ochilor care zâmbeau, amuzaţi. S-a străduit să nu zâmbească la rândul ei:

— Foarte bine. Valsul sună cam aşa. Şi a început să fredoneze o melodie care fusese foarte în vogă în sezonul trecut.

— Nu te aud. A dat să o tragă iar aproape.

Belle s-a întors la poziţia de mai devreme.

— O să cânt mai tare.

Mâna lui s-a încleştat în jurul taliei ei.

— Tot nu te aud.

— Ba mă auzi. Nu te juca. Trebuie să ne vedem de lecţia de dans.

— Aş prefera o lecţie de sărutat.

Ea a roşit violent.

— Ai avut deja parte de una azi. Iar Alex şi Emma ar putea să apară în orice clipă. Trebuie să ne întoarcem la treabă. Conduc eu pentru început, iar după ce vei prinde ritmul poţi să preiei tu conducerea. Eşti pregătit?

— Am fost pregătit toată după-amiaza.

Belle nu credea că ar putea roşi şi mai tare de atât. Dar a constatat curând că se înşelase.

— Bine, atunci. Unu-doi-trei, unu-doi-trei. L-a apăsat uşor pe umăr dar s-a împiedicat de piciorul lui de îndată ce

au pornit.

John i-a zâmbit ca un puştan.

— Imaginează-ţi cât sunt de mulţumit că nu m-am împiedicat eu primul.

Ea l-a privit uşor stânjenită.

— Nu sunt obişnuită să conduc. Iar un gentleman nu scoate în evidenta stângăciile partenerei.

— Nu am văzut-o ca pe o stângăcie. De fapt mi-a făcut plăcere să te prind în braţe.

— Cred şi eu, a murmurat Belle.

— Vrei să mai încercăm?

Ea a dat din cap şi şi-a pus din nou mâna pe umărul lui.

— Aşteaptă un moment. Cred că ar trebui să schimbăm poziţiile. Şi-a aşezat mâna pe talia lui. Pune-ţi mâna pe umărul meu. Să ne închipuim că eu sunt bărbatul.

John a aruncat o privire spre sânii ei.

— Va fi extrem de greu.

Belle nu a observat privirea încărcată de dorinţă. A fost chiar mai bine, pentru că simţurile ei erau deja duse la extrem.

— Dacă eu aş fi bărbatul şi tu femeia, a continuat ea, eu aş pune puţină presiune pe talia ta, uite aşa. Iar tu te-ai mişca aşa. Fredonând un vals au început să se rotească prin salon. John se mişca cu o graţie pe care nu şi-ar fi imaginat-o vreodată. Minunat! a strigat Belle, triumfătoare. Este perfect!

— Sunt de acord, i-a răspuns John, savurând apropierea ei. Crezi însă că aş putea redeveni bărbatul, pentru un timp?

Belle şi-a pus imediat mâna pe umărul lui. A dat să spună ceva dar gâtul i se uscase. A dat doar din cap, încercând să înghită.

— Bun. Îmi place mai mult aşa. John a prins-o pe după talie şi a tras-o lângă el. Acum este corect? a întrebat-o în

timp ce conducea dansul.

— D… da, cred că da.

— Crezi doar?

Belle a revenit brusc cu picioarele pe pământ.

— Nu. Bineînţeles că nu. Eşti un dansator plin de eleganţă. Eşti sigur că nu ai mai valsat până acum?

— Recunosc. Surorile mele mă obligau să le fiu partener atunci când învăţau să valseze.

— Ştiam eu că nu poţi fi un novice.

— Aveam vreo nouă ani.

Belle nu s-a putut abţine să nu comenteze:

— Nu cred să fi auzit să valseze cineva de la nouă ani.

El a ridicat din umeri.

— Eram o familie foarte emancipată.

În timp ce se roteau prin salon, John se întreba dacă pierdea o luptă sau o câştiga. Îşi tot repeta în minte că trebuia să se ţină departe de Belle, dar nu putea rămâne insensibil în faţa zâmbetului ei. Ştia că nu se putea căsători cu ea. Nu ar fi făcut decât să o rănească pe femeia pe care ar fi jurat să o protejeze şi să o preţuiască.

Stând aproape de ea, după ceea ce făcuse în Spania, se simţea ca un impostor.

A expirat lung, cu un amestec de mulţumire şi frustrare. Îşi promisese lui însuşi acea după-amiază. Doar câteva ore de fericire pură, neumbrite de amintirea Anei.

— Ar cam trebui să facem conversaţie, a spus deodată Belle.

— Adevărat?

— Da. Altfel oamenii ar putea crede că nu ne plăcem.

— Dar nu e nimeni prin preajmă, să-şi facă o părere.

— Ştiu, dar se presupune că te învăţ să valsezi. Iar valsul se întâmplă de obicei într-o sală de bal, nu într-un salon particular.

— Păcat că e lume multă.

Belle i-a ignorat comentariul.

— Tocmai de aceea cred că ar trebui să înveţi să faci conversaţie în timp ce dansezi.

— Este chiar atât de greu?

— Poate fi. Unii bărbaţi numără în timp ce valsează, ca să păstreze ritmul. Este greu să faci conversaţie cu cineva care spune într-una: unu-doi-trei.

— Înţeleg. Să discutăm, deci.

— Bine. I-a zâmbit. Ai scris recent vreo poezie?

— Ai căutat un pretext să mă întrebi asta, a acuzat-o John.

— Poate că da, poate că nu.

— Belle, ţi-am mai spus: nu sunt poet.

— Nu te cred.

John a gemut şi, de frustrare, a ratat un pas.

— Voi încerca să scriu un poem, a spus într-un final.

— Splendid! a exclamat Belle. Abia aştept!

— Eu nu m-aş aştepta la mare lucru, în locul tău.

— Prostii. Radia de-a dreptul. Sunt atât de nerăbdătoare!

— Ce se întâmplă aici? s-a auzit o voce. Se dansează în casa mea şi eu nu am fost invitată?

John şi Belle s-au oprit în mijlocul piruetei şi au văzut-o pe Emma intrând.

— Îl învăţam pe John să valseze, i-a explicat Belle.

— Fără muzică?

— M-am gândit că n-ar fi indicat să te rog pe tine să cânţi la pian.

Emma a făcut o grimasă.

— A fost o idee înţeleaptă, probabil. S-a uitat la John. Şi, cum a decurs lecţia? Ţi-a plăcut?

— Foarte mult. Belle este o dansatoare minunată.

— Aşa cred şi eu. Bineînţeles, nu am dansat niciodată cu ea. Emma s-a apropiat de un scaun şi s-a aşezat. Vă deranjează dacă iau şi eu ceaiul cu voi? I-am cerut lui Norwood să ne aducă un alt ceainic. Sunt convinsă că

acesta s-a răcit deja.

— Cum să ne deranjeze? i-a răspuns John, amabil. E casa ta, la urma-urmei.

Emma a zâmbit văzând că John şi Belle continuau să stea îmbrăţişaţi.

— Nu lăsaţi ca prezenţa mea să vă afecteze dansul, a spus.

Cei doi s-au îndepărtat pe loc, murmurând scuze, încurcaţi. Belle s-a aşezat pe sofa iar John a murmurat ceva cum că ar trebui să se întoarcă la el acasă. Emma i-a răspuns cu convingere:

— Oh, nu! Nu se poate!

Belle şi-a privit suspicioasă verişoara şi a înţeles că aceasta decisese pe loc că John era cu adevărat potrivit pentru ea.

— Plouă cu găleata, s-a grăbit Emma să se explice. Trebuie să rămâi până se opreşte cât de cât.

John nu i-a spus că nu mai ploua atât de tare şi că dacă mai stătea mult ar fi putut să se înteţească din nou. Le-a zâmbit larg celor două femei şi s-a aşezat în faţa lor pe un scaun elegant, dar şi foarte lipsit de comoditate.

— Nu sta acolo, i-a spus Emma. Este teribil de incomod. Aş fi scăpat de el demult, dacă mama lui Alex nu m-ar fi asigurat că este cu adevărat nepreţuit. Ce-ar fi să te aşezi pe sofa, lângă Belle?

John a ridicat o sprânceană, întrebător.

— Te asigur că mâine te va durea îngrozitor spatele, dacă vei sta pe el mai mult de cinci minute.

John s-a ridicat şi s-a aşezat lângă Belle.

— Sunt servitorul dumitale obedient, doamnă, i-a spus politicos.

Emma a roşit, sesizându-i ironia fină.

— Of, Doamne, a spus ea cu voce tare. Mă întreb de ce întârzie Norwood cu ceaiul. Trebuie să merg să verific. Cu o viteză remarcabilă, Emma s-a ridicat şi a ieşit din

salon.

John şi Belle s-au întors unul spre celălalt. Belle roşise până la rădăcina părului.

— Verişoara ta nu ştie deloc să fie subtilă, a remarcat sec John.

— Nu.

— Nu-mi dau seama ce speră să realizeze cu asta. Probabil că s-a întâlnit deja cu majordomul, la vreo doi paşi de uşă.

Belle a înghiţit în sec, amintindu-şi cum ea şi Sophie, sora lui Alex, reuşiseră să-i lase singuri pe Emma şi pe viitorul ei soţ preţ de vreo cinci minute, sub pretextul că trebuiau să vadă un clavecin care nici măcar nu exista.

— Găseşte ea ceva, sunt convinsă.

— Oricât de mult mi-aş dori să te ţin din nou în braţe, nu am chef să fim întrerupţi de verişoara ta, care va sosi curând cu ceaiul.

— Nu mi-aş face griji pentru asta, l-a asigurat Belle. Va găsi ea o cale să ne avertizeze că soseşte, sunt convinsă. Este plină de imaginaţie.

Ca şi cum ar fi vrut să-i întărească spusele, de partea cealaltă a uşii s-a auzit un strigăt:

— Ce surpriză!

Belle s-a încruntat.

— Mă gândeam că ne mai lasă ceva timp la dispoziţie.

Uşa s-a deschis.

— Uitaţi peste cine am dat pe hol! le-a spus Emma, ţinându-l de mână pe Alex. Îl aşteptam să se întoarcă abia târziu, pe seară!

— Planurile ei atent ticluite au fost zădărnicite de un soţ atent, a murmurat John ridicându-se.

Belle şi-a înăbuşit râsul şi a spus:

— Cât mă bucur să te văd, Alex!

— Am lipsit foarte puţin, doar cât să inspectez recoltele, i-a răspuns acesta, surprins.

— Nu contează. Ne bucurăm mult că te-ai întors, i-a spus Emma, nu foarte convingătoare.

— Ai aflat ce s-a întâmplat cu ceaiul? a întrebat-o John.

— Ceaiul? Oh, da, ceaiul. Ei bine, nu.

— Aha.

Emma a tresărit auzindu-l pe Norwood dregându-şi glasul în spatele ei:

— Doriţi ceai, doamnă?

— Oh. Mulţumesc, Norwood. Lasă-l aici, pe masă.

— Un ceai este binevenit după ploaia pătrunzătoare, a spus Alex.

Emma i-a turnat o ceaşcă. După ce a luat o înghiţitură straşnică, Alex a spus:

— Mâine va fi bâlci în sat. Am văzut cum puneau corturile.

— Adevărat? Emma era încântată. Ador bâlciurile. Mergem şi noi?

— Nu ştiu ce să spun, i-a răspuns Alex, încruntat. Nu agreez ideea să fii îmbrâncită de toţi oamenii aceia.

Emma i-a aruncat o privire rebelă.

— Zău aşa! Nu mă poţi ţine încuiată în casă!

— Prea bine, dar trebuie să-mi promiţi că vei avea grijă. Alex s-a întors spre John şi Belle, care priveau amuzaţi schimbul de replici. Nu veniţi şi voi?

John a fost tentat să refuze, dar înainte să spună ceva i-a apărut în faţa ochilor imaginea lui Belle, dansând în braţele lui. Valsau. Ochii ei străluceau de fericire. Poate că avea totuşi dreptul la un strop de bucurie, în viaţa lui.

Poate că plătise destul pentru păcatele lui. Fuseseră cinci ani de iad.

S-a întors spre Belle care stătea cu capul uşor înclinat, invitându-l din priviri.

— Bineînţeles, a răspuns. Voi veni după prânz şi vom pleca împreună de aici.

— Splendid. Alex a mai luat o înghiţitură de ceai şi s-a uitat pe geam. Nori negri se adunau, întunecând cerul. Nu vreau să fiu nepoliticos, Blackwood, dar dacă aş fi în locul tău aş pleca chiar acum. Cred că va reîncepe curând să toarne cu găleata.

— Exact la asta mă gândeam şi eu. John s-a ridicat şi a făcut câte o plecăciune în faţa doamnelor.

*

Când a ajuns acasă, Pe John îl aştepta un alt bilet:

Sunt în Oxfordshire.

John a clătinat din cap. Trebuia să ia cumva legătura cu foştii proprietari ai Bletchford Manor. Îi păruseră genul de oameni cu prieteni care să scrie astfel de bilete ciudate.

Nu i-a trecut deloc prin minte că acel bilet ar fi putut avea vreo legătură cu împuşcătura de mai devreme, din pădure.

În aceeaşi seară, înainte de a urca la culcare, John şi-a turnat un pahar de coniac. A dat să ia o înghiţitură, dar l-a lăsat deoparte. Nu avea nevoie de băutură ca să se simtă fierbinte pe dinăuntru.

Să fi fost aceasta fericirea? Sentimentul acesta lipsise atât de îndelung din viaţa lui că nu mai ştia să-l recunoască.

S-a suit în pat, mulţumit. Nu se aştepta să viseze ceva.

Se afla în Spania. Era o zi călduroasă, dar oamenii din compania lui erau bine dispuşi. În ultima săptămână nu purtaseră nicio bătălie.

Stătea la o masă, în tavernă şi avea în faţă o farfurie goală.

Ce să fi fost acel zgomot venind de la etaj?

Şi-a turnat din nou ceva de băut.

Un alt zgomot înfundat.

Eu mă duc să caut puţină distracţie. *Cine spusese asta oare?*

O altă bufnitură. Un strigăt.

John s-a îndreptat încet spre scară. Ce se întâmpla oare? Zgomotul devenise mai puternic. L-a auzit clar atunci când a urcat la cel de-al doilea etaj. După care a auzit clar:

— Nuuuu! Vocea Anei.

A dat năvală pe uşă.

— Nu, Dumnezeule! a strigat. Abia dacă o vedea pe Ana, sub trupul lui Spencer care se împingea în ea, iar şi iar.

Îi auzea plânsetul:

— Nuuuu, te rog, nuuuu!

Nu a stat deloc pe gânduri. Înnebunit, l-a tras pe Spencer de pe fată şi l-a izbit de perete.

S-a uitat apoi la Ana. Părul ei... ce se întâmplase? Era acum blond.

Era Belle. Avea hainele sfâşiate şi trupul plin de zgârieturi.

— Nu, Dumnezeule! Nu! Strigătul părea să izvorască din sufletul lui John.

S-a întors spre bărbatul de la perete, cu mâna încleştată pe armă.

— Uită-te la mine, Spencer, i-a cerut.

Bărbatul a ridicat capul, dar nu mai era Spencer. Era chiar el.

— Dumnezeule, nu! a gemut el. Nu aş fi putut să fac eu asta. Nu.

Celălalt John râdea. Un râs bolnav, de maniac.

— Nu aş fi putut să fac aşa ceva. Oh, Belle! A privit în jos, spre pat, dar ea dispăruse.

— Nu! Belle!

L-au trezit propriile strigăte. Nu mai avea aer. Şi-a încleştat mâinile peste stomac. S-a rostogolit înainte şi înapoi, cu trupul scuturat de spasme.

Capitolul 8

Belle stătea în pat şi răsfoia volumul de Wordsworth pe care nu mai apucase să-l citească în după-amiaza aceea. Vederea îi era chiar mai slabă decât de obicei, aşa că s-a aplecat peste noptieră şi a aprins încă o lumânare. Abia îşi reluase lectura când a auzit o bătaie în uşă.

— Intră!

Emma a dat năvală în încăpere, cu ochii strălucind.

— Sophie este pe cale să nască! a exclamat. Cu trei săptămâni mai devreme! Tocmai a sosit un mesager cu un bilet de la soţul ei.

— Este minunat, a spus Belle. Nu-i aşa?

— Oh, da! Nu e tocmai bine pentru copil să vină prea repede pe lume, dar trei săptămâni nu înseamnă mult, iar Oliver spune că este posibil şi ca Sophie să fi calculat greşit.

— Plecaţi de dimineaţă?

— La prima oră. Eu aş fi plecat de îndată, dar Alex nici nu a vrut să audă.

— Are dreptate. Noaptea, drumurile pot fi periculoase.

— Ştiu, i-a răspuns Emma, dezamăgită. Am vrut însă să te anunţ imediat, în caz că doreşti să ne însoţeşti. Oricum, să ne spui care îţi sunt planurile, pentru că noi vom pleca cu siguranţă la răsăritul soarelui.

— Nu cred că voi merge cu voi, a spus Belle rar, măsurându-şi cu grijă cuvintele. Aşteptase cu nerăbdare bâlciul, pretextul de a ieşi cu John la plimbare. Nu ar fi

renunţat la asta pentru nimic în lume, mai ales în condiţiile acelea, când puteau fi singuri. Nu cred că Sophie îşi doreşte să aibă casa plină de musafiri într-un astfel de moment. O voi vizita mai târziu, când copilul va mai creşte.

— Bine, atunci. Îi voi transmite urările tale de bine. Emma s-a încruntat. Deşi nu ştiu dacă se cade să te lăsăm singură.

— Singură? a întrebat Belle, neîncrezătoare. În casă sunt peste o sută de servitori.

— Nu sunt chiar o sută, a corectat-o Emma. Şi i-am promis mamei tale că te voi supraveghea aşa cum se cuvine.

— Nu-mi imaginez ce a putut fi în capul mamei când te-a ales pe tine să-mi fii doamnă de companie.

— Cunosc multe despre înalta societate. Iar dacă tu crezi că nu vor fi probleme…

— Sunt absolut convinsă că nu vor fi. Nu suntem la Londra, la urma-urmei. Nu cred că va afla nimeni că am rămas singură.

— Bine, a fost de acord Emma într-un final. Numai nu-l invita pe aici pe lordul Blackwood, te rog. Nu vreau să se ducă vorba că v-aţi petrecut timpul împreună, fără să fiţi supravegheaţi.

Belle a pufnit.

— Asta o spui acum, după toate maşinaţiunile tale de mai devreme?

— Era altceva, i-a răspuns Emma, defensiv. A avut totuşi graţia să roşească. Şi nu-mi spune că nu ai apreciat aşa-zisele mele maşinaţiuni. Am văzut cum te uiţi la el.

Belle a oftat şi s-a cuibărit mai bine în pilotă.

— Nu neg asta.

Emma s-a aplecat spre ea, interesată:

— Eşti îndrăgostită de el?

— Nu ştiu. Cum îţi poţi da seama?

Emma a stat un moment pe gânduri înainte să-i

răspundă.

— Ştii, pur şi simplu. Poeţii au scris mereu despre dragostea la prima vedere, dar eu nu cred că se întâmplă aşa.

— Doar în romanele romantice, presupun, a zâmbit Belle gânditoare.

— Da. Emma s-a adunat brusc. Ar fi mai bine să merg la culcare, dacă vreau să plecăm devreme.

— Drum bun! i-a strigat Belle.

— Mulţumim. Oh, şi te rog să-i prezinţi scuzele noastre lordului Blackwood, mâine. Deşi îmi imaginez că-i va face mai mare plăcere să mergeţi doar voi doi la bâlci.

— Cu siguranţă.

Emma s-a strâmbat.

— Numai nu-l invita aici, după aceea. Şi, orice ar fi, să nu te duci singură la Bellamy Park.

— Sunt aproape sigură că nu se numeşte aşa.

— Dar cum?

Belle a oftat.

— Nu-mi amintesc. Ceva cu „B”.

— Oricum i-ar zice, să nu te duci acolo. Mă omoară mama ta dacă află.

Belle a dat din cap şi a stins lumânarea, după ce Emma a ieşit din încăpere.

*

A doua zi, puţin după ora prânzului, John a pornit spre Westombirt, repetându-şi pentru a o suta oară în minte că trebuia să înceteze cu prostiile. Era însă al naibii de greu să şi-o alunge pe Belle din minte. Părea să aibă multă încredere în el şi aproape că reuşise să-l facă să creadă că merita fericirea pe care i-o oferea ea.

Visele au însă un fel ciudat de a se transpune în realitatea de zi cu zi, iar John nu-şi putea şterge din minte

imaginea lui Belle, răvăşită şi plânsă, pe un pat din Spania.

Nu putea fi cu ea. O ştia, acum mai mult ca niciodată. Şi urma să i-o spună chiar azi. Şi-a jurat că va face asta, indiferent cât de dureros ar fi fost. O va face... dar după bâlci. O după-amiază de fericire nu putea face rău nimănui.

Pentru că pornise călare nu a făcut mai mult de cincisprezece minute pe drum. Şi-a lăsat armăsarul la grajduri, a urcat treptele de la intrare şi a ridicat mâna, să bată la uşă.

Norwood i-a deschis înainte ca ciocănelul să atingă uşa.

— Bună ziua, domnule. Lady Arabella vă aşteaptă în salonul galben.

— Ba nu, i-a auzit vocea cristalină şi a văzut-o ieşind dintr-una din numeroasele încăperi de la parter. Bună, John. Ştiu că ar fi trebuit să te aştept în salon, că aşa cere cutuma, dar eram prea nerăbdătoare. Nu vei ghici niciodată ce s-a întâmplat!

— Cu siguranţă că nu.

— Alex şi Emma au plecat în zori. Sora lui Alex urmează să nască.

— Felicitări, a spus John. Asta înseamnă că ieşirea noastră se amână?

— Bineînţeles că nu! Chiar nu observase că se îmbrăcase în cel mai bun costum de călărie? Nu văd niciun motiv pentru care să nu petrecem de minune, doar noi doi.

John i-a zâmbit, dar simţea deja că pluteşte în ape periculoase.

— Cum doreşti, doamnă.

Au pornit călare, în tăcere, bucurându-se de adierile călduţe ale vântului de toamnă. Bâlciul era aşezat mai aproape de casa lui John decât de Westombirt, aşa că au trecut hotarul dintre cele două proprietăţi şi mai apoi de Bletchford Manor. În timp ce treceau pe lângă conac, John a spus:

— La naiba! Trebuie să-i găsesc neapărat alt nume.

— Sunt total de acord, i-a răspuns Belle. Brimstone Park îmi aminteşte de focurile iadului.

John i-a aruncat o privire ciudată.

— Dar nu se numeşte aşa.

— Nu? Oh, bineînţeles că nu. Ştiam asta. I-a zâmbit. Cum ziceai că se cheamă?

— Bletchford Manor, i-a răspuns el, făcând o grimasă.

— Doamne-Dumnezeule, e chiar mai rău! Măcar Brimstone Park sugera un anume caracter.

— Crede-mă că sunt perfect conştient de aspectele neplăcute ale numelui.

— Nu e cazul să-ţi faci griji. Inventăm noi ceva. L-a bătut uşurel pe braţ. Dă-mi puţin timp. Cuvintele sunt specialitatea mea.

Au ajuns la bâlci iar atenţia lui Belle a fost imediat atrasă de un bărbat pe picioroange. Curând, s-au lăsat atraşi de vâltoare.

— M-am întrebat întotdeauna cum reuşesc asta, a spus Belle oprindu-se în faţa unui jongler.

— Probabil că aruncă mingile în aer respectând o anume cadenţă.

— Of, cum ştii tu să strici magia momentului! L-a împuns în joacă cu degetul între coaste. Uită-te la panglicile acelea! S-a îndreptat grăbită spre taraba celui care vindea panglici. Când John a ajuns-o din urmă, ea ţinea deja în mâini două panglici, încercând să se hotărască la una dintre ele. Care îţi place, John? Aceasta? A ridicat o panglică roz şi şi-a pus-o în păr. Sau aceasta? A înlocuit-o pe cea roz cu una roşie.

John şi-a încrucişat mâinile la piept, prefăcându-se că ar fi cumpănit cu grijă. A luat apoi o altă panglică de pe tarabă, de un albastru intens.

— O prefer pe aceasta. Are exact culoarea ochilor tăi.

Belle i-a surprins căldura din privire şi s-a topit.

— Înseamnă că pe aceasta trebuie să o cumpăr.

Au rămas ţintuiţi în loc, pierduţi unul în privirea celuilalt, până când vânzătorul a distrus momentul dregându-şi tare glasul. Belle şi-a desprins cu greu privirea şi a dat să caute în săculeţ, dar înainte să scoată banii, John plătise deja panglica şi i-o aşeza în palmă.

— Este cadoul meu, doamnă. S-a aplecat şi i-a sărutat mâna.

Căldura sărutului lui i-a ajuns până în adâncul sufletului.

— Îl voi preţui mereu.

Momentul era deosebit de romantic. Disperat să revină cu picioarele pe pământ, John a întrebat brusc:

— Ţi-e foame?

— Foarte.

Au mers împreună la tarabele cu mâncare şi au cumpărat plăcinte cu spanac şi tarte cu zmeură. Au căutat, cu farfuriile în mână, un loc mai liniştit, spre capătul bâlciului. John şi-a întins haina pe jos şi s-au aşezat amândoi.

— Îmi datorezi un poem, i-a reamintit Belle între două înghiţituri.

John a oftat.

— Aşa este.

— Nici măcar nu ai încercat, nu-i aşa? l-a acuzat Belle.

— Bineînţeles că am încercat. Numai că nu am terminat ce-am început.

— Recită-mi ce-ai scris până acum.

— Ştiu şi eu? a ezitat el. Un poet adevărat nu-şi face publică opera până când aceasta nu este terminată.

— Te rooog, l-a implorat ea, cu expresia unei fetiţe de cinci ani.

John nu-i putea rezista.

— Bine. Cum îţi sună asta?

Ea îmi inspiră frumuseţe,
Ca noaptea senină şi-nstelată
Şi tot ce e mai bun din întuneric şi lumină
Se întâlneşte-n ochii ei...

— Oh, John, a oftat Belle, peste măsură de încântată. E foarte reuşit. Mă faci să mă simt frumoasă.

— Chiar eşti frumoasă.

— Îţi mulţumesc, i-a răspuns din reflex Belle. Nu mi se pare însă la fel de important să pari frumoasă sau să te simţi frumoasă. Poemul tău este atât de romantic, de... Aşteaptă o clipă. Şi-a îndreptat spatele, încruntată şi gânditoare.

Brusc, John devenise preocupat de felia de plăcintă pe care o ţinea în mână.

— Am mai auzit undeva versurile acestea, a continuat Belle. Le-am citit undeva, cred. Destul de recent.

— Nu-mi imaginez unde, a murmurat John, ştiind foarte bine că era adevărat.

— Versurile sunt scrise de Byron! Nu pot să cred că ai încercat să mă faci să cred că tu le-ai scris!

— Mă prinseseşi rău la înghesuială.

— Nu este o scuză pentru plagiat. Şi când te gândeşti că eu chiar am crezut că tu ai scris asemenea versuri inspirate. Mă dezamăgeşti.

— Închipuie-ţi cât sunt *eu* de dezamăgit, a mormăit John. Eram absolut convins că nu le-ai citit încă. Volumul a fost publicat abia anul trecut.

— L-am rugat pe fratele meu să mi-o cumpere. Cărţile lordului Byron nu se vând în librăriile pentru femei. Se spune că sunt prea decoltate.

— Eşti mult prea inventivă pentru mine. John s-a lăsat pe spate, sprijinindu-se în coate. Ar fi trebuit să te rezumi la librăriile pentru femei. Aşa, n-aş mai fi fost prins la înghesuială.

— Nu regret asta nicio clipă, a sărit Belle ca arsă. Mi se pare o prostie să nu mi se permită să citesc un volum de versuri doar pentru că nu sunt măritată.

— Mărită-te, i-a sugerat el în glumă. Şi vei face tot ce-ţi doreşti.

Belle s-a aplecat spre el cu ochii strălucind.

— Lord Blackwood, este cumva o cerere în căsătorie?

John a pălit.

— Acum chiar m-ai prins la înghesuială.

Belle s-a îndreptat de spate, încercând să-şi ascundă dezamăgirea. Ce o făcuse oare să vorbească atât de direct? Şi cum se aşteptase oare să reacţioneze el? Totuşi, faptul că el se simţise prins în cursă nu era tocmai răspunsul pe care îl dorise din partea lui.

— Eu tot mai cred că ai fi în stare să scrii un poem, a spus într-un final, sperând ca tonul jucăuş să ascundă tristeţea din sufletul ei.

John a încercat să pară cufundat în gânduri.

— Ce zici de acesta? a întrebat-o zâmbind:

Cine trece pe la mine pe la poartă?
Femeia cu o felie de tartă.

Belle s-a strâmbat.

— A fost oribil.

— Crezi? Mie mi s-a părut reuşit, mai ales că te-ai mânjit toată de tartă cu zmeură.

— Nu cred.

— Ba da. Chiar aici. Şi i-a atins uşor colţul gurii. A zăbovit o clipă, tentat să urmărească cu vârful degetelor conturul buzelor ei, după care şi-a retras mâna, ca ars. Se apropiase prea mult de tentaţie. Era suficient ca ea să stea acolo, lângă el, la picnicul improvizat, şi trupul lui se trezea la viaţă.

Belle şi-a dus instinctiv mâna la faţă, la locul atins de

el. Pielea o furnica iar senzaţia i se risipea încet în tot corpul. S-a uitat la John, care o sorbea flămând din priviri.

— Este multă lume în jur, domnule, a reuşit ea să spună într-un final.

Era stânjenită, altfel nu i-ar fi spus „domnule”. S-a tras înapoi, conştient că privirea lui era cea care o făcea să nu se simtă confortabil. A inspirat adânc de câteva ori, forţându-se să nu ia în seamă dorinţa mistuitoare. Dar trupul lui nu-l asculta, era prea conştient de femeia răpitor de frumoasă aflată la numai un metru de el.

A înjurat printre dinţi. Era o nebunie! Nebunie curată! Îi făcea curte unei femei căreia nu-i putea oferi vreun viitor. Cuvintele fratelui său mai mare îi răsunau în minte: *Nu eşti un gentleman adevărat. Nu eşti un gentleman adevărat.* A zâmbit amar. Obţinuse un titlu nobiliar dar sufletul îi era negru precum păcatul.

— John? l-a întrebat cu blândeţe Belle. S-a întâmplat ceva? Eşti foarte tăcut.

El a ridicat ochii şi a văzut-o cât era de îngrijorată.

— Nu. Mă gândeam, asta-i tot.

— La ce?

— La tine, i-a răspuns franc.

— Erau gânduri de bine, sper, i-a răspuns Belle, neliniştită de tonul lui sumbru.

John s-a ridicat şi i-a întins mâna.

— Vino să facem o plimbare prin pădure cât mai este încă lumină. Luăm şi caii cu noi.

Belle s-a ridicat fără să scoată vreun cuvânt şi l-a urmat spre locul unde îşi lăsaseră caii. Au pornit-o apoi încet, pe jos, printre copaci. Caii îi urmau ascultători, oprindu-se din când în când să mai cerceteze câte o creatură a pădurii.

După vreo cincisprezece minute de tăcere, John s-a oprit în loc.

— Trebuie să stăm de vorbă.

— Eşti sigur?

— Da. Această… A căutat cuvântul potrivit, fără să-l găsească. Această chestie dintre noi – trebuie să înceteze.

Belle s-a simţit de parcă ar fi încasat o lovitură în stomac.

— De ce? l-a întrebat fără vlagă.

El şi-a ferit privirea.

— Nu duce nicăieri. Sunt sigur că-ţi dai şi tu seama de asta.

— Nu, s-a grăbit ea să răspundă. Nu, nu-mi dau seama.

— Nu am bani, sunt un infirm, abia dacă am obţinut un titlu nobiliar.

— De ce spui toate astea? Ştii că nu contează pentru mine.

— Ai putea să te căsătoreşti cu orice bărbat din lume, Belle.

— Dar eu pe tine te vreau.

Au trecut câteva clipe până când John a fost în stare să-i răspundă:

— O fac pentru binele tău.

Belle s-a dat un pas înapoi, aproape orbită de durere şi de furie. Cuvintele lui o loveau aproape fizic. S-a întrebat dacă va mai avea parte vreodată de un moment de fericire.

— Să nu îndrăzneşti să faci pe condescendentul cu mine, i-a spus.

— Să nu crezi că nu am cumpănit adânc. Părinţii tăi nu ţi-ar da voie să te măriţi cu unul ca mine.

— Nu-mi cunoşti părinţii. Nu ştii ce-şi doresc ei pentru mine.

— Eşti fiică de conte, Belle.

— Iar tu eşti fiu de conte. Nu văd care ar fi problema.

— Este o diferenţă imensă, iar tu ştii asta. Ştia că se agăţa de orice, doar să nu fie nevoit să-i spună adevărul.

— Ce vrei de fapt, John? l-a întrebat ea. Vrei să te

implor? Asta este? Pentru că nu am de gând s-o fac. E un mod pervers de a cerşi complimente? Vrei să-ţi înşir toate motivele pentru care te vreau? Toate motivele pentru care *am crezut* că eşti blând şi nobil şi bun?

John a făcut o grimasă auzind-o că-i vorbea la timpul trecut.

— Încerc acum să fiu nobil.

— Nu, n-o faci. Încerci doar să pozezi în martir. Şi sper să-ţi facă plăcere. Mie cu siguranţă nu-mi face.

— Ascultă-mă, Belle, a rugat-o el. Eu... eu nu sunt bărbatul pe care-l crezi tu.

Agonia din glasul lui a redus-o la tăcere. Belle s-a uitat mirată la el.

— Eu... am făcut unele lucruri, i-a spus cu greu, întorcându-se cu spatele ca să nu fie nevoit să o privească în ochi. Am făcut rău unor oameni. Le-am făcut rău... Unor femei.

— Nu te cred! s-a grăbit ea să spună.

— La naiba, Belle! S-a întors şi a lovit cu pumnul în trunchiul unui copac. Ce trebuie să fac să te conving? Ce vrei să ştii? Cele mai întunecate secrete ale sufletului meu? Tot ce mi-a întinat inima?

Ea a făcut un pas înapoi.

— Eu... nu înţeleg ce spui. Cred că nici tu nu ştii ce spui.

— Te voi răni, Belle. Îţi voi face rău fără să vreau. Dumnezeule!

— Nu va fi aşa, i-a spus ea cu blândeţe, atingându-i mâneca.

— Nu te amăgi la gândul că aş fi un erou, Belle. Nu sunt.

— Nu te consider un erou, i-a spus ea. Nu vreau să fii erou!

— Bine, i-a răspuns el sarcastic. Este primul lucru realist pe care l-ai spus pe ziua de azi.

— Nu e cazul să fii crud, John.

— Am şi eu limitele mele, Belle. Nu mă forţa să trec peste ele.

— Ce vrea să însemne asta? l-a întrebat, iritată.

A prins-o de umeri, ca şi cum ar fi încercat să o readucă cu picioarele pe pământ. Dumnezeule, cât era de aproape! Îi putea simţi parfumul. Şuviţe mătăsoase îi încadrau faţa, mângâindu-i degetele.

— Înseamnă, a spus el aproape şoptit, că mă străduiesc din răsputeri să nu te sărut chiar acum.

— Şi de ce nu o faci? l-a întrebat, tot în şoaptă. Eu una nu te-aş împiedica.

— Pentru că nu m-aş opri aici. Mi-aş lăsa buzele să alunece pe gâtul tău, până ce aş ajunge la primii nasturi ai costumului de vânătoare. I-aş desface, unul câte unul, ţi-aş da jacheta deoparte… Dumnezeule, de ce se tortura aşa? Ai un dessous din acela de mătase, nu-i aşa?

Spre marea ei mirare, Belle a încuviinţat.

John s-a cutremurat când un val de dorinţă i-a străbătut trupul.

— Ador atingerea mătăsii, a şoptit. Şi ştiu că şi ţie îţi place.

— D… de unde ştii?

— Te-am privit atunci, când ţi-a apărut băşica. Am văzut cum ţi-ai rulat ciorapul.

Belle nu mai ştia ce să spună, şocată că fusese spionată dar şi excitată de această idee.

— Ştii ce aş vrea să fac? a întrebat-o răguşit. Ochii lui îi ţineau prizonieri pe-ai ei.

A clătinat din cap, fără să scoată vreun cuvânt.

— Te-aş săruta şi aşa, acoperită de mătase. Ţi-aş lua sfârcul între buze şi m-aş juca cu el până ce s-ar întări. Apoi ţi-aş elibera sânii şi i-aş săruta iar şi iar.

Belle nici măcar nu a tresărit. Cuvintele lui senzuale o ţintuiseră locului.

— Şi apoi? Ce-ai mai face? i-a şoptit ea, perfect conştientă de căldura palmelor lui pe umeri.

— Vrei să mă pedepseşti, nu-i aşa? a întrebat-o John, sporind strânsoarea. Dar pentru că ai întrebat… Ţi-aş da jos toată îmbrăcămintea până ce ai rămâne complet goală în braţele mele. Apoi aş reîncepe să te sărut, centimetru cu centimetru, până ce te-ai înfiora de dorinţă.

Mintea ei era prea tulbure ca să realizeze că asta se întâmplase deja.

— Apoi te-aş întinde pe spate şi ţi-aş acoperi trupul cu trupul meu. Şi te-aş pătrunde încet, foarte încet, savurând fiecare secundă în care ai fi doar a mea. Vocea i s-a frânt. Imaginea picioarelor ei lungi, încolăcite în jurul lui, îi plutea prin faţa ochilor. Ce zici de asta?

Belle a ignorat întrebarea. Trupul îi era inundat de imaginile senzuale descrise de el. Ardea, îl dorea nespus. Acum şi mereu. Se temea însă să nu-l piardă pentru totdeauna.

— Tot nu te-aş opri, i-a şoptit.

A împins-o cât-colo, cu brutalitate, ştiind prea bine că nu va mai putea rezista tentaţiei dacă va continua să o atingă.

— Dumnezeule, Belle, ştii ce spui? Ştii? Şi-a trecut mâna prin păr şi a inspirat adânc, încercând să se liniştească.

— Da, ştiu, a strigat Belle. Numai că tu nu vrei să auzi.

— Nu ştii cine sunt. Ţi-ai construit o imagine romantică a unui erou de război sărac, rănit în luptă. Ce glumă bună, să fii măritată cu un erou gotic! Ei bine, doamna mea, am o veste pentru tine. Nu sunt eu acela. Peste câteva luni îţi vei da seama că nu sunt nicidecum un erou şi că a te mărita cu un sărăntoc nu e nicio scofală.

Furioasă, a început să-l lovească cu pumnii în piept.

— Ticălosule! i-a strigat. Cum îndrăzneşti să-mi spui ce pot să-mi doresc şi ce nu? Mă crezi chiar atât de proastă

încât să nu-mi dau seama cine eşti cu adevărat? Îmi tot repeţi că ai făcut ceva rău, dar nu te cred. Probabil că ai inventat totul, doar ca să mă ţii departe.

— Dumnezeule, Belle, a îngăimat el. Nu, nu…

— Crezi că pentru mine contează că ai fost rănit la picior? Sau că titlul tău nobiliar nu are o vechime de sute de ani? Nu ar conta nici dacă nu l-ai avea deloc!

— Belle, a spus el rugător.

— Ajunge! Să nu mai spui nimic! Îmi faci rău! Mă acuzi că aş fi răsfăţată, dar snobul eşti tu. Eşti într-atât de obsedat de titluri, de bani şi poziţii sociale că nu eşti în stare să întinzi mâna după ceea ce-ţi doreşti cu adevărat!

— Ne cunoaştem de o săptămână doar. Nu văd cum ai ajuns tu la concluzia că aş fi bărbatul potrivit pentru tine. Ştia însă că nu avea dreptate, chiar pe când spunea asta. Pentru că şi el ajunsese deja la aceeaşi concluzie în ceea ce o privea.

— Încep să cred că ai dreptate, i-a spus cu asprime Belle, dorind să-l rănească la fel cum o făcuse şi el.

— Vei înţelege curând că am făcut ce trebuia. Poate că nu se va întâmpla chiar mâine, dar atunci când nu vei mai fi furioasă vei şti că am avut dreptate.

Belle a întors capul, să nu-i vadă lacrima alunecând pe obraz. Respira greu şi a avut nevoie de câteva secunde să-şi domolească tremurul umerilor.

— Te înşeli, i-a spus cu blândeţe. S-a întors spre el şi l-a privit cu ochi acuzatori. Te înşeli. Nu faci deloc ce trebuie, ci îmi distrugi fericirea! I se pusese un nod în gât. Şi o distrugi şi pe a ta, numai că nu vrei să priveşti în adâncul sufletului tău.

John s-a întors, impresionat de onestitatea care se citea în ochii ei. Ştia foarte bine că nu-i putea spune motivul adevărat pentru care încerca să o ţină departe. Aşa că a încercat să apeleze la simţul ei practic.

— Ai fost crescută în lux, Belle. Eu nu ţi-l pot oferi. Nici

măcar nu-ţi pot cumpăra o casă la Londra.

— Nu contează. În plus, am eu suficienţi bani.

John s-a încordat.

— Nu vreau banii tăi.

— Nu fii prostuţ. Sunt convinsă că părinţii îmi vor da o zestre apreciabilă.

S-a întors şi a fixat-o cu privirea.

— Nu vreau să se spună despre mine că sunt un vânător de zestre.

— Despre *asta* este vorba de fapt? Ţi-e teamă de ce va spune lumea? Dumnezeule, credeam că eşti deasupra acestor lucruri. S-a întors pe călcâie şi s-a îndreptat spre calul care păştea leneş. A luat hăţurile şi a urcat în şa, respingând încercarea lui de a o ajuta.

— Ştii ceva? i-a spus cu cruzime. Ai avut perfectă dreptate. Nu eşti bărbatul pe care îl credeam eu. Vocea i s-a frânt când a rostit ultimele cuvinte şi a fost convinsă că John va reuşi să vadă dincolo de falsa ei bravadă.

— Adio, Belle, i-a spus el, ştiind că trebuia să o lase să plece. Altfel nu-i va mai putea da drumul niciodată.

— N-o să te aştept, să ştii! i-a strigat Belle. Într-o bună zi te vei răzgândi. Şi mă vei dori atât de tare că va durea. Vei tânji să mă ai în patul tău, dar şi în casa, în inima şi în sufletul tău. Iar eu nu voi mai fi aici.

— Sunt convins de asta. Ea nu l-a auzit, însă.

— La revedere, John, i-a spus printre suspine. Ştiu că eşti prieten cu Emma şi Alex dar ţi-aş fi recunoscătoare dacă nu ai mai veni la Westombirt decât după plecarea mea. Ochii îi erau plini de lacrimi. A lovit calul cu cravaşa şi a pornit spre conac într-un galop ameţitor.

John a privit-o îndepărtându-se şi a rămas să asculte apoi zgomotul copitelor, până ce acesta s-a stins. A mai rămas nemişcat câteva minute. Mintea refuza să înţeleagă cele întâmplate. După ani de ruşine şi de dispreţ de sine făcuse în sfârşit un lucru onorabil şi totuşi se simţea ca un

ticălos din romanele lui Radcliffe.

A tras o înjurătură şi a aruncat cât-colo o piatră de pe drum. Aşa i se întâmpla mereu. Niciodată nu avea parte de ceea ce-şi dorea, de premiul cel mare. Visase la Bletchford Manor, la respectabilitate, la poziţie socială şi onoare. Îşi dorise să le poată demonstra rudelor lui că putea reuşi şi singur, că nu avea nevoie să moştenească un titlu sau o moşie ca să devină un gentleman. Iar după ce obţinuse toate astea o cunoscuse pe Belle. Era ca şi când zeii şi-ar fi râs de el şi i-ar fi strigat:

— Vezi? Nu vei reuşi niciodată cu adevărat, John. *Pe ea* nu o vei avea!

A închis ochii. Făcuse ce trebuia, nu-i aşa?

Ştia prea bine că o rănise. Îi văzuse durerea în privire. Chipul ei îi apărea viu în minte. După care, lângă chipul ei a apărut cel al Anei. Şi ochii ei, care-l condamnau în tăcere. Apoi vocea mamei ei:

Este ca şi cum ai fi fost tu.

John a deschis ochii, încercând să le alunge pe femei din minte. Făcuse ce era corect. El nu putea fi sufletul pur de care avea Belle nevoie. I-a reapărut în faţa ochilor o scenă din vis. Era deasupra ei. Iar ea ţipa.

Făcuse ce trebuia. O dorea prea mult. Şi ar fi frânt-o cu forţa pasiunii lui.

Simţea un gol în piept. S-a urcat în şa şi a pornit, mai repede ca Belle. Străbătând pădurea, frunzele îi şfichiuiau obrajii. Le-a ignorat însă. Durerea venea ca o penitenţă meritată.

Capitolul 9

Belle nu şi-a mai amintit nimic din galopul spre casă. Nu-i păsa de siguranţa ei, simţea doar că trebuie să se

întoarcă la Westombirt, să lase o distanţă cât mai mare între ea şi John Blackwood.

Odată ajunsă acasă, după ce a urcat în fugă treptele, şi-a dat seama că Westombirt nu era suficient de departe.

A năvălit în camera ei, şi-a dat jos pelerina şi a scos trei valize din dressing. Furioasă, a început să-şi îngrămădească rochiile în ele.

— Ce faceţi acolo, doamnă?

Belle a ridicat privirea. Camerista stătea în prag şi o privea îngrozită.

— Ţie ce ţi se pare că fac? Împachetez.

Mary s-a grăbit să-i ia valiza din faţă.

— Dar nu ştiţi cum!

Belle simţea cum ochii i se umpleau de lacrimi fierbinţi.

— Cât de greu poate fi?

— Pentru rochii aveţi nevoie de cufere, altfel le distrugeţi.

Belle s-a declarat învinsă.

— Da, ai dreptate, bineînţeles. A încercat să se stăpânească, măcar până ieşea din cameră. Împachetează totul aşa cum ştii tu. Vom pleca de îndată ce se vor întoarce ducele şi ducesa.

După care a ieşit, a luat-o la fugă pe coridor şi s-a încuiat în biroul Emmei, unde şi-a petrecut tot restul zilei plângând.

*

Emma şi Alex s-a întors abia după o săptămână. Belle nu mai ştia ce făcuse în tot acest răstimp. În mare parte privise în gol, pe fereastră.

La sosire, Emma a văzut cu mirare toate bagajele lui Belle, puse grămadă în holul de la intrare. A căutat-o imediat pe verişoara ei.

— Ce înseamnă toate astea, Belle? Şi de ce eşti îmbrăcată cu o rochie de-a mea?

— Le-am împachetat pe ale mele, pe toate.

— Exact. De ce?

— Nu mai pot rămâne aici.

— Nu înţeleg nimic, Belle.

— Trebuie să plec la Londra. Mâine.

— Poftim? Mâine? Are vreo legătură cu lordul Blackwood?

Văzându-i reacţia, Emma a ştiut că intuise corect.

— Ce s-a întâmplat?

Belle a înghiţit în sec.

— M-a umilit.

— Dumnezeule, Belle! Doar n-a…

— Nu. Deşi mi-aş fi dorit să o fi făcut. Atunci ar fi trebuit să se însoare cu mine şi… S-a întrerupt şi a suspinat.

— Nu înţeleg nimic din tot ce spui, Belle.

— Ştiu eu prea bine ce spun! De ce sunteţi cu toţii convinşi că nu aş şti ce se petrece în mintea mea?

Emma făcuse ochii mari. Nu o mai văzuse niciodată pe verişoara ei atât de confuză.

— Poate că ar fi mai bine să-mi povesteşti ce s-a întâmplat în absenţa mea.

Cu vocea tremurând, Belle şi-a spus povestea. Când a terminat, era atât de copleşită de emoţie că a trebuit să se aşeze.

Emma i-a luat cu blândeţe mâna în mâna ei.

— Plecăm imediat la Londra, a spus.

Pentru prima oară după o săptămână, Belle s-a simţit însufleţită. Era convinsă că se va vindeca dacă va fi departe de locul unde-i fusese zdrobită inima. A privit-o pe Emma.

— Lui Alex nu-i va conveni.

— Ştiu asta. Dar nu are de ales, nu-i aşa?

— Ar putea veni cu noi. Nu mă deranjează.

Emma a oftat.

— Are nişte afaceri de care trebuie să se ocupe neîntârziat.

Belle ştia că verişoara ei nu voia să stea nicio clipă despărţită de soţul ei, dar îşi dorea cu disperare să plece cât mai departe.

— Îmi pare rău, a spus.

— Nu face nimic. Emma s-a ridicat. Vom pleca mâine dimineaţă.

Belle avea ochii în lacrimi.

— Îţi mulţumesc.

*

Belle avusese dreptate într-o privinţă: lui Alex nu i-a convenit deloc atunci când soţia lui l-a anunţat că pleacă la Londra. Belle nu avea idee ce şi-au spus cei doi în intimitatea dormitorului lor, dar a doua zi dimineaţă, când cele două doamne se pregăteau să se urce în trăsură, Alex nu era deloc într-o dispoziţie prea bună.

— O săptămână, i-a spus el ameninţător. Dacă depăşeşti o săptămână vin după tine.

Emma l-a mângâiat liniştitor pe braţ.

— Dragule, ştii prea bine că unchiul şi mătuşa se întorc abia peste două săptămâni. Nu am cum să mă întorc mai devreme.

— O săptămână.

— Poţi veni să mă vizitezi.

— O săptămână. După care a sărutat-o cu atâta pasiune că Belle a roşit.

*

Curând, cele două doamne se instalau confortabil în reşedinţa familiei Blydon din Grosvenor Square. Acum, că

între ea şi John era o distanţă apreciabilă, simţea că mai prinde puteri. Nu o părăsea însă melancolia care îi invadase spiritul. Emma se străduia din răsputeri să o înveselească, dar era evident că şi ei îi era dor de Alex. Iar el nu-i era de niciun ajutor: îi trimitea bileţele, de două ori pe zi, în care îi spunea cât de mult îi lipsea şi o implora să vină acasă, acolo unde îi era locul.

Belle nu a dat nimănui de ştire că se întorsese în oraş. Cu toate acestea, în cea de-a treia zi valetul a informat-o că avea un vizitator.

— Adevărat? a întrebat fără prea mare interes. Cine este?

— Mi-a spus că doreşte să fie o surpriză, doamnă.

Inima a început să-i bată năvalnic.

— Are păr castaniu şi ochi căprui?

— Este o surpriză.

Belle era atât de curioasă că l-a prins pe valet de umeri şi l-a scuturat.

— Trebuie să-mi spui!

— Da, doamnă, este şaten cu ochi căprui.

Ea s-a aşezat pe cel mai apropiat scaun.

— Spune-i că nu vreau să-l văd.

— Credeam că domnul Dunford vă este un prieten special, doamnă. Nu ar trebui să-l alungaţi.

— Oh, Dunford este! Belle a oftat, uşurată dar şi dezamăgită deopotrivă. Spune-i că voi coborî imediat. După câteva clipe s-a ridicat şi s-a dus la oglindă. William Dunford îi fusese prieten bun în anii care trecuseră. O curtase o vreme, după care îşi dăduseră amândoi seama că nu s-ar fi potrivit şi au decis să nu-şi pună prietenia în pericol cu o poveste de dragoste nereuşită. Era de asemenea cel mai bun prieten al lui Alex şi avusese un rol în a-i aduce pe Alex şi Emma în faţa altarului.

— Dunford, cât mă bucur să te văd! a exclamat Belle intrând în salonul în care o aştepta el. A străbătut încăperea

şi l-a îmbrăţişat.

— Mă bucur să te revăd, Belle. Ţi-a plăcut viaţa la ţară alături de proaspeţii căsătoriţi?

— Westombirt este un domeniu minunat, i-a răspuns Belle şi s-a aşezat pe sofa. Dar a plouat destul de mult.

Dunford s-a aşezat leneş pe un scaun confortabil.

— Ei, doar suntem în Anglia.

— Da, i-a răspuns Belle. Dar mintea îi era la mii de kilometri depărtare.

După ce a aşteptat răbdător câteva minute, Dunford a spus:

— Hei? Belle! Heeei!

Belle a revenit brusc în prezent.

— Poftim? Scuză-mă, Dunford. Căzusem pe gânduri.

— Şi evident nu te gândeai la mine.

Ea i-a zâmbit.

— Scuză-mă.

— S-a întâmplat ceva, Belle?

— Totul este bine.

— Nu este deloc bine, mi-e foarte clar. A făcut o pauză şi i-a zâmbit. Este vorba de un bărbat, nu?

— Poftim?

— Înţeleg că am ghicit.

Belle ştia că nu avea nicio şansă să-l păcălească, dar s-a decis să încerce măcar.

— Poate.

— Aha! a exclamat Dunford. După ani în care bărbaţii ţi-au căzut la picioare, declarându-ţi dragoste şi devoţiune, iată că te-ai îndrăgostit în sfârşit.

— Nu e deloc amuzant, Dunford.

— *Au contraire.* Este extrem de amuzant.

— Mă faci să mă simt ca o prinţesă cu inima de gheaţă.

— Nu, bineînţeles că nu, Belle. Trebuie chiar să recunosc că ai fost întotdeauna foarte amabilă cu toţi

băieţaşii plini de coşuri care se înghesuiau să te invite la dans.

— Mulţumesc, cred.

— Tocmai de aceea, probabil, se înghesuiau atât de mulţi băieţi cu coşuri să te invite.

— Dunford, a spus ameninţător Belle.

— După care au urmat Dumnezeu ştie câte cereri în căsătorie, dar nu ai fost înclinată să accepţi niciuna. A aşteptat un timp, dar pentru că Belle nu a comentat deloc a întrebat: e vorba de un bărbat, nu-i aşa?

— Păi ce să fie? O femeie? Normal că e vorba de un bărbat.

— Putea fi orice. Putea de exemplu să-ţi moară căţelul favorit.

— Nu am căţel, i-a răspuns ea. E vorba de un bărbat.

— Nu a răspuns afecţiunii tale?

— Nu. Vocea îi era nespus de tristă.

— Eşti sigură?

— Am motive să cred că el – îşi alegea cu grijă cuvintele – ţine la mine, dar este de părere că nu trebuie să dea curs sentimentelor.

— Pare un tip cu ceva cam prea multă onoare pentru binele lui.

— Cam aşa ceva.

— Doar de curiozitate, Belle, ce are tipul acesta de te-a făcut să te îndrăgosteşti?

Chipul ei s-a îmblânzit pe loc.

— Nu ştiu, Dunford. Chiar nu ştiu. Are un minunat simţ al umorului. Şi al onoarei. Mă tachinează mereu, dar nu este maliţios. Şi mă lasă să-l tachinez la rândul meu. Şi, Dunford, are nevoie de mine. Nu-şi dă seama de asta, dar eu o ştiu.

Dunford a tăcut câteva clipe.

— Sunt sigur că nu este totul pierdut. Putem să-l aducem pe drumul drept.

— Noi, adică?

I-a aruncat un zâmbet şmecheresc.

— O să mă distrez cum n-am mai făcut-o demult.

— Nu sunt sigură că merită efortul.

— Bineînţeles că merită.

— Nu sunt nici sigură că-l vreau înapoi.

— Bineînţeles că-l vrei. Nu te-ai auzit vorbind acum treizeci de secunde?

— Mi-aş dori să fiu la fel de încrezătoare ca tine.

— Uite ce este, Belle, îmi tot repeţi de doi ani încoace că vrei să-ţi găseşti perechea. O să arunci totul pe apa sâmbetei, doar pentru un dram de mândrie?

— Aş putea găsi un bărbat drăguţ cu care să mă mărit, a spus Belle, destul de neconvingătoare. Sunt sigură că aş putea. Primesc tot timpul cereri în căsătorie. Şi n-aş fi nefericită.

— Poate că nu. Dar nici fericită n-ai fi.

— Ştiu.

— Începem să punem în aplicare planul meu. Chiar din această seară.

— Şi ce presupune mai exact acest plan?

— După cum văd eu lucrurile, tipul acesta… cum îl cheamă?

— John.

Dunford s-a strâmbat.

— Zău, Belle, poţi mai bine de-atât.

— Vorbesc serios. John îl cheamă. Poţi s-o întrebi şi pe Emma.

— Bine. Dacă tipul acesta, John, ţine cu adevărat la tine, va fi orbit de gelozie când va afla că plănuieşti să te măriţi. Chiar dacă încearcă să facă pe nobilul şi să renunţe la tine.

— Este un plan interesant. Dar cu cine m-aş mărita?

— Cu mine.

Belle l-a privit neîncrezătoare.

— Zău aşa!

— Nu spun să ne căsătorim pe bune. A adăugat apoi, ceva mai defensiv: şi nu trebuie să pari atât de dezgustată de această idee. Sunt considerat o partidă destul de bună, să ştii. Mă gândeam doar să lansăm un zvon cum că ne-am căsători. Dacă John te vrea cu adevărat, ar trebui să funcţioneze.

— Nu ştiu, i-a răspuns Belle. Ce ne facem dacă nu mă vrea? Ce?

— Păi atunci nu-ţi rămâne decât să mă părăseşti.

— Şi nu te-ai supăra?

— Bineînţeles că nu. Va face minuni pentru viaţa mea socială. Câte femei nu vor dori atunci să mă consoleze!

— Nu cred că e bine să te implic pe tine în toată povestea asta. Am putea lansa zvonul că mă mărit pur şi simplu, fără să spunem cu cine.

— Şi cât de departe crezi că ar putea merge povestea aceasta? i-a răspuns Dunford. În Londra, toată lumea plănuieşte căsătorii. Tipul tău nici măcar nu ar auzi despre asta, mai ales dacă s-a îngropat undeva la ţară.

— Poate că nu va auzi oricum, indiferent cât de „picant” ar fi zvonul. Nu-l prea interesează ce se întâmplă în lumea bună. Singura modalitate de a afla că urmează să mă mărit ar fi să citească anunţul în *Times.*

Dunford a pălit.

— Chiar şi aşa, nu aş fi prea sigură de rezultat. Ar trebui să fie nu un zvon, ci o informaţie trimisă direct lui. A făcut o pauză. Nu-i venea să creadă că ajunsese să se gândească la un asemenea complot. Poate că ar fi mai bine să o atragem pe Emma în planul nostru. Ea ar putea să-i pomenească lui John, ca din întâmplare, că eu mă gândesc să mă mărit. Nici n-ar trebui să-ţi rostească numele. Nu trebuie să spună niciun nume – doar să-i spună că sunt pe cale să-mi anunţ logodna.

— Şi nu i se va părea ciudat?

— Sunt vecini. Nu e nimic suspect în a-ţi saluta vecinul.

Dunford s-a lăsat pe spate, cu un zâmbet larg.

— Este o strategie excelentă, Arabella. Şi nici nu mai trebuie să mă prefac îndrăgostit de tine.

Ea a clătinat din cap.

— Eşti imposibil.

— Dacă făt-frumosul acesta al tău nu-şi face apariţia pe un cal alb, într-o armură strălucitoare, să te ia cu el spre asfinţit, înseamnă că nu te-a meritat.

Belle nu era prea convinsă, dar a dat din cap.

— Între timp va trebui să ieşi des în lume. Tipul acesta, John… cum ziceai că-l mai cheamă?

— Nu ţi-am spus.

Dunford a ridicat întrebător o sprânceană dar nu a presat-o să-i dea detalii.

— Voiam să spun că mica ta minciună nu va ţine dacă va afla că te-ai închis în acest mausoleu încă de când te-ai întors.

— Probabil că nu, dar nu e mai nimeni în oraş. Nu prea ai unde să mergi.

— Se întâmplă să fiu invitat chiar azi la o seratăă muzicală absolut îngrozitoare. Numai că gazda este o rudă îndepărtată de-a mea, aşa că nu am cum să mă eschivez.

— Este vorba de unul dintre verii tăi? Familia Smythe-Smith?

— Mă tem că da.

— Ţi-am mai spus că nu voi mai lua parte la niciun recital în casa lor. După ultimul, pot să jur că ştiu cum sună Mozart interpretat de o turmă de oi.

— La ce poţi să te aştepţi când ai fost blestemat cu un asemenea nume? Smythe-Smith? Şi nu ai de ales, să ştii. Am hotărât deja că trebuie să ieşi mult şi nu se întrevăd prea multe invitaţii în viitorul apropiat.

— Cât eşti de amabil să-mi subliniezi asta!

— Înţeleg că accepţi. Voi fi însoţitorul tău în seara aceasta. Şi nu e cazul să fii atât de tristă. Parcă văd că drăguţul acesta al tău va poposi în oraş în cel mult două săptămâni. Şi uite aşa vei scăpa de cei care persistă în a asasina muzica bună.

— Nu are cum să-şi facă apariţia atât de repede, pentru că Emma este pe post de doamnă de companie cel puţin pentru două săptămâni, până ce se întorc părinţii mei din Italia. Şi nici nu cred că l-ar putea convinge că m-am îndrăgostit atât de repede de altul. Aşa că, ai sau nu chef, te-ai pricopsit cu mine două săptămâni. Cu condiţia să nu mai mergem la nicio serată muzicală.

— N-aş putea da dovadă de o asemenea cruzime. Pe diseară, Belle. Dunford s-a ridicat, a făcut o plecăciune şi a ieşit. Belle a mai rămas aşezată pe sofa câteva minute după plecarea lui, întrebându-se de ce nu se îndrăgostise oare de el, nu de John. Lucrurile ar fi fost atât de simple!

S-a ridicat mai apoi şi a urcat la etaj, încă nesigură că aşa trebuia să procedeze. Eşecul avea să fie nespus de dureros, dar ştia că nu şi-o va ierta niciodată dacă nu va încerca să-şi făurească o viaţă alături de John. Trebuia doar să aibă răbdare câteva săptămâni.

Capitolul 10

S-a întâmplat să nu fie nevoită să aştepte două săptămâni pentru a-şi pune planul în aplicare. La exact o săptămână de la sosire, Alex a intrat hotărât pe uşă, însoţit de o doamnă destul de în vârstă, plinuţă şi minionă.

Belle tocmai trecea pe hol când el a dat năvală în casă.

— Oh, Doamne! a exclamat amuzată, văzându-l cât era de agitat.

— Unde este soţia mea?

— Sus, cred, i-a răspuns Belle.

— Emma! a strigat el. Emma, coboară!

În câteva secunde Emma şi-a făcut apariţia în capul scării.

— Alex? Ce cauţi aici? Şi cine este… doamna?

— Săptămâna ta s-a încheiat, i-a spus ferm. Am venit să te iau acasă.

— Dar…

— Iar dânsa – a făcut semn spre femeia de lângă el – este Persephone, o mătuşă îndepărtată, care a fost atât de drăguţă încât să accepte să-i fie doamnă de companie lui Belle. Belle a privit-o pe Persephone, care părea destul de răvăşită, şi s-a întrebat dacă biata femeie avusese de ales. A privit spre chipul hotărât al lui Alex şi s-a convins că nu, nu avusese de ales.

— Persephone? a repetat Emma.

— Părinţilor mei le-a plăcut mitologia, i-a răspuns zâmbind femeia.

— Ai înţeles? Le-a plăcut mitologia, a repetat Alex. Asta explică totul.

— Adevărat? a întrebat Belle.

Alex i-a aruncat o privire ameninţătoare, aşa că Belle a închis imediat gura.

— A venit vremea să mergi acasă, Emma, i-a spus Alex ceva mai blând, pe când urca scările.

— Ştiu, şi mie mi-e doar de tine, dar mai aveam de stat o săptămână. Nu pot să cred că ai târât-o pe mătuşa ta jumătate de ţară.

Persephone a zâmbit.

— O ţară întreagă, chiar. Locuiesc în Yorkshire.

Belle şi-a înăbuşit râsul şi a decis că ele două se vor înţelege foarte bine.

— Strânge-ţi lucrurile, Emma.

Belle şi Persephone i-au privit pe cei doi pierzându-se

în îmbrăţişare şi sărutându-se cu patimă. La un moment dat, Persephone s-a întors cu spatele, dar Belle a continuat să tragă cu ochiul, curioasă.

Ei au continuat să se sărute, iar şi iar, până când scena a devenit stânjenitoare chiar şi pentru Belle. Şi pentru Persephone, şi pentru cei şase servitori care se găseau acolo. Încercând să salveze aparenţele, Belle a făcut un pas spre Persephone şi i-a spus:

— Mă bucur să vă cunosc. Sunt lady Arabella Blydon. Ştiţi probabil asta, deja.

Femeia în vârstă a dat din cap.

— Eu sunt domnişoara Persephone Scott.

— Mă bucur să vă cunosc, domnişoară Scott.

— Oh, spune-mi Persephone, te rog.

— Iar eu sunt Belle.

— Foarte bine. Sunt convinsă că ne vom înţelege de minune. S-a uitat rapid peste umăr şi şi-a dres glasul: n-au terminat? a întrebat în şoaptă.

Belle a privit spre cei doi.

— Durează doar o săptămână, ştii.

— O să facă *asta o* săptămână?

— Nu, a râs Belle. Voiam să spun că părinţii mei se întorc într-o săptămână. După care poţi face ce vrei.

— Asta şi am de gând. Alex m-a recompensat regeşte ca să vin aici.

— Adevărat?

— Bineînţeles. Aş fi venit chiar dacă mi-ar fi plătit doar călătoria. Nu ajung prea des la Londra, dar înainte să apuc să-i spun asta mi-a oferit o sumă exorbitantă. Am acceptat pe loc.

— Cine ar fi refuzat?

— Aşa este. Persephone a mai făcut un semn discret cu capul spre cei doi.

— Încă se mai sărută, i-a răspuns Belle, care a înţeles-o imediat.

— Nu sunt... tocmai cuviincioşi. Mai ales când au în preajmă o tânără nemăritată. S-a uitat la Belle şi i-a zâmbit. Nu am mai jucat niciodată rolul de doamnă de companie. Cum a sunat ce-am spus?

— Ar fi trebuit să fii mai fermă.

— Nu a fost suficient?

— Nu. Dar prefer aşa. Şi nu e cazul să-ţi faci griji pentru ei. De obicei sunt mai rezervaţi. Probabil că le-a fost tare dor. Au fost despărţiţi o săptămână întreagă, ştii.

— Înseamnă că va trebui să-i scuzăm. Se iubesc cu adevărat.

— Aşa este. Şi-a dat seama, în clipa aceea, că făcea ce trebuia. Pentru că îşi dorea cu adevărat să aibă pe cineva în viaţa ei care să o iubească şi să o dorească atât de mult încât să o sărute cinci minute încheiate de faţă cu opt martori.

A oftat. John era alesul. Şi-a dat seama, brusc că nu apucase să-i spună Emmei despre planule ei.

— Dumnezeule! a exclamat. Trebuia să-i vorbească între patru ochi înainte ca Alex să o ia pe sus şi să o ducă la Westombirt. Şi după cum decurgeau lucrurile erau în stare să nu se dezlipească din sărut până acolo.

— S-a întâmplat ceva? a întrebat Persephone.

— Oh, Doamne! Belle a urcat grăbită scările şi a luat-o de mână pe Emma, îndepărtând-o de Alex. Te rog să mă scuzi, Alex. Trebuie să vorbesc cu Emma. Este foarte important.

Câteva secunde mai târziu, cele două intrau în dormitorul Emmei. Belle a încuiat repede uşa în urma lor.

— Vreau să faci ceva pentru mine, i-a spus.

Emma o privea nedumerită, încă ameţită de sărut.

Belle a pocnit de câteva ori din degete în faţa verişoarei sale.

— Alo! Trezeşte-te! Nu te mai săruţi cu Alex!

— Poftim? Oh, scuză-mă te rog. Ce trebuie să fac?

Belle i-a expus rapid planul ei. Emma nu era prea convinsă că va funcţiona dar a promis să-şi joace rolul.

— Am o singură nelămurire, a adăugat. Chiar va crede că l-ai uitat atât de repede?

— Nu ştiu, dar dacă va veni la Londra va afla curând că nu am stat în casă, să jelesc. Dunford va avea grijă să le fiu prezentată unor burlaci care îşi caută neveste. Până acum am numărat trei conţi şi un marchiz. E surprinzător câtă lume este la Londra, chiar şi în afara sezonului.

— Sper că ştii ce faci.

— Nu am nici cea mai mică idee, i-a mărturisit Belle cu un oftat. Dar nu ştiu ce altceva aş putea face.

*

În zilele care au urmat, John a început lucrările de renovare a casei şi chiar a mai dat câte o mână de ajutor, pe ici-acolo. Munca fizică i-a fost alinare. Uneori reuşea să se mai gândească şi la altceva în loc de Belle.

Munca la casă şi grădini îi ocupa tot timpul, peste zi, iar seara încerca să se ocupe de partea financiară şi să refacă fondurile pe care le folosise pentru a cumpăra Bletchford Manor. Dar când venea noapte, gândurile îi zburau la fata blondă aflată la Londra, la trei ore depărtare. Nu pregetase nicio clipă şi plecase cât mai departe de el.

Nu se putea împiedica să nu-şi amintească fiecare moment petrecut cu ea. Şi fiecare amintire era ca un pumnal înfipt în inimă. Se trezea în fiecare noapte, excitat, şi ştia că a visat-o. S-a gândit chiar să meargă în satul vecin şi să găsească o femeie care să-i satisfacă nevoia, dar a renunţat. Nicio altă femeie nu-l putea face să se simtă mai bine.

A fost surprins când Buxton l-a anunţat că sosise ducesa de Ashbourne.

Nu o voi întreba nimic de Belle, şi-a spus în timp ce

intra în salonul verde, să o salute.

— Bună ziua, doamnă, i-a spus politicos. Emma era luminoasă, părea foarte bine dispusă.

— Parcă-mi spuneai Emma, l-a dojenit ea.

— Scuze. Obişnuinţa.

— Ce mai faci?

— Bine. Belle ce face?

Îi venea să-şi tragă una, dacă nu l-ar fi văzut Emma.

Emma a zâmbit. Era acum convinsă că planul lui Belle va funcţiona.

— Foarte bine.

— Mă bucur pentru ea.

— De fapt, am înţeles că se gândeşte să se mărite.

— *Cum?*

Emma ar fi vrut să poată imortaliza cumva expresia lui John. Era nepreţuită.

— Am spus că se gândeşte să se mărite.

— Te-am auzit, a repezit-o John.

Emma a zâmbit din nou.

— Şi cine este norocosul?

— Nu a vrut să-mi spună. Ştiu doar că este un bărbat pe care l-a cunoscut la Londra săptămâna trecută. Un conte, parcă. Sau un marchiz? Nu mai ştiu. A tot ieşit la diferite petreceri.

— Este evident. John nici nu s-a mai ostenit să-şi ascundă sarcasmul.

— Am înţeles că s-a distrat de minune.

— Şi nu a întârziat prea mult să-şi găsească un bărbat, a spus el.

— Ei, ştii cum este.

— Ce să ştiu?

— Cum este cu dragostea la prima vedere şi cu toate celelalte.

— Da, i-a răspuns sumbru John.

— De fapt… a început Emma, aplecându-se spre el.

— Da?

Sunt genială, şi-a spus Emma. *Absolut genială!*

— De fapt, a repetat ea, i-a spus că-i aminteşte puţin de tine.

Furie, gelozie şi sute de alte emoţii îl asaltau.

— Ce drăguţ din partea ei! a spus cu răceală.

— Ştiam că o să-ţi facă plăcere, i-a spus Emma senină. La urma-urmei aţi fost prieteni buni.

— Da, am fost.

— Mă voi asigura să primeşti o invitaţie la nuntă. Pentru Belle va conta enorm să te vadă acolo.

— Voi fi ocupat.

— Dar nici nu ştii când va fi nunta. Nu a hotărât încă data.

— Voi fi ocupat, a repetat John.

— Înţeleg.

— Sunt convins că înţelegi. John nu-şi dădea seama dacă soţia lui Alex era extrem de crudă sau doar foarte naivă. Îţi mulţumesc că ai trecut pe aici şi că mi-ai dat veşti despre Belle, dar mă tem că trebuie să mă întorc la treabă.

— Bineînţeles. Emma s-a ridicat şi i-a surâs. Îi voi transmite lui Belle urările tale de bine. Cum el nu a făcut niciun comentariu, l-a privit cu inocenţă şi a adăugat: îi doreşti numai bine, nu-i aşa?

John a mârâit.

Emma a făcut un pas înapoi, înăbuşindu-şi râsul.

— Bine, atunci îi voi spune doar că ai salutat-o. Şi te rog să mai treci pe la noi. Alex se va bucura să te vadă. În timp ce cobora treptele spre trăsură, s-a gândit să-i trimită un bilet lui Belle şi să o avertizeze că John va sosi curând. Foarte curând.

John a privit-o pe Emma îndepărtându-se. Când ea a dispărut, a înjurat printre dinţi şi a dat un şut în zidul casei. După care s-a întors în biroul lui şi şi-a turnat un pahar mare de whisky.

— Femeie de doi bani! a murmurat, luând o înghiţitură zdravănă. Băutura l-a ars pe gât, dar el nici nu a băgat de seamă. Se mărită! a spus cu voce tare. Se mărită? Ei bine, sper să fie foarte nefericită. A golit restul paharului şi şi-a turnat altul. Din nefericire, băutura nu a avut efectul pe care îl sperase. Când îi spusese lui Belle că merita ceva mai bun nu-şi imaginase cât va fi de dureros să şi-o imagineze în braţele altui bărbat. Oh, sigur că-şi închipuise că ea se va mărita cândva, dar acea imagine era neclară, confuză. Dar acum nu-şi putea şterge din minte imaginea ei şi a contelui fără chip, sărutându-se. Iar după căsătorie – Dumnezeule, era îngrozitor! O vedea pe Belle, goală, în lumina lumânărilor, întinzând braţele spre străin. Iar acesta îi acoperea trupul cu al lui şi...

A golit şi al doilea pahar. Bine măcar că nu ştia cum arăta acel bărbat. Nu avea nevoie de atâtea detalii.

— La naiba, la naiba, la naiba, a spus în şoaptă, punctând fiecare „la naiba” cu un şut în birou. Acesta a câştigat bătălia, fiind făcut din stejar. Cu siguranţă că a doua zi va avea o vânătaie serioasă la picior.

Aşa va arăta oare tot restul vieţii lui? Mersese în sat cu o zi în urmă şi fiecare femeie pe care o întâlnise îi amintise de Belle. Dăduse peste o femeie cu ochi la fel de albaştri ca ai ei. Una era cam tot atât de înaltă. Şi de câte ori nu tresărise când zărise prin mulţime o blondă?

S-a aşezat pe podea, sprijinit de piciorul biroului.

— Sunt un măgar, a gemut. Un măgar.

Iar cuvintele acestea i s-au rostogolit prin minte până a adormit.

Se afla într-o casă. O casă opulentă, cu mobilier scump. Intrigat, John a făcut câţiva paşi.

Ce erau sunetele acelea înfundate?

Veneau dintr-o încăpere aflată la capătul coridorului. S-a apropiat încet, temându-se de ce va descoperi înăuntru.

Aproape. Mai aproape. Nu, nu erau bufnituri. Ci nişte oameni care dansau. Cineva dansa. Auzea acum clar muzica.

A deschis uşa. Era o sală de bal. Sute de cupluri se roteau în ritm de vals. Iar în centru...

Inima i-a stat în loc. Era Belle.

Era atât de frumoasă! Şi-a dat capul pe spate, râzând. O mai văzuse oare vreodată atât de fericită?

John s-a apropiat. A încercat să-i vadă mai bine partenerul, dar trăsăturile lui erau înceţoşate.

Unul câte unul, cuplurile s-au îndepărtat până când au rămas doar trei oameni în încăpere: John, Belle şi El.

Trebuia să scape de acolo. Nu putea suporta să o vadă pe Belle împreună cu iubitul ei. A dat să se mişte dar picioarele îi păreau lipite de podea. A vrut să întoarcă privirea dar gâtul îi înţepenise.

Muzica era tot mai alertă. Cei doi se roteau... se roteau... până când n-au mai dansat.

John a mijit ochii, încercând să-i vadă mai bine pe cei doi. Ce se întâmpla?

Cei doi se certau. Belle părea că se străduieşte să-i explice bărbatului ceva iar el a lovit-o. L-a tras o palmă pe obraz, lăsând o dâră roşie cu inelul.

John a strigat-o dar cei doi nu au părut să-l audă. A încercat să ajungă la ea dar picioarele nu îl ascultau.

Bărbatul a lovit-o din nou iar Belle a căzut la podea, încercând să-şi ferească faţa cu mâinile. John a vrut să o ridice dar braţele nu îi erau suficient de lungi. A strigat-o, iar şi iar, până când imaginea s-a şters.

A doua zi dimineaţă, John s-a trezit cu o durere cumplită de cap. Nu mai ştia prea bine ce visase în noaptea care se încheiase, dar orice ar fi fost, era sigur de un lucru: că nu va sta cu mâinile în sân în timp ce Belle îşi punea viaţa în mâinile unui nefericit de conte.

Dacă avea să o bată? Sau să-i interzică să citească? John ştia că el nu era suficient de bun pentru ea, dar nu cunoştea pe nimeni care ar fi fost. El, măcar, ar fi încercat să o facă fericită.

Belle trebuia să fie cu un bărbat care să-i aprecieze inteligenţa, graţia, frumuseţea, înţelepciunea. Şi-o şi imagina nevoită să aducă pe furiş o carte în casa unui aristocrat obtuz. Probabil că nici nu ar fi consultat-o în deciziile importante, convins că o femeie nu este suficient de deşteaptă ca să-şi dea cu părerea.

Nu. Belle avea nevoie de el. Trebuia să o salveze de la o căsătorie dezastruoasă. După care, probabil, se va căsători el cu ea.

*

— Nu, Persephone. Culoarea lavandei nu e pentru tine.

Belle şi însoţitoarea ei ieşiseră la cumpărături. Persephone era nerăbdătoare să cheltuiască o parte din banii primiţi de la Alex.

— Dar mi-a plăcut dintotdeauna culoarea aceasta. Este preferata mea.

— Atunci va trebui să găsim o rochie cu nişte accente de culoarea lavandei. Mă tem însă că nu este culoarea ta.

— Şi ce mi-ai sugera?

Belle a zâmbit văzând-o pe Persephone arătând cu degetul spre o rochie verde din catifea. Compania ei îi făcea plăcere, deşi în marea majoritate a timpului i se părea că rolurile se inversaseră. Persephone îi cerea în mod constant părerea despre orice, de la mâncare la modă sau literatură. Nu ieşise de prea multe ori din Yorkshire, îi explicase, aşa că nu avea deloc idee cum mergeau lucrurile la Londra. În plus, Persephone avea o isteţime şi un simţ al umorului care îi făceau plăcere lui Belle.

Nu numai compania lui Persephone era cea care îi readusese zâmbetul pe chip în după-amiaza aceea. Tocmai primise un mesaj urgent de la Emma, care o avertiza să se pregătească de sosirea lui John. Se părea că nu primise prea bine vestea apropiatei ei căsătorii.

Foarte bine, şi-a spus Belle. S-a înfiorat gândindu-se cum ar fi reacţionat ea dacă ar fi primit de la cineva aceeaşi veste despre John. Probabil că i-ar fi venit să-i scoată ochii acelei femei. Iar ea nu era o persoană violentă.

— Crezi că verdele este potrivit? a întrebat-o Persephone.

Belle s-a trezit din reverie.

— Hmm. Oh, da. Cred că verdele îţi scoate în evidenţă culoarea ochilor.

— Adevărat? Persephone a ridicat rochia până sub bărbie şi s-a privit în oglindă, înclinând uşor capul.

— Da, dar dacă îţi place atât de mult culoarea lavandei poate că ar fi mai bine să alegi rochia violet. Cred că şi ea ţi-ar sta foarte bine.

— Hmm, cred că ai dreptate. Ador violetele. Mă dau dintotdeauna cu parfum de violete.

Reuşise să-i dea de lucru lui Persephone, aşa că Belle s-a îndreptat spre madame Lambert, proprietara magazinului.

— Ah, lady Arabella, a exclamat ea. Ce plăcere să te revăd! Nu ne-am mai văzut de luni bune.

— Am fost plecată la ţară, i-a răspuns Belle. Aş putea să te rog ceva? E foarte personal.

Ochii lui madame Lambert au strălucit. Orice întrebare personală din partea lui Belle avea să-i aducă o mulţime de bani. Era sigură de asta.

— Da?

— Am nevoie de o rochie de seară. Una foarte specială. De două astfel de rochii, de fapt. Sau poate trei. Belle s-a încruntat, concentrată. Trebuia să arate minunat

atunci când John va veni la Londra. Din nefericire, nu ştia când se va întâmpla acest lucru. Sau *dacă* se va întâmpla – oricât ar fi încercat să-şi alunge această posibilitate din minte.

— N-ar trebui să fie o problemă, doamna mea.

— Am nevoie de un alt gen de rochii decât cele comandate până acum. Ceva mai… provocatoare.

— Înţeleg, doamnă. Madame Lambert îi zâmbea atotcunoscătoare. Vrei să atragi un anume domn. Vei fi splendidă. Când ai nevoie de aceste rochii?

— În seara aceasta? Era mai degrabă o întrebare decât un răspuns.

— Dumnezeule! s-a oripilat madame Lambert. Sunt bună, dar minuni chiar nu pot face!

— Te rog să vorbeşti mai încet, i-a şoptit Belle. O plăcea pe Persephone, dar nu ar fi vrut ca ea să afle că se pregătea să seducă un bărbat. Am nevoie de o singură rochie în seara aceasta, celelalte mai pot aştepta. Până mâine, de exemplu. Nu poate fi chiar atât de greu. Ai măsurile mele. Te asigur că nu m-am îngrăşat deloc de la ultima probă.

— Îmi ceri foarte mult, doamnă.

— Nu aş face-o dacă nu aş şti că eşti în stare. La urma-urmei, aş fi putut merge peste drum, la madame Laroche. A lăsat ca ultimele cuvinte să plutească în aer.

Madame Lambert a oftat dramatic şi i-a spus:

— Am o rochie. O făcusem pentru o altă doamnă. Ei bine, nu chiar o doamnă… Văzând expresia ei oripilată, s-a grăbit să adauge: dar are gusturi excelente, te asigur. Şi-a pierdut… finanţatorul şi nu a mai putut-o plăti. Vor fi necesare doar câteva modificări minore.

Belle a dat din cap şi i-a strigat lui Persephone că intră un minut în camera de probă. A urmat-o pe madame Lambert, care a închis uşa în urma lor.

— De rochia aceasta ai nevoie dacă vrei să atragi un

bărbat anume, i-a spus modista. Cu un zâmbet larg, a scos o rochie din catifea albastră, minunată prin simplitatea ei.

Belle a atins cu vârful degetelor catifeaua moale, admirând felul în care era cusut corsajul, cu fir argintiu.

— E foarte frumoasă, i-a spus, dar nu este cu mult diferită de cele pe care le am deja.

— Din faţă aşa pare, dar din spate… Madame Lambert a întors rochia. Mare parte din spate era dezgolit. Va trebui să-ţi ridici părul, a continuat madame Lambert, pentru maximum de efect.

Belle nu-şi mai putea dezlipi ochii de la rochie.

— O iau.

*

John a făcut un timp record până la Londra, mai ales că nici nu-l anunţase din timp pe Wheatley despre plecare. Valetul său eficient îi împachetase în grabă costumele. John spera să nu dureze mult până ce-i va reintra lui Belle în graţii pentru că nu avea haine elegante pentru mai mult de două săptămâni. Preferase mereu calitatea, dar calitatea era scumpă, aşa că nu-şi permisese prea multe.

A tras adânc aer în piept în timp ce urca treptele casei fratelui său. Nu-l mai văzuse pe Damien de câţiva ani, acesta îi trimisese doar o scrisoare de felicitare atunci când primise titlul nobiliar. Probabil că Damien nu avea să fie prea încântat să-l vadă, dar nu-i putea întoarce spatele propriului său frate, nu-i aşa? În plus, John nu avea altă opţiune. Nu avea timp să-şi caute o reşedinţă potrivită în care să locuiască. Era posibil ca Belle să se fi logodit deja.

A inspirat din nou adânc şi a bătut la uşă. Valetul şi-a făcut apariţia aproape imediat.

— Contele este acasă? a întrebat John.

— Cine doreşte să ştie, vă rog?

John i-a întins o carte de vizită. Valetul a citit numele

de pe ea şi a ridicat o sprânceană.

— Fratele lui, i-a răspuns simplu John.

Valetul l-a poftit într-o încăpere imensă de la parter. Câteva minute mai târziu a intrat Damien, care părea foarte surprins. Ca şi în trecut, John a fost frapat de cât de mult semănau. Damien era mai mare, dar nu-şi arăta deloc cei treizeci şi nouă de ani. Fusese întotdeauna un bărbat subţire, frumos, în timp ce John avea trăsături mai aspre, deloc potrivite pentru un aristocrat.

— A trecut ceva vreme, i-a spus Damien într-un final, întinzându-i mâna. Ce te aduce în oraş?

John i-a strâns cu putere mâna.

— Am nişte treburi urgente. Mă tem că nu am avut timp să-mi găsesc o locuinţă. Speram să pot abuza de ospitalitatea ta.

— Nicio problemă.

John ştiuse că Damien îl va primi. Nu era prea entuziasmat, probabil, dar pusese mereu preţ pe etichetă şi pe buna-creştere, aşa că nu putea să refuze să-şi găzduiască propriul frate. Atâta timp cât acesta nu abuza, bineînţeles.

— Îţi mulţumesc, i-a spus John. Dacă afacerile mă vor reţine la Londra mai mult de două săptămâni, te asigur că-mi voi căuta o locuinţă.

Damien a înclinat capul.

— Eşti însoţit?

— Doar de valetul meu.

— Excelent. Să presupun deci că ţi-ai adus şi costume elegante?

— Da.

— Foarte bine. Am fost invitat la o mică petrecere, diseară, iar gazda mi-a trimis ceva mai devreme un bilet întrebându-mă dacă pot să mai aduc un invitat. Cineva s-a îmbolnăvit, se pare, şi ar fi prea multe femei.

Gândul de a-şi face apariţia în societate nu-l atrăgea

pe John câtuşi de puţin, dar a acceptat. Poate că reuşea să afle cu cine avea de gând Belle să se căsătorească.

— Excelent, a spus Damien. Îi voi scrie de îndată un mesaj lui lady Forthright. Oh, iar tu vei avea prilejul diseară să o cunoşti pe femeia pe care am de gând să o curtez serios. A venit vremea să-mi caut o soţie. Am nevoie de un moştenitor.

— Bineînţeles, a murmurat John.

— Cred că am făcut o alegere excelentă, chiar dacă va trebui să o mai supun unor teste. Este de familie bună şi destul de drăguţă. Trebuie să fie inteligentă, dar nu din cale-afară.

— Nu-mi sună prea bine.

Dunford s-a întors brusc spre el.

— Poate că o cunoşti. În ultima lună a fost în vizită la rude, undeva destul de aproape de casa ta. Cum se numeşte? Nu-mi mai amintesc.

— Bletchford Manor, i-a răspuns John cu răceală.

— Îngrozitor nume. Trebuie neapărat să-l schimbi.

— Intenţionez să o fac. Spuneai că…?

— Oh, da. Numele ei este Arabella Blydon.

Capitolul 11

John parcă primise o lovitură în plex. Aerul nu-i mai era de ajuns iar chipul lui Damien devenise de nerecunoscut.

— Am cunoscut-o pe lady Arabella, a reuşit să spună. S-a bucurat că vocea i-a sunat cât de cât normal.

— Ce drăguţ! a spus Damien. Va fi şi ea prezentă la petrecere, diseară.

— Îmi va face plăcere să o revăd.

— Foarte bine. Te las să te instalezi. Lightbody îţi va

arăta care este camera ta. Trec mai târziu pe la tine, să-ţi dau ultimele detalii despre petrecere. Damien i-a zâmbit şi a ieşit.

Valetul a intrat imediat după el şi l-a informat că bagajul îi fusese deja dus la etaj. Încă ameţit, John l-a urmat în camera lui. Odată rămas singur, s-a întins imediat în pat, cu ochii în tavan, lăsând ca furia să pună stăpânire pe tot trupul lui.

Fratele lui? *Fratele lui?* N-o crezuse capabilă de atâta răutate. A încercat să-şi limpezească mintea, să alunge imaginea ei. Era mult prea supărat iar ea nu-l merita, cu siguranţă.

Nu a reuşit însă. De câte ori încerca să se gândească la ceva neutru, la cai de exemplu, în faţa ochilor îi apărea un chip blond cu un zâmbet strălucitor. După care zâmbetul se transforma în rânjet şi o vedea alături de fratele lui.

Naiba să o ia de femeie!

Când s-a apropiat ora plecării, John s-a îmbrăcat cu mai mare atenţie ca de obicei. A ales o cămaşă albă ca neaua şi un costum negru, elegant. Politicos, a făcut conversaţie cu fratele lui în trăsură, dar era prea nerăbdător să o revadă pe Belle ca să-i dea prea mare atenţie fratelui său. Nu-l învinovăţea pe Damien pentru că o alesese tocmai pe ea. Doar căzuse şi el pradă farmecelor ei. Era însă furios pe Belle, pentru că se răzbunase aşa pe el. O făcuse deliberat.

Când au ajuns la reşedinţa familiei Forthright, l-a întins valetului paltonul şi a căutat-o imediat cu privirea pe Belle. Ea era într-un colţ, vorbind foarte animată cu un bărbat brunet, cu ochi negri. Fusese tare ocupată în cele două săptămâni care trecuseră de când se văzuseră ultima oară, şi-a spus cu amărăciune. Damien a fost pe loc acaparat de un prieten de-al lui şi cum gazda nu se vedea nicăieri John a fost scutit de a face cunoştinţă cu cei din jur. S-a dus glonţ spre Belle, repetându-şi în gând că trebuia să-

şi ţină mânia în frâu. Când a ajuns în spatele ei a spus:

— Bună seara, lady Arabella. Nu se simţea însă în stare să rostească mai mult de atât.

Belle s-a întors cu faţa spre el. Era atât de fericită că-l vedea, că nu a sesizat răceala din tonul lui.

— John! a exclamat, cu ochii strălucind. Ce surpriză!

Venise. Venise! Era bucuroasă şi uşurată. După care s-a întristat. La naiba! Nu se îmbrăcase cu rochia albastră. Nu-şi imaginase că va sosi atât de repede.

— Chiar aşa?

Belle a clipit des.

— Poftim?

— Nu-mi faci cunoştinţă cu prietenul tău? Nu-şi dorea decât să stea de vorbă cu ea între patru ochi, dar nu avea cum să-l ignore pe bărbatul de lângă ea.

— Oh, bineînţeles. Lord Blackwood, el este bunul meu prieten William Dunford.

Dunford i-a zâmbit mult prea familiar pentru gustul lui John.

— Nici nu credeam că-mi ştii numele mic, Belle, a ironizat-o el.

— Taci, Dunford. Data viitoare o să-ţi spun Edward, uite-aşa.

Era gelos pe familiaritatea cu care-şi vorbeau Belle şi Dunford. Chiar şi aşa, i-a întins acestuia mâna. Dunford i-a strâns-o cu putere, după care s-a scuzat politicos. Odată Dunford plecat, John şi-a lăsat adevăratele emoţii să iasă la suprafaţă.

Ochii îi radiau furie. Belle a făcut un pas înapoi.

— John, ce s-a întâmplat?

— Cum ai putut, Belle? a răbufnit el. Cum ai putut?

Ea a clipit. Se aşteptase la o criză de gelozie, dar nu la o asemenea mânie dezlănţuită.

— Ce să pot?

— Nu e cazul să faci pe inocenta. Nu ţi se potriveşte.

— Ce tot spui acolo?

El se mulţumea să o privească.

Brusc, Belle şi-a amintit de minciuna pe care i-o spusese Emma, ca să-l determine să vină la Londra. Crezuse probabil că ea şi Dunford…

— Este vorba de Dunford? a întrebat repede. Să ştii că nu ai de ce să-ţi faci griji. Este doar un vechi prieten, atâta tot. Este de altfel şi cel mai bun prieten al lui Alex.

— Nu este vorba de el, a şuierat John printre dinţi. Ci de fratele meu.

— *Cine?*

— M-ai auzit prea bine.

— Fratele tău?

John a dat scurt din cap.

— Dar nici nu-l cunosc.

— Nu e cazul să minţi, Belle.

— Cred că ar fi mai bine să continuăm această discuţie între patru ochi. Ţinând capul sus, semeaţă, a ieşit pe balcon. Până să ajungă acolo, nedumerirea se transformase deja în furie. Când s-a întors spre el, ochii îi străluceau sălbatic. Să auzim, lord Blackwood. Acum, că nu te mai dai în spectacol în faţa audienţei, te-aş ruga să-mi spui ce a însemnat scena pe care ai făcut-o.

— Nu eşti în postura să-mi ceri mie socoteală, doamnă.

Îi venea să o ia de umeri şi să o scuture. Să o scuture, să o scuture şi apoi… Dumnezeule, să o sărute! Dar nu-i stătea în obicei să sărute la furie, aşa că s-a mulţumit să o privească superior şi să-i spună:

— Înţeleg că purtarea mea faţă de tine nu a fost întotdeauna impecabilă, dar este meschin din partea ta să încerci să-l îmbrobodeşti pe fratele meu. Chiar dezgustător, pot spune. Are aproape dublul vârstei tale.

Belle tot nu înţelegea ce voia el să spună, dar nu era în dispoziţia de a-i cere explicaţii, aşa că i-a răspuns:

— Este un lucru obişnuit ca o femeie din înalta societate să se căsătorească cu un bărbat mai în vârstă. Femeile se maturizează mai repede, iar bărbaţii de vârsta lor – *sau chiar cu opt-zece ani mai mari,* a spus apăsat – li se par copilăroşi, imaturi.

— Acum mă faci şi imatur? Era extrem de serios.

— Nu ştiu. Aşa am spus? Acum te rog să mă scuzi. Găsesc că această conversaţie este extrem de copilărească. Mă deranjează, chiar. Am moduri mai plăcute de a-mi petrece timpul.

John a prins-o într-o încleştare de fier.

— Nu te scuz deloc. Iar eu chiar nu am moduri mai plăcute de a-mi petrece timpul. Am o întrebare pentru tine şi aştept răspuns. A făcut o pauză, iar tăcerea lui a făcut-o pe Belle să-l privească în ochi. Ai fost întotdeauna atât de crudă?

Belle şi-a tras braţul.

— Ţi-aş trage o palmă, i-a spus printre dinţi. Dar nu vreau să-mi pătez mâna, atingându-te.

— Cred că vei fi fericită să afli că da, m-ai făcut să sufăr. Dar numai pentru un minut, doamnă. Pentru că mi-am dat seama imediat că nu vreau să am de-a face cu o femeie care s-ar însoţi cu fratele meu doar ca să se răzbune pe mine.

Belle era exasperată.

— Pentru ultima oară îţi spun, John. Nu ştiu cine este fratele tău.

— Interesant. Pentru că el te cunoaşte.

— Mă cunoaşte multă lume.

John şi-a apropiat chipul de al ei.

— Se gândeşte chiar să se însoare cu tine.

— Poftim?

— M-ai auzit foarte bine.

Belle a clipit surprinsă şi curând furia i s-a risipit.

— Presupun că destul de mulţi bărbaţi s-au gândit să

se însoare cu mine, i-a răspuns gânditoare. Dar asta nu înseamnă că m-au cerut cu toţii. Şi cu certitudine nu înseamnă că am răspuns în vreun fel sentimentelor lor.

Preţ de o clipă, John a fost tentat să o creadă. Apoi şi-a amintit cuvintele Emmei: *Se gândeşte să se mărite... Cu un conte, parcă... îi aminteşte de tine...*

— Nu încerca să scapi ieftin, fetiţo, a avertizat-o.

— Fetiţo? *Fetiţo?* Acum chiar că-ţi dau o palmă!

Belle a ridicat mâna dar John i-a prins-o imediat.

— Nu ai reflexele mele, Belle, i-a spus. Nu ai câştiga niciodată o înfruntare între noi doi.

Aerul lui condescendent a înfuriat-o la culme.

— Să-ţi spun eu câteva lucruri, lord Blackwood! i-a strigat ea. Mai întâi de toate nu-l cunosc pe fratele tău. În al doilea rând, chiar dacă l-aş fi cunoscut şi chiar dacă aş fi vrut să mă mărit cu el, nu văd care ar fi treaba ta. Mi-ai spus foarte clar că nu mai vrei să ai de-a face cu mine. În al treilea rând, nu văd niciun motiv pentru care ar trebui să-ţi dau tocmai ţie socoteală. În al patrulea rând…

— Opreşte-te la trei, Belle. Deja devine neinteresant.

Belle s-a strâmbat la el şi a ridicat din nou mâna, de parcă se pregătea să-l lovească. În loc de asta, l-a călcat cu putere pe picior. John nici nu a clipit. Nici nu-şi imaginase că o să-l doară prea tare. Pantofii ei nu erau făcuţi dintr-un material prea dur. Şi totuşi mica ei victorie a ajutat-o să se simtă mai bine.

— Reflexele tale nu mai sunt ce-au fost, John.

— Dacă vrei să-mi provoci durere schimbă-ţi pantofii, Belle. Cu unii mai zdraveni. Şi poate că nu-ţi vor mai face nici băşici, data viitoare când vei ieşi la plimbare.

Belle şi-a amintit imediat cât de blând fusese el, cu câtă atenţie o îngrijise. Era greu de crezut că bărbatul acela tandru era acelaşi cu cel care o insulta acum. A oftat şi i-a spus:

— Aş dori să mă întorc la petrecere. Te rog să-mi dai

voie să trec…

John nu s-a mişcat.

— Cu cine ai de gând să te căsătoreşti?

Belle a gemut. Minciunile se întorseseră acum împotriva ei.

— Nu este treaba ta, i-a spus.

— Te-am întrebat cu cine te căsătoreşti.

— Iar eu ţi-am răspuns că nu este treaba ta.

John s-a dat mai aproape.

— Cu lordul Westborough, cumva?

Belle a făcut ochii mari.

— *El* este fratele tău?

Nici nu ştiuse că erau rude. Expresia ei nu putea fi prefăcătorie. Dar John voia să fie absolut sigur, aşa că a continuat:

— Numele lui nu ţi-a spus nimic?

— L-am cunoscut abia săptămâna trecută. Nu-i cunoşteam numele complet. Mi s-a prezentat drept contele de Westborough. Şi înainte să-mi mai aduci şi alte acuzaţii, lasă-mă să-ţi spun că ştiam de la Alex că eşti fiu de conte, dar nu aveam idee cine este tatăl tău.

John nu a mai scos niciun cuvânt. Stătea tăcut în faţa ei, judecând-o. Iritată de atitudinea lui, Belle a spus:

— Acum, că mi-ai spus, parcă să zic că semănaţi. E ceva mai frumos, însă. Şi nu şchiopătează.

John i-a ignorat insultele.

— Chiar n-ai ştiut că este fratele meu?

— Nu, îţi jur! Părea însă că-şi cere scuze, deşi nu greşise cu nimic, aşa că a adăugat: dar asta nu-mi schimbă cu nimic planurile.

— Planuri? Să te măriţi cu el?

— O să te informez asupra planurilor mele atunci când voi crede de cuviinţă. *Chiar şi pe mine mă voi informa tot atunci,* şi-a spus. Pentru că nu am nici cea mai mică idee ce am de făcut.

John şi-a încleştat mâinile pe umerii ei.

— Cu cine intenţionezi să te măriţi, până la urmă?

— Nu-ţi spun.

— Parc-ai avea trei ani.

— Aşa mă tratezi tu.

— Nu am de gând să te mai întreb o dată, a avertizat-o John, apropiindu-şi chipul de al ei.

— Nu ai niciun drept să-mi vorbeşti aşa, i-a şoptit Belle. Nu după ce…

— Pentru numele lui Dumnezeu, Belle, nu-mi mai reproşa! Am recunoscut că m-am purtat urât cu tine. Dar trebuie să ştiu, înţelegi? Trebuie să ştiu! Ochii îi ardeau, plini de pasiune. Cu cine ai de gând să te măriţi?

Belle i-a citit disperarea pe chip şi a cedat:

— Cu nimeni! a izbucnit. Cu nimeni! A fost o minciună! O minciună, ca să te aduc la Londra. Pentru că mi-era dor de tine. Iar acum sunt umilită pe de-a întregul. Sper că eşti mulţumit.

John o privea cu gura căscată. Încă mai ţinea la el. Cuvintele ei fuseseră un balsam pe inima lui rănită. Dar nu apreciase câtuşi de puţin tortura la care fusese supus şi avea de gând să-i spună asta.

— Nu-mi place să fiu manipulat, i-a spus cu voce joasă.

Belle s-a răsucit. O înfuriase de-a dreptul.

— Nu-ţi place să fii manipulat? Asta e tot ce poţi spune? Că nu-ţi place să fii manipulat? Ei bine, dă-mi voie să-ţi spun şi eu ceva. Mie nu-mi place să fiu insultată. Şi găsesc purtarea ta extrem de jignitoare. A trecut pe lângă el, cu spatele foarte drept şi cu capul sus. Cu o demnitate pe care nu o resimţea deloc.

John a fost luat prin surprindere de această confesiune, aşa că mişcarea ei l-a luat prin surprindere. A reuşit să o apuce doar cu vârful degetelor, încercând să o oprească.

— Belle, i-a spus cu glasul încărcat de emoţie. Nu pleca, te rog.

Belle ar fi putut să iasă fără probleme din balcon. Strânsoarea lui nu era deloc puternică. Dar ceva în glasul lui a convins-o să se întoarcă, iar în secunda următoare era vrăjită de dorul nespus din ochii lui. Gura i s-a uscat şi a uitat şi să mai respire. Nu şi-a dat seama cât a stat aşa, cu privirea ţinută prizonieră de bărbatul care însemna deja atât de mult pentru ea.

— John, a şoptit ea. Nu înţeleg ce vrei.

— Te vreau pe tine.

Cuvintele au plutit greu prin aer, iar inima ei îşi dorea din răsputeri să-l creadă. Cum adică o voia? Voia să o atingă, să o sărute? Sau îşi dorea ca ea să facă parte din viaţa lui? Ca prietenă, tovarăşă, poate soţie? Belle nu îndrăznea să-i pună întrebarea. Îi mai frânsese inima o dată. Nu era tocmai nerăbdătoare să-l lase să o facă din nou.

John a citit ezitarea din ochii ei limpezi, albaştri şi s-a urât pe el însuşi pentru că o rănise. Venise vremea să-i spună cât de mult ţinea la ea. Dar propriile temeri îl făceau să ezite, aşa că a preferat să-i spună doar:

— Îmi dai voie să te sărut? Belle a dat uşor din cap şi a făcut un pas înainte iar John i-a luat mâna într-a lui. Un val de timiditate a cuprins-o şi şi-a plecat privirea.

— Uită-te la mine, i-a şoptit el şi i-a ridicat bărbia cu vârfurile degetelor. Eşti atât de frumoasă! Şi blândă, şi bună, şi inteligentă şi…

— Opreşte-te!

Nasul lui se sprijinea de al ei.

— De ce?

— Este prea mult, i-a răspuns ea.

— Nu, nu este. Şi nici nu va fi vreodată.

Buzele lui le-au atins pe ale ei, cu delicateţe. Belle s-a înfiorat. Au continuat aşa un lung minut, cu buzele abia

atingându-li-se, până ce John nu a mai putut suporta. A sărutat-o cu nesaţ.

— Oh, Belle, am fost atât de prost! a gemut el. O ţinea strâns, de parcă ar fi vrut ca urma trupului ei să se imprime pe al lui. De parcă ar fi încercat ca o parte din bunătatea ei să se reverse asupra lui. Îmi pare atât de rău! Nu am vrut să te supăr, i-a şoptit. Nu am vrut să fac asta, jur!

— Şşt, l-a întrerupt Belle. Nu-l putea lăsa să se tortureze singur. Sărută-mă doar. Te rog. Mă gândesc numai la asta de zile întregi şi…

John nu mai avea nevoie de alte rugăminţi. Următorul sărut a fost sălbatic, spre deosebire de primul atât de delicat. O devora înfometat, bea din ea murmurând cuvinte fără sens de iubire şi dorinţă. Mâinile lui erau peste tot, exact acolo unde şi le dorea Belle. Şi-a trecut degetele prin părul lui des, mirându-se de textura acestuia în timp ce buzele lui îi alunecau pe gât.

— Nu-mi vine să cred, a şoptit ea.

— Ce anume? a reuşit el să o întrebe printre săruturi.

— Asta. Totul. Felul în care mă simt când sunt cu tine. Oh! Belle a scos un sunet şoptit când gura lui a ajuns în locul sensibil din spatele urechii ei.

— Şi ce altceva nu mai poţi crede? a întărâtat-o el.

— Că vreau să continui să mă săruţi, i-a răspuns ea înfierbântată. Când în camera alăturată oamenii petrec.

Cuvintele ei au avut un efect nedorit. Cu un mare efort, John s-a îndepărtat de ea, blestemând printre dinţi.

— Era cât pe ce să uit. Am fi putut să fim descoperiţi în orice moment.

Lui Belle îi era acum nespus de rece, pentru că braţele lui nu o mai învăluiau. Nu s-a putut abţine să nu întindă mâna după el.

— Te rog, i-a spus. Mi-a fost atât de dor de tine!

Era o tentaţie imensă, dar John a rămas ferm pe

poziţie.

— Nu am bătut atâta drum până la Londra doar ca să-ţi ruinez reputaţia.

— Aş fi vrut să o faci, a şoptit ea.

— Poftim?

— Nimic.

— Va trebui să ne reîntoarcem separat la ceilalţi.

Belle a zâmbit văzându-l atât de preocupat.

— Nu este cazul să-ţi faci griji. Sunt sigură că Dunford a avut grijă să ne apere spatele. Văzând că o privea întrebător, a adăugat: i-am povestit câte ceva despre tine.

I-a aruncat o privire care i-a dat de înţeles că îşi dorea mai multe explicaţii.

— I-am spus doar puţine lucruri, să ştii. Nu ţi-am dezvăluit marile secrete.

John a fost nevoit să alunge sentimentul de vină care clocotea în el. Ea nu-i ştia cel mai mare secret, pe care va trebui să i-l spună cândva. Dar nu acum. Nu era nevoie să i-l spună chiar acum.

— Ţi-am răvăşit părul, i-a spus. Ar trebui să ţi-l aranjezi puţin. Plec eu înainte. Sunt sigur că fratele meu mă caută deja.

Belle a dat din cap şi au ieşit împreună în holul întunecos. Înainte de a se despărţi, ea l-a prins de mână:

— John, i-a spus cu blândeţe, ce se va întâmpla acum? Trebuie să ştiu.

— Ce se va întâmpla? i-a zâmbit el poznaş. Îţi voi face curte. Nu asta ar trebui să se întâmple în continuare?

Ea i-a răspuns cu un zâmbet şi s-a îndepărtat.

Când John s-a reîntors în salon, fratele lui l-a studiat cu o expresie curioasă.

— Unde ai dispărut? l-a întrebat Damien.

— Am vrut doar să iau puţin aer. Damien nu a comentat nimic, chiar dacă observase deja că şi lady Arabella lipsise în acelaşi timp. Ce-ar fi să mă prezinţi

câtorva dintre prietenii tăi? i-a sugerat John.

Damien a înclinat capul, politicos. În timp ce-i făcea cunoştinţă lui John, Belle şi-a făcut la rândul ei apariţia şi s-a dus direct la Dunford.

— Ce mai ieşire! a tachinat-o el.

Belle a roşit.

— Crezi că a observat cineva?

Dunford a clătinat din cap.

— Nu cred. Am stat cu ochii pe uşă, în caz că aveai nevoie de ajutor. Altă dată să încerci să te limitezi la cel mult cinci minute, da?

— Dumnezeule! Cât am lipsit?

— Mai mult decât ai intenţionat, sunt sigur. Tocmai le-am spus celorlalţi că ţi-ai pătat rochia cu ceva. Şi toate doamnele s-au grăbit să te compătimească.

— Eşti o comoară, Dunford, i-a zâmbit Belle.

— Aici erai, lady Arabella!

Belle s-a întors şi l-a văzut pe lordul Westborough apropiindu-se. John era lângă el, arborând un surâs larg.

— Mă bucur să te revăd, domnule, a murmurat ea politicoasă.

— Cred că l-ai cunoscut deja pe fratele meu, a adăugat Damien. Lordul Blackwood.

— Da, bineînţeles. Ne cunoaştem bine. Belle nu s-a putut abţină să nu-i facă cu ochiul, pentru că fraza ei avea un dublu sens, şi a fost răsplătită cu un zâmbet şmecheresc. A fost salvată imediat de o conversaţie care se anunţa stânjenitoare prin sosirea gazdei lor, lady Forthright.

— Ah, Westborough, a susurat ea. Nici nu te-am văzut intrând! Lady Arabella, ce plăcere!

Belle i-a zâmbit şi a făcut o plecăciune.

— Iar acesta este probabil fratele tău, a continuat lady Forthright.

Damien a dat din cap şi le-a făcut cunoştinţă. După care a zărit un alt prieten şi s-a scuzat, lăsându-i pe Belle şi

pe John în ghearele nemiloasei lor gazde.

— Lord Blackwood, deci? Baron, nu-i aşa? l-a chestionat ea. Titlul nu-mi este deloc familiar.

Ochii lui Belle străluceau de furie. Lady Forthright fusese dintotdeauna o băgăcioasă care încerca să-şi mascheze lipsa de încredere în sine insultându-i pe alţii.

— Este un titlu relativ nou, doamnă, i-a spus John păstrându-şi un aer nepăsător.

— Cât de nou înseamnă nou, totuşi? A zâmbit larg la propria-i glumă după care s-a uitat spre Belle, să vadă dacă şi ea avea acelaşi dispreţ pentru titlurile nobiliare recent obţinute. Belle nu i-a răspuns, observând că de câteva clipe în încăpere se lăsase linişte. Dumnezeule, ceilalţi chiar nu aveau altceva mai bun de făcut decât să stea şi să asculte inepţiile lui lady Forthright? Şi unde dispăruse Damien? Nu ar fi trebuit să sară în ajutorul fratelui său?

— Câţiva ani, i-a răspuns calm John. Am primit aceste onoruri în urma serviciului militar.

— Înţeleg. Lady Forthright şi-a îndreptat umerii, uitându-se în jur să se asigure că avea audienţă. Sunt convinsă că eşti foarte viteaz, dar mi se pare că acordarea de astfel de titluri este o nesăbuinţă. Nobilimea ar putea-o considera… discriminatoare.

— Lordul Blackwood este fiu de conte, a spus încet Belle.

— Nu pun la îndoială linia de sânge, i-a răspuns gazda, dar nici nu putem fi ca ruşii care dau oricui câte un titlu. Ştiai că dacă un rus este duce toţi fiii lui sunt duci? În scurt timp toţi ruşii vor fi duci. Va fi anarhie, ascultă-mă pe mine – ţara aceasta va intra în colaps, şi doar din cauza ducilor.

— Este o supoziţie interesantă, i-a răspuns sec Belle.

Lady Forthright nu i-a sesizat iritarea.

— Mie aceste titluri noi mi se par oarecum nepotrivite. Ţie nu?

Cei aflaţi în preajmă şi-au ţinut răsuflarea, aşteptând răspunsul ei. Damien a revenit alături de ea şi fost întâmpinat cu un surâs slab.

— Îmi pare rău, lady Forthright, i-a spus dulce, nu cred că înţeleg ce vrei să spui. Soţul dumitale este cel deal cincilea viconte Forthright, nu-i aşa?

— Al şaselea, i-a răspuns ea. Iar tatăl meu a fost al optulea duce de Windermere.

— Înţeleg, a spus încet Belle. Deci niciunul dintre ei nu a făcut nimic pentru a-şi câştiga titlul. Cu excepţie faptului că s-au născut.

— Nu prea înţeleg ce vrei să insinuezi, lady Arabella. Dar vreau să-ţi reamintesc că titlul nostru nobiliar datează de câteva secole.

— Sunt perfect conştientă de acest lucru, lady Forthright. Şi privesc aceste titluri ca pe o importantă onoare de familie. Dar tatăl meu este un om bun pentru că aşa este el, nu pentru că are un titlu străvechi. Iar lordul Blackwood are un titlu cu atât mai valoros cu cât îl reprezintă pe bărbatul care stă acum în faţa noastră, nu pe vreun strămoş mort de multă vreme.

— Este un discurs reuşit, lady Arabella, mai ales pentru o persoană care ştie să profite de toate avantajele acestei poziţii sociale. Dar nu şi pentru o tânără crescută frumos într-o familie bună. Ai devenit o snoabă intelectuală.

— În sfârşit, un compliment! Nu credeam că aceste buze vor rosti vreodată aşa ceva! Acum vă rog să mă scuzaţi, dar m-am cam plictisit de această petrecere. Belle i-a întors intenţionat spatele gazdei sale, perfect conştientă de scandalul pe care tocmai îl crea. Mă bucur că te-am revăzut, John. Sper să mă vizitezi curând. Acum trebuie însă să-l găsesc pe Dunford, să mă conducă acasă. Bună seara!

În timp ce John încă mai savura ofensiva ei plină de pasiune, ea l-a onorat cu un zâmbet radios şi a trecut pe lângă el. A rămas faţă în faţă cu o lady Forthright extrem de

furioasă care s-a întors pe călcâie, pufnind.

John nu s-a mai putut abţine. Şi a izbucnit în râs.

*

Ceva mai târziu în aceeaşi seară, în timp ce fraţii Blackwood se îndreptau spre casă, Damien a adus în discuţie prietenia dintre Belle şi John, atât de evidentă pentru toţi.

— Nu am ştiut că o cunoşti atât de bine pe lady Arabella, i-a spus încruntat.

John a zâmbit.

— Ţi-a spus şi ea că ne cunoaştem, nu?

— Se pare că vă cunoaşteţi chiar foarte bine, după cât de înflăcărat ţi-a luat apărarea.

— Da, chiar foarte.

Damien a abandonat subiectul pentru câteva minute, dar curiozitatea a fost mai puternică.

— Intenţionezi să-i faci curte?

— I-am spus-o deja chiar doamnei în chestiune.

— Înţeleg.

John a oftat. Se purta urât cu fratele lui, iar Damien chiar nu merita asta.

— Îmi cer scuze că-ţi stric planurile. Te asigur că nu am bănuit că ai avea asemenea sentimente pentru Belle înainte de a sosi la Londra. Dar trebuie să ştii că ea este motivul venirii mele.

Damien a cumpănit totul.

— Nu le-aş numi chiar sentimente. M-am gândit doar că ar fi o soţie potrivită. Este evident, însă, că nu ar fi deloc aşa. Sigur, este o mare frumuseţe, dar nu aş putea accepta ca soţia mea să emită astfel de judecăţi în public.

John a strâns din dinţi.

— Sunt sigur că tu nu priveşti cu aceiaşi ochi dezaprobatori titlul meu.

— Bineînţeles că nu. Damien părea jignit de cuvintele lui. Ţi-ai câştigat titlul. Iar tatăl nostru a fost conte, bineînţeles. Dar trebuie să recunoşti că sunt foarte mulţi aceia care caută să-şi facă loc în aristocraţie, fie cumpărându-şi titlul, fie prin căsătorie. Dumnezeu ştie ce se va alege de noi.

— Lui Belle îi place să citească, a izbucnit John, încercând să se asigure că interesul fratelui său pentru ea nu se va reaprinde. A citit operele complete ale lui Shakespeare.

Damien a clătinat din cap.

— Nu-mi imaginez ce a fost în mintea mea. Intelectualele acestea pot crea mari neplăceri, indiferent cât de frumoase ar fi. Plus că sunt foarte pretenţioase.

John a zâmbit.

— Nu ar fi deloc potrivită, a continuat Damien. Dar n-ai decât să-ţi încerci norocul, dacă vrei. Ar fi o mare partidă pentru un bărbat cu poziţia ta. Dar trebuie să te avertizez că părinţii ei nu vor vedea cu ochi buni această căsătorie. Cred că Belle s-ar putea mărita şi cu un duce, dacă ar dori asta.

— Îmi imaginez că ar putea, a murmurat John. Dacă îşi doreşte asta, într-adevăr.

Trăsura s-a oprit în faţa reşedinţei lui Damien. Când au intrat, Lightbody i-a întâmpinat şi i-a întins lui John un bilet care îi fusese adus mai devreme. Curios, el a deschis plicul.

Sunt în Londra.

John s-a încruntat, amintindu-şi cele două mesaje similare primite cu două săptămâni în urmă. Crezuse atunci că ele le erau adresate vechilor proprietari ai Bletchford Manor, dar îşi dădea acum seama că se înşelase.

— De la vreo cunoştinţă? l-a întrebat Damien.

— Nu sunt sigur, i-a răspuns încet John. Nu sunt sigur deloc.

Capitolul 12

Dimineaţa următoare, John a sosit acasă la Belle cu braţele pline cu flori şi bomboane. Totul devenise atât de simplu! Datorită ei avea inima uşoară. Şi zâmbise toată dimineaţa.

Belle nu şi-a ascuns încântarea atunci când a coborât scările să-l întâmpine.

— Cărui motiv îi datorez plăcerea companiei tale? l-a întrebat cu un zâmbet larg.

— Ţi-am spus că îţi voi face curte, nu-i aşa? i-a răspuns John îndesându-i maldărul de flori în braţe. Consideră-te curtată.

— Ce romantic! a spus ea, cu o undă de sarcasm.

— Sper că-ţi plac bomboanele de ciocolată.

— Le ador.

— Excelent. I-a zâmbit şăgalnic. Pot să iau şi eu una?

— Te rog.

Persephone a ales tocmai acel moment să coboare.

— Bună dimineaţa, Belle, i-a spus ea. Nu mă prezinţi musafirului tău?

Belle a făcut onorurile şi în timp ce John încerca să se hotărască pe care bomboană să şi-o îndese în gură, Persephone s-a aplecat spre ea şi i-a şoptit:

— E tare frumos.

Belle a încuviinţat.

— Şi pare destul de viril.

Belle a făcut ochii mari.

— Persephone, a şoptit ea. Trebuie să te avertizez că aceasta nu este o conversaţie tipică între o domnişoară şi

doamna ei de companie.

— Nu? Ar cam trebui să fie, cred eu. Ei bine, mă tem că nu voi fi niciodată în stare să mă port ca o doamnă de companie aşa cum se cuvine. Te rog să nu-i spui lui Alex.

— Mie îmi placi exact aşa cum eşti, i-a spus Belle cu sinceritate.

— Eşti tare drăguţă, draga mea. Am plecat, să ştii. Vizitiul mi-a promis un tur al Londrei şi vreau să trecem de zonele periculoase înainte de a se întuneca.

Ţinând cont că era abia amiază, Belle nu s-a putut abţine să se întrebe cât de lungă urma să fie plimbarea lui Persephone, dar nu a scos niciun cuvânt până ce ea nu a ieşit pe uşă.

— Nu este tocmai cea mai strictă doamnă de companie, i-a spus John.

— Nu.

— Să ne retragem în salon. Sunt disperat să te sărut şi n-aş prea vrea să o fac în hol.

Belle a roşit şi l-a condus în cel mai apropiat salon.

John a închis uşa cu putere şi a tras-o în braţele sale.

— Fără doamnă de companie o zi întreagă, a murmurat el printre săruturi. Oare a fost vreodată un bărbat mai norocos?

— Sau o femeie? a continuat Belle.

— Nu prea cred. Vino aici, pe sofa, să te acopăr cu flori şi să te îndop cu bomboane. A luat-o de mână şi a tras-o după el.

Belle a chicotit încet şi s-a lăsat condusă la canapea. Nu-l mai văzuse niciodată atât de relaxat, de lipsit de griji. Ochii lui mai păstrau încă un văl de tristeţe, dar nu se puteau compara cu privirea hăituită pe care i-o văzuse în Oxfordshire.

— Singurul care se îndoapă cu bomboane eşti tu. Ai mâncat trei deja.

John s-a aşezat şi a tras-o lângă el.

— Nu are rost să-i aduci unei doamne chestii comestibile dacă nu-ţi plac şi ţie. Uite, ia şi tu una. Sunt foarte bune. A luat o bomboană din cutie şi i-a ridicat-o la gură.

Belle a zâmbit şi a muşcat jumătate, lingându-şi apoi buzele.

— Este minunată, a murmurat.

S-a aplecat şi a înghiţit şi restul de bomboană, după care i-a lins curajoasă vârful degetelor.

— S-a topit ciocolata, i-a spus cu inocenţă.

— Şi aici s-a topit. El s-a apropiat şi i-a atins cu limba colţul gurii. Şi aici. Trecuse acum la buza ei superioară, pe care o necăjea cu dinţii.

Belle aproape că uitase să mai respire.

— Cred că-mi place să fiu curtată, i-a şoptit.

— Nu ai mai fost până acum? a întrebat-o muşcând-o de vârful urechii.

— Nu aşa.

— Bine. Zâmbea posesiv.

Belle şi-a arcuit gâtul în timp ce buzele lui alunecau pe pielea dulce.

— Sper că nu ai mai curtat pe nimeni cu atâta… ardoare.

— Niciodată, i-a jurat el.

— Foarte bine. Zâmbetul lui Belle era la fel de posesiv. Dar să ştii, a spus ea tresărind atunci când el i-a cuprins în palmă sânul… că a curta pe cineva înseamnă mai mult decât a-i aduce flori şi bomboane.

— Mda. Mai este şi sărutatul. I-a strâns sânul prin rochie, făcând-o să scoată un sunet surprins.

— Bineînţeles, a spus Belle. Nu am uitat.

— Iar eu mă voi strădui să nici nu uiţi vreodată. John se întreba preocupat cum să-i elibereze unul din sânii mici, perfecţi, de strânsoarea rochiei.

— Prea bine. Dar să nu uiţi că-mi datorezi un poem.

— Eşti tare încăpăţânată, ştiai? John a decis într-un final că cel mai simplu era să tragă rochia în jos şi i-a mulţumit lui Dumnezeu că acum nu mai erau la modă şirurile nesfârşite de nasturi minusculi.

— Nu cred, a râs Belle încetişor. Dar tot îmi vreau poemul.

John i-a distras pentru moment atenţia ducându-şi la îndeplinire planul. A zâmbit şi a gemut de plăcere când i-a privit sfârcul întunecat, întărit de dorinţă. Şi-a lins buzele.

— John, doar n-ai să…?

El a dat din cap. Şi a făcut-o.

Belle a simţit că i se tăiau picioarele. S-a lăsat moale pe canapea, trăgându-l pe John odată cu ea. El s-a jucat un minut întreg cu sânul ei, după care a trecut la celălalt. Belle era neputincioasă împotriva asaltului senzual şi nu-şi mai putea controla strigătele şoptite, de dorinţă.

— Spune ceva, a reuşit într-un final să rostească.

— „Să te compar eu oare cu o zi de vară…”? a citat el.

— Oh, John, te rog! i-a spus ea ridicându-i capul ca să-l poată privi în ochii amuzaţi. Dacă tot plagiezi, măcar alege ceva mai puţin cunoscut.

— Dacă nu taci în clipa asta mă văd nevoit să iau măsuri drastice.

— Drastice? Sună interesant. Şi-a lipit buzele de ale lui şi l-a sărutat cu nesaţ.

Chiar în clipa aceea, din hol s-a auzit o voce familiară.

— Cum să-mi uit tocmai mănuşile călduroase? Cât sunt de aiurită!

Belle şi John s-au îndepărtat cât ai clipi unul de celălalt. Cum Belle nu reuşea deloc să-şi îndrepte în timp util ţinuta, John a preluat controlul situaţiei şi i-a tras rochia în sus, cât pe ce să-i ajungă la bărbie. În timp ce încercau frenetic să redevină prezentabili au auzit o altă voce, în şoaptă, probabil cea a servitorului cu care vorbea Persephone.

— Foarte drăguţ din partea ta, spunea Persephone. Voi aştepta în salon să-mi aduci mănuşile, împreună cu Belle şi cu prietenul ei.

Belle abia ce-a reuşit să se arunce pe un scaun cât mai îndepărtat de sofa când doamna ei de companie şi-a făcut apariţia.

— Persephone, ce surpriză!

Persephone i-a aruncat o privire perspicace. Nu era atât de prostuţă precum dorea să pară.

— Sunt convinsă.

John s-a ridicat politicos atunci când Persephone a intrat.

— Doreşti o bomboană? a întrebat-o întinzându-i cutia.

— Aş vrea.

Belle a roşit amintindu-şi ce se întâmplase după ce John îi oferise *ei* o bomboană. Din fericire, Persephone nu ştia pe care să o aleagă, aşa că nu a observat nimic.

— Îmi plac mult cele cu alune, a spus ea scoţând una din cutie.

— Este chiar atât de frig afară? a întrebat-o Belle. Te-am auzit spunând că ai nevoie de mănuşi mai groase.

— Ei, s-a mai răcit faţă de ieri. Dar aici e cald şi bine, aş putea spune.

Belle s-a abţinut să nu zâmbească. Când s-a uitat spre John, acesta a început să tuşească.

— Mănuşile, doamnă.

— Excelent. Persephone s-a ridicat şi s-a dus spre valetul care tocmai intrase. Plec.

— Petrecere frumoasă! i-a strigat Belle.

— Mulţumesc, draga mea. Persephone a dat să închidă uşa în urma ei. De fapt, a spus roşind uşor, cred că ar fi mai bine să lăsăm uşa deschisă, dacă nu vă supăraţi. Aşa circulă aerul mai bine.

— Bineînţeles, i-a răspuns John. Iar când Persephone

s-a întors cu spatele, s-a aplecat şi i-a şoptit lui Belle: o închid în secunda în care a ieşit pe uşă.

— Şşt! l-a admonestat Belle.

În clipa în care au auzit uşa închizându-se, John s-a ridicat şi a închis-o pe cea a salonului.

— Este ridicol, a bombănit printre dinţi. Am aproape treizeci de ani şi am alte lucruri mai bune de făcut decât să mă furişez prin spatele unei doamne de companie.

— Ai?

— Este degradant, să ştii. S-a apropiat de sofa şi s-a aşezat.

— Te deranjează piciorul? l-a întrebat Belle îngrijorată. Pari să şchiopătezi mai tare decât de obicei.

John a privit în jos, spre picior.

— Probabil. Nu mi-am dat seama. Cred că m-am obişnuit deja cu durerea.

Belle s-a dus spre sofa şi s-a aşezat lângă el.

— Te ajută dacă te masez? Şi-a pus mâinile pe piciorul lui şi a început să-i frecţioneze muşchiul de deasupra genunchiului.

John a închis ochii şi s-a lăsat pe spate.

— E minunat. Ea a continuat să-l maseze câteva minute, până când el a rupt tăcerea: Belle, în legătură cu seara trecută…

— Da? Nu s-a oprit din masaj.

John a deschis ochii şi i-a prins mâna, obligând-o să se oprească. Ea a clipit, nedumerită de expresia lui serioasă.

— Nimeni nu a mai… îşi căuta cuvintele. Nimeni nu m-a mai apărat aşa cum ai făcut-o tu.

— Nici măcar familia ta?

— Nu ne-am văzut prea des în copilărie şi adolescenţă. Erau destul de ocupaţi.

— Chiar aşa? a întrebat Belle pe un ton dezaprobator.

— Mi s-a sugerat destul de clar, de la început, că trebuie să-mi croiesc singur drumul prin viaţă.

Belle s-a ridicat destul de brusc şi a început să aranjeze florile dintr-o vază.

— Eu nu i-aş spune niciodată aşa ceva copilului meu. Niciodată. Sunt de părere că un copil trebuie iubit şi preţuit şi... S-a întors în loc. Tu nu?

El a dat din cap cu convingere, fascinat de pasiunea, de focul din ochii ei. Era atât de... bună. Niciun cuvânt mai pretenţios nu ar fi fost mai adevărat

Nu va fi niciodată demn de ea. O ştia prea bine. Dar o putea iubi, o putea proteja, putea încerca să-i ofere viaţa pe care ea o merita. Şi-a dres glasul:

— Când se întorc părinţii tăi?

Belle l-a privit mirată pentru că schimbase atât de brusc subiectul.

— Ar fi trebuit să se întoarcă zilele acestea, dar Emma mi-a trimis scrisoarea pe care a primit-o de la ei, în care îi spuneau că se simt atât de bine că îşi prelungesc şederea. De ce mă întrebi?

El i-a zâmbit.

— Te deranjează dacă îmi mai masezi un pic piciorul? De ani de zile nu m-am mai simţit atât de bine.

— Bineînţeles că nu. Şi s-a apucat din nou de treabă. Cum el nu a continuat discuţia, l-a întrebat: părinţii mei...?

— Ah, da. Voiam doar să ştiu când îi pot cere tatălui tău mâna ta, ca să terminăm odată. A privit-o cu subînţeles. E palpitant să te tot pipăi prin colţuri întunecate, dar aş vrea să fac ce vreau cu tine, în intimitatea casei mele.

— Să faci ce vrei cu mine? l-a întrebat Belle neîncrezătoare.

John a deschis ochii şi i-a zâmbit şmechereşte.

— Ştii ce vreau să spun, iubito. A tras-o lângă el şi a sărutat-o pe gât. Vreau să fim doar noi doi, fără să ne temem că va intra oricând cineva peste noi. A început din nou să o sărute. Vreau să pot termina ce încep.

Belle s-a tras din braţele lui.

— John Blackwood, aceasta a fost o cerere în căsătorie?

Încă sprijinit de spătarul canapelei, el a privit-o printre gene şi i-a zâmbit.

— Cred că asta a fost. Tu ce zici?

Belle s-a strâmbat.

— Aş zice că e propunerea cea mai lipsită de romantism din câte am auzit vreodată.

— Ţi s-au făcut multe propuneri, să înţeleg?

— Cam aşa ceva.

Nu era tocmai ce se aşteptase John să audă.

— Eu înţelesesem că eşti practică şi pragmatică. Nu credeam să simţi nevoia cuvintelor plângăcioase despre iubire şi altele.

Belle l-a bătut uşurel pe umăr.

— Bineînţeles că am nevoie să le aud! Orice femeie are. Mai ales din partea bărbatului pe care are de gând să-l accepte. Aşa că ar fi bine să ticluieşti pe loc nişte cuvinte care să mă emoţioneze iar eu…

— Aha! Deci accepţi! John a zâmbit victorios şi a tras-o în poala lui.

— Am spus că am de gând să accept. Nu că am acceptat deja.

— Este un detaliu minor. A reînceput să o sărute, abia îi venea să creadă că ea va fi în curând a lui, cu adevărat.

— Un detaliu major, a spus Belle, ofensată. Nu pot să cred că mi-ai spus asta! Cum adică, să te însori cu mine şi să terminăm odată? Dumnezeule, e de-a dreptul îngrozitor!

John şi-a dat seama că o dăduse în bară, dar era prea uşurat ca să mai conteze ceva.

— Recunosc. Propunerea mea a fost complet lipsită de graţie. Dar compensează prin sinceritate.

— N-ai decât să fii sincer cât vrei. Belle i-a aruncat o privire plină de reproşuri. Îţi voi spune da doar dacă mă ceri aşa cum se cuvine.

John a ridicat din umeri şi a tras-o mai aproape.

— Vreau să te mai sărut puţin.

— Nu ai ceva să mă întrebi, mai întâi?

— Nu.

— Nu?

— Nu.

— Ce ai de gând? Belle a încercat să se ridice, dar el a ţinut-o mai strâns.

— Am de gând să te sărut.

— Ştiu asta, mocofanule. Chiar nu ai nimic să mă întrebi acum, pe loc?

— Of, femeile astea! a oftat melodramatic John. Mereu e câte ceva. Dacă nu e una, e alta…

Belle i-a tras un ghiont în braţ.

— Belle, i-a spus el răbdător cred că-ţi dai seama că mi-ai aruncat mănuşa. Nu vei spune da până nu-ţi spun eu ceva, aşa-i?

Belle a dat din cap.

— Acordă-mi atunci o scurtă perioadă de graţie. Nu sunt suficient de creativ aşa, pe loc.

— Înţeleg, a zâmbit Belle.

— Dacă vrei romantism – romantism adevărat, nu altceva, va trebui să mai aştepţi câteva zile.

— Cred că mă descurc.

— Bine. Acum mă săruţi?

Ea a făcut-o.

Câteva zile mai târziu, John a revenit Când au rămas singuri, a luat-o în braţe şi i-a recitat:

Te-am iubit chiar înainte

Să-ţi văd chipul,

Să-ţi cunosc numele…

— *Adorată tu de îngeri,* a continuat Belle strofa. Din nefericire pentru tine, guvernanta mea făcuse o pasiune pentru John Donne. I-am memorat aproape toate versurile. Văzându-l că se încruntase, a adăugat: dar trebuie să te

felicit pentru modul în care ai recitat. Mişcător de-a dreptul.

— Dar nu suficient, pe cât se pare. Plec acum. Am multă treabă. Şi a ieşit fulgerător din cameră.

— Şi ţine-te departe de Donne! i-a strigat Belle. Nu reuşeşti să mă păcăleşti cu vreun poem de-al lui, să ştii!

Nu a fost foarte sigură, dar i s-a părut că-l aude mormăind câteva cuvinte complet lipsite de eleganţă.

*

În toată săptămâna care a urmat, John nu a mai pomenit nimic de vreo cerere în căsătorie, deşi a însoţit-o pe Belle la câteva serate şi a vizitat-o aproape în fiecare dimineaţă. Nici ea nu a adus în discuţie acest subiect. Ştia că el va nega categoric şi nu voia să-i strice cheful. Din când în când, însă, el îi arunca câte o privire piezişă, făcând-o să-şi dea seama că punea ceva la cale.

Suspiciunile ei s-au dovedit corecte într-una din dimineţi, când şi-a făcut apariţia cu trei duzini de trandafiri perfecţi pe care i-a aşezat ei la picioare, în mijlocul holului mare. A îngenuncheat şi a spus:

Din ochi închină-mi cupa ta,
Cu-ai mei şi eu mă-nchin;
Lasă-ţi sărutul în pahar
Şi nu mai jindui vin!
Când e-nsetată inima,
Vrea un pocal divin –
Dar nici cu-al zeilor Nectar
Pe-al tău să-l schimb nu ţin.

De data asta ţinuse. Aproape. Ochii ei s-au umplut de lacrimi, iar la partea cu sărutul a dus chiar mina la inimă, involuntar.

— Oh, John, a oftat ea.

Apoi a venit dezastrul.

Persephone a coborât în grabă scările.

— John! a strigat încântată. Este poemul meu preferat! Cum ai ştiut?

John a plecat capul şi şi-a încleştat pumnii.

— Tata îi recita mereu aceste versuri mamei, a continuat Persephone, îmbujorată. Cât era de fericită!

— Îmi imaginez, a murmurat Belle.

John a privit-o spăşit.

— Şi se potrivea de minune, a adăugat Persephone. Pentru că pe mama o chema Celia, Dumnezeu să o aibă în paza lui.

— Se potrivea? a întrebat Belle, fără să-l slăbească din ochi pe John. Iar el a avut atâta înţelepciune încât să-şi ţină gura.

— Se numeşte „Cântec pentru Celia”, doar. Şi este scris de Ben Jonson, a spus zâmbind Persephone.

— Aşa? a întrebat Belle. John, cine este Celia?

— Păi… este mama lui Persephone, evident.

Belle a fost nevoită să-i admire chipul imperturbabil.

— Ce să zic, mă bucur că Jonson este cel care a scris versurile. Nu aş fi vrut să aflu că sunt scrise de tine pentru o anume Celia.

— Mie Celia mi se pare un nume frumos.

Belle i-a zâmbit dulce.

— Credeam că pentru *Belle* găseşti mai uşor rime.

— Probabil, dar mie îmi plac provocările. De exemplu Persephone. Să scrii un poem pentru Persephone este un lucru demn de intelectul meu.

— Opreşte-te, zău aşa! a râs Persephone.

— Persephone… Să ne gândim… Posibilităţile sunt nenumărate. Ar trebui să mă apuc imediat de treabă.

— Dragul meu băiat… Persephone l-a luat de braţ, cu o atitudine maternă. Nu am avut nici cea mai mică idee că eşti un admirator al lui Ben Jonson. Este unul dintre

preferaţii mei. Îţi plac şi piesele lui? Eu ador *Volpone.*

— Şi eu.

Persephone a chicotit încântată.

— Ce bine! Pentru că am văzut că se joacă şi speram să găsesc pe cineva care să mă însoţească.

— Aş fi încântat.

— Nu sunt prea convinsă că ar trebui să o luăm şi pe Belle cu noi. Nu cred că e potrivită pentru domnişoare. Iar Belle mi-a repetat într-una că nu sunt suficient de fermă, în calitatea mea de doamnă de companie.

— A spus Belle *asta*?

— Nu cu aceste cuvinte, bineînţeles.

— În niciun caz nu mergeţi la teatru fără mine, a intervenit Belle.

— Va trebui să o luăm şi pe ea, a oftat John. E destul de încăpăţânată atunci când îşi pune ceva în minte.

— Oh, taci, l-a repezit Belle. Şi treci la treabă. Trebuie să te apuci de scris.

— Bănuiesc. Când Persephone a dispărut, John s-a aplecat şi a sărutat-o pe Belle pe vârful nasului.

— Ţi-am spus că am râs în ultimele săptămâni mai mult decât în toată viaţa mea?

Belle a clătinat din cap, fără să scoată vreun cuvânt.

— Este adevărat, să ştii. Iar tu eşti cauza. Nu ştiu cum ai reuşit, dar ai alungat toată mânia din sufletul meu. Anii de durere şi cinism îşi puseseră amprenta asupra mea, dar acum simt că a răsărit din nou soarele.

Înainte ca Belle să-i spună că nu mai era nevoie să-i scrie vreun poem, a sărutat-o şi a plecat.

*

Câteva nopţi mai târziu, Belle se cuibărise în pat cu o antologie de poezie în poală.

— De data aceasta nu mă mai păcăleşte el cu vreun

poem închinat Celiei, şi-a spus. Voi fi pregătită.

Era destul de îngrijorată în privinţa poeţilor mai noi. Cu guvernanta studiase doar clasicii. Şi pe lord Byron, dar numai pentru că era atât de cunoscut.

Făcuse un drum la librărie şi se întorsese cu *Balade lirice* de William Wordsworth şi cu *Cântece ale inocenţei şi experienţei* de un poet destul de obscur pe nume William Blake. Proprietarul librăriei o asigurase că Blake va fi faimos cândva şi încercase să-i mai vândă şi *Căsătoria dintre rai şi iad,* dar Belle fusese fermă pe poziţie. John n-ar fi avut cum să găsească versuri romantice în *aşa ceva.*

— Bum!

Belle şi-a ţinut răsuflarea. Ce să fie?

— Bum!

Era cineva afară, la geamul ei. Nu încăpea îndoială, înfricoşată, s-a scurs jos din pat şi a traversat de-a buşilea dormitorul, până la măsuţa de toaletă. A aruncat o privire spre geam, după care a apucat un sfeşnic din cositor pe care i-l făcuse cadou Emma de ziua ei, cu nişte ani în urmă.

De jos, de pe podea, a încercat să privească pe geam. Atentă să nu intre în raza vederii intrusului, s-a urcat pe un scaun aflat în dreapta ferestrei. Şi a aşteptat, tremurând de frică.

Cu un scârţâit, geamul a început să se ridice. O mănuşă neagră şi-a făcut apariţia pe pervaz.

Belle nici nu mai respira.

A apărut şi cea de-a doua mănuşă, lângă prima, apoi un trup s-a rostogolit fără zgomot pe podea.

Belle a ridicat sfeşnicul, gata să lovească cu putere, când intrusul s-a întors şi a văzut-o.

— Dumnezeule, femeie! Vrei să mă omori?

— John?

Capitolul 13

— Ce cauţi aici? a întrebat Belle.

— Vrei să laşi chestia aia jos?

Belle a pus sfeşnicul pe masă şi i-a întins mâna lui John. Ajutat de ea, John s-a ridicat în picioare.

— Ce cauţi aici? a repetat ea. Inima îi bătea straniu acum, că-l vedea în dormitorul ei.

— Nu este evident?

Poate venise să o răpească şi să o ducă la Gretna Green. Sau poate venise să o facă a lui. Sau doar să o salute.

— Nu, i-a răspuns. Nu este evident.

— Îţi dai seama că în săptămâna care a trecut te-am văzut de patru ori cu Persephone, de două ori cu fratele meu, o dată cu Dunford şi de trei ori la câte o serată, acolo unde mi se permite să vorbesc cu tine doar în prezenţa unor femei trecute de şaizeci de ani?

Belle i-a zâmbit.

— Am fost şi singuri, când ai venit să mă vizitezi.

— Nu se pune, de vreme ce Persephone îşi poate face apariţia în orice moment.

— Haide, zău aşa! Persephone nu e chiar atât de rea.

— Este cea mai bună dintre toate doamnele de companie, dar asta nu înseamnă că nu apare în cele mai nepotrivite momente. Iar mie mi-e pur şi simplu teamă să te mai sărut.

— Nu mi s-a părut, dată fiind frecvenţa cu care ai tot încercat.

John i-a aruncat o privire care spunea că nu aprecia deloc gluma ei.

— Am vrut doar să spun că nu mai vreau să te împart cu nimeni.

— Oh. Belle şi-a spus că era cel mai dulce lucru pe care îl auzise vreodată.

— M-am cocoţat într-un pom, m-am lăsat pe o ramură nesigură şi m-am aruncat pe o fereastră care este la o înălţime apreciabilă. În plus, am şi un picior ţeapăn. John şi-a scos mănuşile şi şi-a netezit hainele. Şi asta doar ca să fiu singur cu tine.

Belle îl privea şi nici nu a realizat că se referise la infirmitatea lui fără amărăciune sau disperare.

— Ai vrut o cerere romantică în căsătorie, a continuat el. Crede-mă, nu voi fi niciodată mai romantic decât acum. A scos din buzunar un trandafir roşu. Vrei să te măriţi cu mine?

Copleşită de emoţie, Belle a clipit des să-şi alunge lacrimile din ochi. A deschis gura dar nu a putut să articuleze niciun cuvânt.

John a făcut un pas înainte şi i-a luat mâinile într-ale lui.

— Te rog, i-a spus, iar aceste două cuvinte valorau mai mult decât orice promisiune.

— Da, oh, da! Belle i s-a aruncat în braţe şi şi-a îngropat faţa la pieptul lui.

John a ţinut-o strâns câteva minute, savurând căldura trupului ei lipit de al lui.

— Ar fi trebuit să te cer cu mult timp în urmă, i-a şoptit în păr. Acolo, la Westombirt. Dar am încercat din răsputeri să te alung.

— De ce?

I se pusese un nod în gât.

— John, ţi-e rău? Arăţi de parcă nu ţi-ar fi priit ceva.

— Nu, Belle, eu… îşi căuta cuvintele. Nu voia să o înşele cu nimic. Nu îşi dorea să intre într-o căsătorie bazată pe o minciună. Când ţi-am spus că nu sunt bărbatul pe care îl crezi tu…

— Îmi amintesc, l-a întrerupt ea. Dar tot nu înţeleg ce ai vrut să spui. Eu…

— Şşt. I-a pus un deget pe buze. Trebuie să-ţi

povestesc ceva din trecutul meu. S-a întâmplat în timpul războiului.

Fără vreun alt cuvânt, ea l-a luat de mână şi l-a condus spre pat. S-a aşezat şi i-a făcu şi lui semn să se aşeze, dar era prea agitat.

S-a întors cu spatele şi s-a apropiat de geam, sprijinindu-se de pervaz.

— O fată a fost violată, a izbucnit el, mulţumit că Belle nu-i putea vedea expresia. A fost vina mea.

Belle a pălit.

— Cum adică?

John i-a dat toate detaliile şi a terminat cu:

— Aşa s-a întâmplat. Sau cel puţin asta îmi amintesc eu. Eram beat. A râs cu amărăciune.

— Nu a fost greşeala ta, John. Cuvintele ei erau pline de iubire şi încredere.

El nu s-a întors.

— Nu ai fost acolo.

— Te cunosc. Nu ai fi lăsat ca acest lucru să se întâmple, dacă ţi-ar fi fost în putinţă.

Abia acum s-a întors cu faţa la ea.

— De ce nu mă asculţi? Eram beat. Dacă aş fi avut minţile întregi mi-aş fi putut ţine promisiunea făcută mamei Anei.

— Ar fi găsit oricum o modalitate să ajungă la ea. Nu ai fi putut să o păzeşti în fiecare minut al zilei.

— Aş fi putut să… Vocea i s-a frânt. Nu vreau să mai vorbesc despre asta. Şi nici să mă mai gândesc la asta. Acum mă mai iei de bărbat?

— Cum poţi întreba aşa ceva? i-a şoptit ea. Eu te iu… S-a oprit, speriată că va strica fragilul echilibru pe care reuşiseră să-l obţină. Ţin foarte mult la tine. Ştiu că eşti un bărbat bun, onorabil, chiar dacă tu nu crezi asta.

El a întins mâna şi a tras-o în braţele lui. S-a agăţat de ea, i-a acoperit chipul cu săruturi.

— Oh, Belle, am atâta nevoie de tine! Nu ştiu cum am supravieţuit fără tine.

— Şi eu fără tine.

— Eşti o comoară, Belle. Un dar pe care l-am primit. A învârtit-o în ritm de vals. Se roteau, cerc după cerc, până când s-au prăbuşit amândoi pe pat, râzând.

— Uită-te la mine, i-a spus John. Nici nu-mi amintesc ultima oară când mi-am îngăduit să fiu atât de fericit. Zâmbesc ziua întreagă fără să ştiu de ce. M-am căţărat într-un blestemat de copac, am intrat pe fereastră şi uite-mă aici – râzând. A sărit în picioare, trăgând-o după el. Este miezul nopţii iar eu sunt aici, cu tine. Dansez în puterea nopţii şi ţin în braţe perfecţiunea.

— Oh, John, a oftat ea. Nu găsea cuvintele potrivite care să-i descrie sentimentele.

El i-a atins bărbia şi a tras-o aproape. Şi mai aproape.

Belle şi-a ţinut răsuflarea. Sărutul acela era diferit de toate celelalte. Avea în el ceva ce nu existase până atunci – un simţ al proprietăţii. Iar aceasta nu era doar de o singură parte. Felul în care îl săruta, cu pasiune, felul în care se agăţa de umerii lui, toate acestea erau menite să-i arate că el îi aparţinea ei. Doar ei.

Mâinile lui John rătăceau pe spatele ei, radiind căldură prin materialul subţire al cămăşii de noapte. I-a cuprins fesele în palme şi a tras-o atât de aproape încât i-a simţit bărbăţia întărită.

— Acum înţelegi cât de mult te doresc? a gemut el. Înţelegi?

Belle nu-i putea răspunde, pentru că buzele lui puseseră din nou stăpânire pe ale ei. Nu putea nici să dea din cap pentru că el îşi trecuse o mână prin părul ei şi o ţinea prizonieră. Aşa că i-a răspuns în singurul mod în care a fost în stare: i-a cuprins la rândul ei fesele în palmele deschise şi l-a tras şi mai aproape de ea. Un geamăt înfundat a fost răspunsul lui.

S-a lăsat în genunchi, lăsând cu buzele o dâră fierbinte prin cămaşa de noapte, coborând până la adâncitura dintre sânii ei şi oprindu-se tocmai la buric.

— John? a spus ea, temătoare. Ce…?

— Şşt. Lasă-te în grija mea. S-a lăsat şi mai jos, până când i-a cuprins gleznele. Eşti atât de dulce, i-a şoptit. Pielea ta e ca o rază de lună.

— O rază de lună? a spus ea cu glas sugrumat. Emoţiile o copleşeau.

— Dulce şi blândă, cu un dram de mister. Mâinile îi urcau acum pe coapse, dând la o parte cămaşa de noapte.

Ajuns la jumătatea drumului, s-a oprit şi a sărutat-o în spatele genunchilor. Belle a scos un ţipăt şi aproape că şi-a pierdut echilibrul.

— Îţi place să te sărut aici? Va trebui să ţin minte asta. A continuat să urce, mirându-se de pielea ei delicată.

Belle era convinsă că va leşina.

Cămaşa de noapte se ridica tot mai mult, trecuse deja de şolduri. A răsuflat uşurată pentru că ajunsese deja la piept, trecând de cea mai intimă zonă.

John s-a ridicat în picioare şi i-a dezgolit sânii.

— Ţi-am mai spus şi ieri cât de perfecţi sunt? i-a şoptit la ureche.

Belle a clătinat din cap.

— Rotunzi, fermi, cu doi muguri roz, preţioşi. I-aş putea săruta întreaga zi.

— Oh, Doamne! Genunchii i se înmuiaseră de tot.

— Şi nu am terminat încă, iubire. Înainte ca Belle să-şi dea seama ce se întâmpla, era complet goală. Pielea îi strălucea, albă, în lumina slabă dată de lumânări.

John şi-a ţinut răsuflarea.

— N-am mai văzut nicicând atâta frumuseţe, i-a şoptit aproape reverenţios.

Belle a roşit de plăcere auzindu-i cuvintele şi abia mai apoi a părut să-şi dea seama că era complet goală.

— Dumnezeule! a strigat, ruşinată. Şi a încercat să se acopere cu mâinile.

Cât de bine a putut.

Adică nu prea mult.

John a râs şi a luat-o în braţe.

— Eşti perfectă, dragostea mea. Nu ar trebui să te ruşinezi.

— Dar nu m-am ruşinat, i-a răspuns ea. Nu în faţa ta. Dar mă simt straniu. Nu sunt obişnuită… cu aşa ceva.

— Aşa speram şi eu. A dat cărţile cât-colo şi a întins-o pe cearşafurile albe, moi. Belle a încetat să mai respire când l-a văzut dezbrăcându-se. Mai întâi de cămaşă, lăsând să se vadă un piept cu muşchi puternici, intens lucraţi. Fără să-şi dea seama ce făcea, a întins mâna spre el, chiar dacă era departe.

John a zâmbit dar a şi gemut văzând-o cât era de curioasă. Îi era tot mai greu să-şi păstreze controlul, mai ales când ea îl privea cu ochii ei mari, albaştri. S-a aşezat pe marginea patului şi şi-a scos cizmele, apoi s-a ridicat din nou să-şi dezbrace pantalonii.

Belle a oftat când i-a văzut bărbăţia. Era imensă… nu… nu avea cum să… Probabil că el era mai mare decât alţi bărbaţi – sau ea era mai mică decât era normal, dar… a oftat din nou.

Genunchiul lui.

— Dumnezeule, a şoptit. Era acoperit de cicatrice şi părea că o bucată mare de carne îi fusese smulsă chiar de deasupra încheieturii. Pielea îi era decolorată, fără păr, ca o furioasă amintire a ororilor războiului.

John avea un rictus întipărit pe faţă.

— Nu e nevoie să te uiţi la el.

Belle şi-a ridicat repede privirea spre chipul lui.

— Nu este vorba de asta, l-a asigurat. Nu e urât deloc. Şi ca să-i demonstreze că vorbea serios, a îngenuncheat în faţa lui şi i-a sărutat cicatricele. Îmi face rău pentru că îmi

închipui cât de mult ai suferit, i-a şoptit ea. Şi cât de aproape ai fost să-ţi pierzi piciorul. Eşti atât de puternic! Nici nu vreau să-mi imaginez ce ar fi însemnat asta pentru tine. A reînceput să-l sărute şi să şoptească vorbe de alint.

Emoţii pe care John nu se aşteptase să le încerce, nu visase să le încerce, îl copleşeau acum. A forţat-o să se ridice în picioare.

— Dumnezeule, Belle, a gemut el. Te doresc atât de mult!

S-a prăvălit în pat, cu John deasupra, acoperind-o cu trupul său. Belle abia putea să respire, dar greutatea lui îi provoca plăcere, aşa cum nu mai simţise până atunci. A sărutat-o iar şi iar, până când a fost convinsă că se va topi, după care a ridicat brusc capul şi a privit-o adânc în ochi.

— Voi avea grijă mai întâi de tine, i-a spus el. Aşa, ca să ştii că nu ai motive să te temi, că totul este doar frumuseţe şi uimire.

— Nu mi-e teamă, i-a şoptit ea. După care şi-a amintit cât de mare i se păruse. Ei bine, poate sunt doar un pic agitată.

John i-a zâmbit încurajator.

— Nu am deloc experienţă cu o inocentă, dar vreau să fie perfect pentru tine. Mă gândesc că ar fi mai bine dacă ai termina tu prima.

Belle nu avea nici cea mai mică idee ce voia să spună, dar a dat aprobator din cap.

— Pari să te fi gândit îndelung la asta.

— Crede-mă, i-a spus el răguşit. Nu m-am mai gândit la nimic altceva. Mâna îi aluneca uşurel de-a lungul trupului ei.

Ea i-a atins uşurel obrazul şi a şoptit:

— Am încredere în tine.

John şi-a lipit buzele de ale ei, încercând să-i distragă atenţia de la ce urma, după care degetele lui au dat să o pătrundă. Era agitată şi nu voia să o şocheze prea mult.

Dar aşa s-a întâmplat. Aproape că a ţâşnit din pat.

— Eşti sigur că asta ar trebui să faci? l-a întrebat.

— Foarte sigur.

Degetelor lui i-au urmat buzele. Belle era convinsă că va muri. Nimic pe această lume nu putea fi atât de imoral… sau de plăcut.

— Oh, John, a gemut ea, gata să-şi piardă controlul. Nu cred… Nu pot…

Parcă fiecare nerv din trup îi convergea acum în abdomen. S-a tensionat, după care a explodat, l-au trebuit câteva minute să revină pe pământ şi tot ce a putut spune a fost:

— Dumnezeule mare şi milostiv!

L-a auzit râzând iar când a deschis ochii l-a văzut privind-o amuzat. S-a aplecat şi a sărutat-o pe vârful nasului.

— Aşa este normal? l-a întrebat încet.

El a încuviinţat.

— Chiar mai bine.

— Adevărat?

El a dat din nou din cap.

— Şi tu ai…? Nu terminat fraza, pentru că nu prea ştia ce să spună. Totul era atât de nou pentru ea!

A clătinat încet capul.

— Când mă voi elibera vei şti.

— Şi va fi la fel de bine ca…?

Ochii lui s-au întunecat de dorinţă.

— Bine, a oftat Belle. Vreau ca şi tu să te simţi la fel de bine ca şi mine. Dar dacă nu te superi, aş vrea să mă ţii puţin în braţe.

Bărbăţia lui întărită nu era deloc de acord, dar John a spus:

— Nimic nu mi-ar plăcea mai mult.

Abia dacă o ţinuse în braţe câteva clipe că au auzit ceva.

Era vocea lui Persephone.

Urmată de o bătaie în uşă.

— Belle? s-a auzit o şoaptă. Belle!

Belle a sărit ca arsă.

— Persephone?

— Pot intra o clipă?

Panica pusese stăpânire pe ea.

— Un moment! Slavă Domnului că uşa era încuiată. Ascunde-te! i-a şoptit lui John.

— Încerc! i-a şoptit la rândul lui. A sărit din pat, blestemând aerul rece al nopţii. Şi-a strâns în grabă lucrurile, sperând din tot sufletul să fi fost toate, după care a năvălit în dressing.

Belle şi-a tras halatul pe ea şi s-a dus la uşă. A răsucit cheia şi a deschis, mirată că picioarele o susţineau, totuşi.

— Bună seara, Persephone.

— Scuză-mă că te deranjez, dar nu puteam să adorm şi m-am gândit să împrumut ceva de citit. Ştiu că ai fost azi la librărie.

— Bineînţeles. Belle s-a întors în cameră şi i-a adus câteva cărţi. Sunt doar volume de versuri. Ia-le pe toate. Eu nu mai citesc în seara aceasta.

Persephone i-a observat pulpele goale prin despicătura halatului şi a întrebat-o:

— Nu porţi cămaşă de noapte?

Belle a roşit. Slavă Domnului că era întuneric, să nu se vadă cât era de încurcată.

— Îmi era cald.

— Nu înţeleg de ce. Văd că fereastra este larg deschisă. Să nu răceşti.

— Nu cred. I-a aruncat cărţile în braţe.

— Să nu uiţi să închizi geamul înainte să mergi la culcare. Noapte bună. Ne vedem dimineaţă.

— Noapte bună. Belle a închis uşa şi a încuiat-o repede, după care s-a sprijinit de ea, oftând.

Uşa de la dressing s-a deschis şi a apărut John, încurcându-se printre rochiile ei.

— Dumnezeule, femeie, ai o grămadă de hanţe!

Belle l-a ignorat.

— M-am speriat atât de tare!

— Iar eu m-am simţit ca un prost. Te avertizez: nu mai merge mult aşa! Şi şi-a băgat piciorul rănit pe cracul pantalonului.

— Nu?

— În niciun caz. Sunt bărbat în toată firea. Am luptat în război, aproape că mi-am pierdut un picior, am jucat la bursă aproape cinci ani şi am făcut suficienţi bani încât să-mi pot cumpăra o casă. Mă vezi ascunzându-mă prin dulapuri?

Belle nu era de părere că aştepta un răspuns de la ea.

— Ei bine nu, îţi spun eu. Nu-mi place deloc. S-a aşezat pe un scaun din apropiere ca să-şi poată băga şi celălalt picior în pantalon. Belle a înţeles că piciorul rănit nu-i putea susţine întreaga greutate.

— Şi să-ţi mai spun ceva, a adăugat el. Eşti a mea, ai înţeles? Nu-mi place să mă simt ca un hoţ atunci când mă bucur de ce-i al meu.

— Şi ce ai de gând să faci?

Şi-a înşfăcat cămaşa.

— O să mă însor imediat cu tine. După care te duc la Bletchford Manor, te arunc în pat şi te ţin acolo o săptămână încheiată. Iar asta fără să-mi mai fac griji că Persephone dă năvală peste noi şi ne strică cheful.

— Chiar trebuie să găseşti un alt nume pentru casa ta.

— Casa noastră, a corectat-o el, nemulţumit că ea schimbase subiectul. Am fost prea ocupat să alerg după tine ca să mă mai gândesc şi la asta.

— Te ajut eu, i-a zâmbit Belle. O iubea. Poate că nu i-o spusese, dar îi citea în ochi.

— Foarte bine. Acum te rog să mă scuzi, trebuie să sar pe geam, să cobor prin copac, să mă întorc la Damien şi să dorm puţin. După care trebuie să văd cum pot obţine o dispensă.

— O dispensă?

— Doar nu am de gând să tărăgănez la nesfârşit. Cu puţin noroc, până la sfârşitul săptămânii suntem căsătoriţi.

— Până la sfârşitul săptămânii? a repetat Belle. Ai înnebunit? Nu mă pot mărita săptămâna asta. Nici măcar nu mă pot logodi oficial până nu se întorc părinţii mei.

John a gemut când s-a aplecat după ghete şi a tras o înjurătură care lui Belle îi era complet necunoscută.

— Când se întorc? a întrebat-o cu voce joasă.

— Nu sunt sigură.

— Nu poţi estima măcar?

— Peste vreo două săptămâni, cred. Belle nu i-a mai spus că trebuiau să mai treacă măcar alte două luni după ce se întorceau. Mama ei avea să ţină neapărat să-i facă nuntă mare. Era sigură de asta.

John a înjurat din nou.

— Dacă nu sunt acasă de azi în două săptămâni, te poate conduce Alex la altar. Sau îl chemi pe fratele tău de la Oxford. Nu-mi pasă care din ei.

— Dar…

— Niciun dar. Dacă părinţii tăi încep să pună întrebări, le spui că *a trebuit* să ne căsătorim.

Belle a înghiţit în sec şi a dat din cap. Ce putea face?

— Te iu… Restul frazei a rămas nerostit.

El s-a întors spre ea.

— Da?

— Eu… nimic. Ai grijă cum cobori. Copacul este destul de înalt.

— Cât trei etaje, mai precis.

S-a aplecat şi i-a murmurat:

— Îmi dai un sărut de rămas-bun?

Belle abia dacă a avut timp să-l sărute la rândul ei. John şi-a pus mănuşile şi a dispărut. Belle l-a urmărit cu privirea cum a coborât printre ramurile copacului.

— Ar fi putut foarte bine să iasă pe uşă, şi-a spus. Camera lui Persephone este în direcţie opusă. Dar aşa era mai amuzant. Şi mai romantic, cu siguranţă. Atâta vreme cât nu-şi frângea gâtul. S-a aplecat mai mult pe pervaz şi a răsuflat uşurată când l-a văzut cu picioarele pe pământ.

L-a urmărit cu privirea până când a dispărut, apoi s-a sprijinit de fereastră, gânditoare. Londra era frumoasă uneori, şi-a spus. Ca acum de exemplu, când străzile erau goale şi…

A observat o mişcare. Să fi fost un bărbat? Greu de spus. Pentru o clipă s-a întrebat ce căuta cineva, pe jos, la ora aceea.

A chicotit. Probabil că în seara aceea toţi domnii din Londra se gândiseră la gesturi mai neconvenţionale.

A tras aer adânc în piept, a închis geamul şi s-a întors în pat. Abia când s-a cuibărit printre cearşafuri şi-a amintit că el nu cunoscuse eliberarea.

A zâmbit. Nu era de mirare că fusese atât de arţăgos.

*

În drumul de întoarcere spre casa lui Damien, mâna lui John nu s-a dezlipit de pistol. Londra era tot mai periculoasă şi nu erai niciodată prea prevăzător. Nu dorise însă să vină la Belle cu trăsura. Ar fi putut să fie văzut de cineva şi nu dorea să dea naştere la zvonuri răutăcioase. În plus, casa ei nu era prea departe de cea a lui Damien. Părea că lumea bună din Londra se înghesuia într-o zonă foarte restrânsă. Probabil că mare parte din ei nici nu ştiau ce se afla dincolo de Grosvenor Square.

Ajunsese pe la jumătatea drumului când a auzit zgomot de paşi.

S-a întors. Îl urmărea cineva?

A văzut doar umbre. Şi-a continuat drumul. Probabil că i se păruse. Continua să fie paranoic, după război, acolo unde fiecare sunet putea însemna moartea cuiva.

A luat-o după colţ şi a auzit din nou paşi. Un glonţ i-a trecut pe la ureche.

— Ce naiba?

Un alt glonţ a şuierat prin aer, iar de data aceasta i-a atins braţul. A scos pistolul şi s-a întors. A văzut o siluetă în umbră, de partea cealaltă a drumului, reîncărcând cu furie o armă. John nu a mai ezitat, iar atacatorul a încasat un glonţ în umăr care l-a doborât la pământ.

Drace! Nu mai ţintea ca altădată. A pornit în urmărirea atacatorului. Acesta l-a văzut venind. Ţinându-se de umăr, s-a ridicat în picioare şi a fugit. Avea chipul acoperit cu o mască, aşa că John nu a reuşit să-l recunoască.

Blestemându-şi piciorul rănit, care îl încetinea considerabil, John a acceptat înfrângerea. Nu avea cum să-l mai prindă din urmă. A oftat şi s-a întors pe drumul lui.

Avea necazuri mari. Şi nu avea rost să o pună şi pe Belle în pericol.

Şi-a dus mâna zdravănă la braţul atins de glonţ şi a văzut că sângera. Aproape că nu simţea niciun pic de durere din cauza furiei. Cineva îl urmărea iar el nu ştia de ce. Un nebun îi trimitea bileţele enigmatice şi-i dorea moartea.

Oricine ar fi fost, probabil că nu ar fi ezitat nicio clipă să-i facă rău lui Belle, dacă ar fi aflat cât de mult însemna ea pentru el. Iar dacă îl urmărise în săptămâna care trecuse ştia că John îşi petrecuse fiecare clipă liberă în compania ei.

A înjurat printre dinţi în timp ce urca treptele casei lui Damien. Nu o putea pune pe Belle în pericol, chiar dacă asta însemna să amâne planurile de căsătorie.

La naiba!

Capitolul 14

— A sosit un mesaj, doamnă.

Belle a ridicat privirea spre servitorul care intra în cameră. Era pierdută în visare, rememora – pentru a cincizecea oară – noaptea trecută, cu John. A luat scrisoarea, a desfăcut plicul şi a citit:

Belle,

Îmi cer scuze că nu te-am anunţat din timp, dar nu voi putea să vă însoţesc pe tine şi pe Persephone la teatru, în seara aceasta.

Cu sinceritate,

John Blackwood.

Belle a rămas privind biletul, uimită de tonul impersonal. A ridicat din umeri, spunându-şi că oamenii aşa obişnuiau să scrie – formal. Aşa că nu trebuia să se supere prea tare că el încheiase cu „cu sinceritate” în loc de „cu dragoste”. Şi chiar nu mai conta că se semnase cu numele complet. A lăsat biletul deoparte, repetându-şi în gând să nu mai fie aşa cârcotaşă.

A ridicat din umeri. Poate că dorea Dunford să le însoţească.

Dunford a vrut într-adevăr să le însoţească şi s-au distrat de minune. Şi totuşi, gândurile lui Belle fugeau adesea spre bărbatul care se furişase în dormitorul ei cu o noapte în urmă. S-a întrebat ce intervenise de nu mai putuse veni, dar presupunea că-i va explica totul a doua zi.

Numai că el nu a mai venit a doua zi. Şi nici a treia.

Belle era mai mult decât mirată. Era iritată de-a dreptul. Fusese avertizată în legătură cu bărbaţii care

profitau de câte o femeie pentru ca apoi să se descotorosească de ea, dar nu-l putea pune pe John în această categorie. Mai întâi de toate, refuza să creadă că s-ar fi putut îndrăgosti de un bărbat profund neonest. Iar apoi, în noapte aceea, ea fusese cea care gemuse de plăcere, nu el.

După două zile de aşteptare zadarnică, Belle a decis să acţioneze. I-a scris un bilet, invitându-l să treacă pe la ea.

Niciun răspuns.

Era iritată la maxim. Ştia prea bine că nu-i putea face ea o vizită. Locuia acasă la fratele lui şi erau amândoi burlaci. Nu se cădea ca o tânără domnişoară să intre într-o asemenea casă. Mai ales în Londra. Mama ei i-a fi luat capul dacă afla. Şi era foarte posibil să afle, pentru că trebuia să se întoarcă din zi în zi.

I-a trimis un alt mesaj, de data aceasta scris cu mai multă măiestrie. Îl întreba dacă făcuse ceva care îl deranjase şi-l ruga să-i răspundă. Nu-şi putea ascunde, însă, o notă de sarcasm.

*

La câteva străzi depărtare, John a gemut când i-a citit biletul. Era supărată, asta era clar. Şi ar fi putut oare să o condamne? După două săptămâni de flori şi bomboane, poezii şi pasiune, avea dreptul să se aştepte să-l revadă.

Dar ce putea face oare? A doua zi după atac primise un alt bilet anonim:

Data viitoare nu voi mai rata.

John nu avea nici cea mai mică îndoială că Belle va încerca să-l protejeze, dacă va afla. Numai că nu avea cum să o facă. Şi totul se putea sfârşi rău.

A oftat cu disperare şi şi-a prins capul în mâini. Acum, că fericirea era atât de aproape, oare avea să-şi petreacă restul vieţii temându-se că un glonţ avea să-l ia pe nepregătite? A făcut o grimasă. Cuvintele „restul vieţii” aveau acum un alt înţeles. Trebuia să pună la punct un plan, altfel asasinul avea să-l nimerească, odată şi odată.

Până atunci însă trebuia să o ţină pe Belle departe. Departe de gloanţe. Cu inima grea, a luat pana şi a cufundat-o în călimară:

Dragă Belle,
Nu ne mai putem vedea o vreme. Nu-ţi pot explica de ce. Te rog să ai răbdare cu mine.
Rămân
Al tău,
John Blackwood.

Ştia că ar fi fost mai bine dacă se despărţeau pur şi simplu, dar nu a putut face asta. Ţinând plicul între două degete, de parcă ar fi fost contagios, a coborât şi i l-a dat unui servitor.

Belle avea să-l primească în mai puţin de o oră.

Nici nu voia să se gândească la asta.

*

Lui Belle nu-i venea să-şi creadă ochilor. Nu putea fi adevărat.

A clipit. Cuvintele nu voiau să dispară.

Ceva groaznic se întâmplase. Încerca iar să o îndepărteze de el. Nu ştia de ce, dar nu putea să creadă că el chiar nu o mai voia.

Cum aşa, când ea îl dorea cu atâta ardoare? Dumnezeu nu putea fi atât de crud.

Belle a alungat imediat aceste gânduri deprimante.

Trebuia să se încreadă în instinctele ei iar acestea îi spuneau că John ţinea la ea. Chiar foarte mult. Şi tot atât de mult ţinea şi ea la el. O rugase să aibă răbdare. Asta însemna, probabil, că încerca să rezolve o problemă. Că avea necazuri şi nu dorea să o implice şi pe ea. Tipic pentru el.

Când avea să înveţe o dată că a iubi înseamnă a împărtăşi totul cu celălalt? A făcut hârtia ghemotoc în pumn. Avea să-i dea o primă lecţie chiar în după-amiaza aceea. Se ducea să-l vadă. Şi la naiba cu toate convenienţele!

Nici măcar nu şi-a schimbat rochia cu una mai elegantă. A înşfăcat o pelerină călduroasă şi a pornit în căutarea cameristei. A găsit-o în apartamentul ei, acolo unde fata examina rochiile, să nu aibă vreo ruptură sau vreo cusătură desfăcută.

— Bună ziua! i-a spus Mary. V-aţi hotărât ce rochie vei îmbrăca diseară? Trebuie călcată.

— Nu contează, i-a răspuns grăbită Belle. Oricum nici nu cred că mai ies diseară. Vreau însă să fac o scurtă plimbare iar tu mă vei însoţi.

— Imediat, doamnă. Mary şi-a luat haina şi a urmat-o pe Belle pe scări. Unde mergem?

— Nu foarte departe, i-a răspuns Belle, misterioasă. A deschis uşa de la intrare şi a coborât în grabă treptele.

Mary s-a străduit să ţină pasul cu ea.

— Nu v-am mai văzut niciodată mergând atât de repede.

— Întotdeauna merg repede când sunt iritată.

Mary nu a avut niciun răspuns, doar a oftat şi a mărit pasul. Au trecut de câteva case iar Belle s-a oprit brusc. Mary era cât pe ce să dea peste ea.

— Hmm, a făcut Belle.

— Hmm?

— Aici este.

— Ce este?

— Casa lordului Westborough.

— Care lord?

— Fratele lui John.

— Oh. Mary îl văzuse pe John de câteva ori în ultimele săptămâni. Şi de ce suntem aici?

Belle a inspirat adânc şi a ridicat bărbia, hotărâtă.

— Am venit în vizită. Fără să aştepte răspunsul lui Mary, a urcat treptele şi a bătut de trei ori în uşă.

— Poftim? aproape că a strigat Mary. Nu puteţi face asta!

— Ba pot. Şi chiar o fac. Nerăbdătoare, Belle a bătut din nou la uşă.

— Dar… aici locuiesc *numai bărbaţi*!

Belle a dat ochii peste cap.

— Zău, Mary, nu e cazul să vorbeşti despre ei ca şi cum ar fi o specie aparte. Sunt exact ca mine şi ca tine. A roşit. Ei bine, aproape…

Tocmai ridica iar mâna ca să bată din nou la uşă când a apărut valetul. Ea i-a întins cartea de vizită şi l-a anunţat că dorea să-l vadă pe lordul Blackwood. Mary era atât de încurcată că nu a ridicat ochii din pământ.

Valetul le-a condus pe cele două într-un salon mic.

— Persephone mă va arunca în stradă, a şoptit Mary, clătinând din cap.

— Nu o va face. Iar tu lucrezi pentru mine, oricum, aşa că nu te poate concedia.

— Nu-i va conveni, ştiu asta.

— Nu văd niciun motiv pentru care ar trebui să afle, i-a spus Belle cu hotărâre, dar pe dinăuntru tremura ca varga. Făcuse ceva deplasat, iar mama ei o învăţase să nu facă niciodată aşa ceva. E adevărat, îl mai vizitase pe John, dar erau la ţară iar acolo eticheta era mai permisivă.

Exact când a conştientizat că nervii îi erau întinşi la limită, valetul şi-a făcut din nou apariţia.

— Lordul Blackwood nu primeşte vizitatori, doamnă.

Belle a făcut ochii mari. Nu se aşteptase la o asemenea insultă. S-a ridicat în picioare şi a ieşit din încăpere, cu câtă demnitate îi mai rămăsese. S-a oprit abia atunci când a ajuns în mijlocul străzii. Nu s-a putut abţine şi s-a întors, să privească înapoi.

John stătea la una din ferestrele de la etajul trei şi se uita la ea.

Când a văzut-o întorcându-se a făcut un pas înapoi şi a lăsat repede draperia să cadă.

— Hmm, a spus Belle uitându-se la fereastră.

— Ce este? Mary i-a urmărit privirea dar nu a văzut nimic interesant.

— În faţa casei creşte un copac foarte drăguţ.

Mary a ridicat o sprânceană, convinsă că stăpâna ei îşi pierduse minţile.

Belle şi-a frecat bărbia, gânditoare.

— Este neobişnuit de apropiat de peretele exterior. A zâmbit. Vino, Mary. Avem treabă.

— Avem? Belle nu a mai auzit-o însă, pentru că era deja cu câţiva paşi înaintea ei.

Ajunsă acasă, Belle a urcat direct în camera ei, a scos o foaie de hârtie şi i-a scris Emmei, care fusese mult mai băieţoasă decât ea atunci când erau copile.

Draga mea Emma,

Cum te caţeri într-un copac?

Cu drag,
Belle.

După ce i-a trimis biletul verişoarei ei, a încercat să-şi alunge tristeţea cum s-a priceput mai bine. A mers la cumpărături.

De data aceasta a luat-o pe Persephone cu ea. Aceasta era neobosită când venea vorba să cutreiere cele mai elegante magazine din Londra. Erau mult mai multe decât în Yorkshire, îi explicase lui Belle. Şi apoi, era atât de distractiv să cheltuiască banii lui Alex!

Niciuna din ele nu avea cu adevărat nevoie de o rochie nouă, dar se apropiau sărbătorile, aşa că s-au uitat după mărunţişuri pe care să le dea cadou. Belle a găsit un telescop ciudat, vechi, pentru fratele ei şi o cutiuţă muzicală pentru mama ei, dar nu s-a putut abţine să nu-şi spună în gând că pentru John ar fi vrut să cumpere ceva. A oftat. Trebuia neapărat să creadă că totul se va rezolva într-un final. Trebuia. Altfel ar fi fost prea dureros.

Din cauză că era atât de absorbită de propriile gânduri nu i-a observat pe cei doi bărbaţi suspecţi pe lângă care a trecut pe alee. Înainte să-şi poată da seama ce se întâmpla, unul a prins-o de braţ şi a încercat să o tragă spre o zonă mai întunecată.

Belle a strigat şi s-a opus din toate puterile. Răpitorul o dusese deja aproape de capătul aleii, aşa că trecătorii de pe strada principală nu o mai puteau vedea. Iar Londra devenise atât de zgomotoasă că nimeni nu i-a mai luat în seamă ţipetele.

— Dă-mi drumul, ticălosule! a strigat.

— Ea e, sunt sigur, a spus unul dintre ei.

— Taci şi treci încoace. Cel de-al doilea bărbat i-a blocat calea. Belle era îngrozită. Nu se putea lupta cu amândoi.

În secunda în care a crezut că totul era pierdut, salvarea a venit de unde se aştepta mai puţin. În persoana lui Persephone. Atenţia îi fusese distrasă de o vitrină atrăgătoare şi fusese destul de descumpănită atunci când ridicase privirea şi nu o mai văzuse pe cea pe care ar fi trebuit să o supravegheze. A strigat-o dar nu a primit răspuns, aşa că s-a speriat şi a început să o caute frenetic.

— Belle? a strigat. A pornit-o înainte, privind în toate direcţiile. Când să treacă de alee, a văzut nişte siluete şi a recunoscut părul blond al fetei.

— Dumnezeule mare! a strigat suficient de tare ca să atragă atenţia celor care treceau pe acolo. Daţi-i drumul, animalelor! Daţi-i drumul vă spun! Şi-a croit drum până la ei, agitând umbrela deasupra capului.

— Taci din gură, stricato!

Răspunsul ei a fost o lovitură în moalele capului unuia dintre atacatori. A urmat o a doua lovitură iar el s-a prăbuşit la pământ.

Celălalt nu ştia ce să aleagă între panică şi lăcomie. I se promiseseră bani frumoşi dacă o răpea pe femeia blondă. A mai făcut o ultimă încercare disperată, conştient că numărul celor care veneau pe alee, alertaţi de strigătele lui Persephone, creştea simţitor.

— Ţi-am spus să-i dai drumul! a tunat Persephone. Şi-a schimbat tactica şi a început să-l împungă cu vârful umbrelei. Când i l-a înfipt cu putere în stomac, el a fost nevoit să-i dea drumul lui Belle şi a dat să fugă.

— Îţi mulţumesc mult, i-a spus Belle printre lacrimi.

Dar Persephone nu o asculta. Întreaga atenţie îi era concentrată pe bărbatul care zăcea la pământ. Acesta s-a mişcat, încercând să se ridice, dar l-a pocnit din nou.

— Unde te grăbeşti, stimabile?

Belle făcuse ochii mari. Cine ar fi crezut că draga de Persephone lovea cu atâta forţă?

Oamenii se îngrămădeau deja în jurul lui, aşa că a închis ochii, ştiind că nu mai avea cale de scăpare. Spre uşurarea lui Belle, un poliţist şi-a făcut rapid apariţia iar ea i-a povestit tot, într-un suflet. A încercat să-l chestioneze pe atacator, dar acesta refuza să scoată vreun cuvânt. Asta până când poliţistul i-a spus ce putea să păţească pentru că atacase o doamnă din înalta societate.

Aşa că a început să vorbească.

Fusese angajat să o răpească, da, chiar pe ea. Nu vreo blondă drăguţă oarecare, ci doar pe ea. Domnul care îl angajase vorbea fără accent – era clar din lumea bună. Nu, nu-i ştia numele şi nu-l mai văzuse până atunci, dar avea păr blond şi drept şi ochi albaştri şi îşi ţinea braţul într-o eşarfă.

După ce şi-a terminat interogatoriul, poliţistul i-a spus lui Belle să aibă mare grijă şi a plecat cu atacatorul. I-a sugerat chiar să angajeze pe cineva care să o păzească.

Belle s-a cutremurat. Avea un duşman. Unul care îi dorea moartea, foarte probabil.

Trecătorii începuseră să se risipească. Persephone s-a întors spre ea şi a întrebat-o plină de solicitudine:

— Eşti bine, draga mea?

— Da, da, i-a răspuns Belle. Sunt bine. A privit la braţul de care o trăsese bărbatul. Între el şi pielea ei stătuseră rochia şi o haină, dar tot se simţea murdară. Aş vrea să fac o baie.

Persephone a dat din cap.

— Sunt perfect de acord cu tine.

A doua zi dimineaţă, un valet i-a adus răspunsul Emmei:

Dragă Belle,

Nu-mi imaginez de ce ai vrea brusc să te urci într-un copac, de vreme ce atunci când erai mică nu ai dat semne că ţi-ar plăcea.

Primul pas este să găseşti un copac cu ramuri suficient de joase. Dacă nu poţi ajunge la prima creangă nu vei reuşi nimic...

Scrisoarea se întindea pe două pagini. Emma ştia să detalieze, nu glumă. Dar era şi puţin suspicioasă, după cum arăta şi scrisoarea:

Sper să-ţi fie de ajutor, dar trebuie să-ţi spun că mă întreb ce copac din Londra vrei tu să escaladezi. Bănuiesc că totul are legătură cu John Blackwood. Femeile îndrăgostite sunt în stare de lucruri ciudate, o ştiu prea bine. Te rog însă să ai grijă ce faci. Nu pot decât să răsuflu uşurată că nu-ţi mai sunt eu doamnă de companie. Dumnezeu s-o aibă în paza lui pe Persephone.

Cu drag,
Emma

Belle a pufnit. Dacă Emma ar fi fost doamna ei de companie, ar fi insistat să o însoţească. Pe Emma nu o caracterizase niciodată prudenţa.

Belle a recitit scrisoarea, în special partea despre cum să escaladezi un copac. Chiar avea să facă asta? Când se oprise în faţa casei lui Damien şi privise copacul nu se gândise cu adevărat să facă aşa ceva. Nu era genul de femeie îndrăzneaţă care să se urce într-un copac şi să intre cu forţa în casa unui nobil, pe fereastra de la etajul trei. În primul rând, ei îi era teamă de înălţime.

Dar, aşa cum spusese Emma, femeile îndrăgostite erau în stare de multe. Iar experienţa neplăcută prin care tocmai trecuse o convinsese că era cazul să ia măsuri.

Se hotărâse. Era speriată. Şi avea nevoie de John.

Nu se putea duce însă în miez de noapte acasă la Damien când cineva încerca să o răpească. Iar Mary nu-i putea asigura suficientă protecţie. Cu Persephone şi umbrela ei faimoasă era o altă poveste, dar se îndoia că Persephone va fi de acord să o însoţească. Era o doamnă de companie cu vederi foarte largi, dar avea să se împotrivească cu siguranţă ideii ca Belle să dea năvală în camera unui bărbat.

Ce era de făcut? Ce?

A zâmbit.

A luat pana şi i-a scris un bilet lui Dunford.

*

— În niciun caz!

— Nu fii încăpăţânat, Dunford, i-a spus Belle. Am nevoie de ajutorul tău.

— Nu sunt încăpăţânat, sunt raţional. Un cuvânt al cărui înţeles se pare că-ţi scapă.

Belle şi-a încrucişat mâinile la piept şi s-a aşezat mai comod pe scaun. Dunford se învârtea prin cameră şi dădea din mâini în timp ce vorbea. Nu-l mai văzuse niciodată atât de agitat.

— Vrei să faci o nebunie, Belle. Dacă nu-ţi frângi gâtul – şi este un *dacă* foarte mare, ţinând cont că experienţa ta se rezumă la o scrisoare de la verişoara ta – vei fi probabil arestată pentru violare de domiciliu.

— Nu voi fi arestată.

— Adevărat? Şi cum vei şti că ai nimerit în camera care trebuie? La norocul tău, vei ateriza în camera fratelui mai mare. Şi să ştii că l-am văzut cum te privea. Cred că va aprecia norocul care a dat peste el.

— Nu cred. Ştie că mă interesează fratele lui. Şi nu voi „ateriza” în dormitorul lui Damien, după cum atât de delicat ai spus. Ştiu care este camera lui John.

— Nici nu îndrăznesc să te întreb de unde ştii.

Lui Belle i-a stat pe limbă să-şi apere reputaţia, dar a tăcut. Dacă Dunford ar fi crezut că ea a fost deja în camera lui John, poate că ar fi fost chiar mai puţin dispus să o ajute.

— Răspunsul meu este în continuare nu, Belle. Nu, absolut! Cu trei semne de exclamare, a adăugat el.

— Dacă mi-ai fi cu adevărat prieten… a murmurat Belle.

— Tocmai pentru că îţi sunt prieten nu te pot lăsa să

faci asta. Îţi sunt un prieten uimitor de bun, chiar. Nu ai cum să mă convingi să te ajut, indiferent ce mi-ai spune.

Belle s-a ridicat.

— Mulţumesc, Dunford. Am sperat în ajutorul tău dar se pare că va trebui să mă descurc singură.

Dunford a pufnit.

— Nu cred că te-ai duce singură până acolo.

— Nu am de ales. Trebuie să-l văd urgent şi pentru că nu mă primeşte mă văd nevoită să angajez pe cineva care să mă însoţească până acolo, noaptea, şi…

— Bine, bine, a acceptat Dunford cu o expresie exasperată. Te ajut, dar vreau să ştii că nu sunt deloc de acord cu ce faci.

— Mi-ai spus-o foarte clar.

Dunford s-a afundat într-un fotoliu şi a închis ochii.

— Dumnezeu să ne ajute, a mormăit în barbă. Dumnezeu să ne ajute pe toţi.

Belle a zâmbit.

— Sunt convinsă că ne va ajuta.

Capitolul 15

— De unde şi până unde ţi-a venit o asemenea idee nebunească?

— Nu contează. Belle şi-a privit ajutorul de nădejde. Dunford nu părea deloc mulţumit pentru că stătea în faţa casei fratelui lui John, la trei dimineaţa.

S-a strâmbat când a ajutat-o să ridice piciorul pe prima creangă.

— Să ştii că nu plec de aici până când nu te văd ieşind din casă. Preferabil pe uşă.

Belle nu s-a uitat la el, fiind preocupată să-şi păstreze echilibrul.

— Eu zic să pleci. Nu ştiu cât de mult voi sta înăuntru.

— Tocmai de asta mă tem şi eu.

— Chiar dacă m-ar detesta, John ar insista să mă conducă acasă. Este acest gen de bărbat. Nu trebuie să-ţi faci griji pentru mine cât timp sunt cu el.

— Poate că nu, dar cum rămâne cu reputaţia ta?

— Ei bine, asta e numai problema mea, nu-i aşa? Belle s-a căţărat pe următoarea creangă. E mai uşor decât mi-aş fi imaginat. Te-ai căţărat vreodată într-un copac, Dunford?

— Bineînţeles, i-a răspuns el iritat. Ea ajunsese acum la nivelul celui de-al doilea etaj. Pentru a nu ştiu câta oară, el s-a blestemat în gând pentru că se lăsase atras într-un plan atât de nebunesc. Dar dacă nu ar fi ajutat-o ea ar fi venit singură până acolo. Lucru şi mai nebunesc. Nu o mai văzuse niciodată pe Belle într-o asemenea stare. Spera ca şi Blackwood să aibă aceleaşi sentimente, pentru binele ei.

— Aproape am ajuns, Dunford, i-a şoptit ea, testând creanga care trebuia să îi susţină întreaga greutate atunci când încerca să intre pe geam. Promiţi să pleci de îndată ce ajung înăuntru?

— Nu-ţi promit aşa ceva.

— Te rog, a insistat ea. O să îngheţi acolo.

— Plec doar dacă Blackwood vine la fereastră şi-mi dă cuvântul lui de gentleman că te aduce în siguranţă acasă. Dunford a oftat. Nu-i putea apăra virtutea, dar putea măcar să se asigure că va ajunge cu bine acasă.

— Bine, a fost ea de acord şi a început să înainteze orizontal spre geam. După trei secunde de înaintat în mâini şi genunchi i-a venit o idee mai bună. A încălecat pe creangă, mulţumindu-i în gând fratelui ei care îşi lăsase mai multe perechi de pantaloni în dulap. Sprijinindu-se în braţe, a înaintat încet. Ajunsă aproape de fereastră, creanga s-a îndoit periculos de mult, aşa că s-a urcat repede pe pervazul exterior. Dedesubt se auzeau paşii lui Dunford care încerca să găsească o poziţie mai bună, convins că va cădea iar el va fi nevoit să o prindă.

— Sunt bine, i-a strigat şoptit. Şi a început să ridice

fereastra.

Auzind scârţâitul făcut de fereastră, John s-a trezit din somn. După anii petrecuţi în armată, dormea şi acum iepureşte, iar atacul recent la viaţa lui îi ascuţise şi mai tare simţurile.

Cu o mişcare fluidă a pus mâna pe pistolul de pe noptieră, s-a rostogolit pe podea şi s-a cuibărit după pat. Şi-a dat seama că intrusul nu reuşea să deschidă fereastra şi a profitat de întârziere ca să-şi ia halatul. A dat ocol încăperii, cu spatele lipit de perete, până când a ajuns în dreptul ferestrei. De data aceasta nu va mai fi luat prin surprindere.

Cu un ultim efort, Belle a reuşit să ridice fereastra. Avea acum suficient spaţiu să intre, aşa că i-a făcut cu mâna lui Dunford şi a făcut un pas.

În clipa în care piciorul ei a atins podeaua, un braţ de fier a apucat-o din spate şi a simţit ţeava rece a pistolului lipită de gât. Teama i-a paralizat trupul şi mintea. A împietrit.

— Aşa deci, a auzit o voce furioasă venind din spatele ei. Vorbeşte. Vreau să ştiu cine eşti şi ce vrei de la mine.

— John, a reuşit să spună Belle.

A întors-o imediat cu faţa spre el.

— Belle?

Ea a dat din cap.

— Ce naiba cauţi aici?

Ea a înghiţit în sec.

— Poţi lăsa pistolul jos?

John şi-a dat seama abia atunci că o mai ameninţa încă cu pistolul. L-a lăsat pe măsuţa din apropiere.

— Pentru numele lui Dumnezeu, Belle! Puteam să te omor!

Ea a reuşit să-i zâmbească slab.

— Mă bucur că n-ai făcut-o.

Şi-a trecut mâna prin păr şi a privit-o cu atenţie. Era

îmbrăcată în negru din cap până în picioare Părul ei, care ar fi strălucit cu siguranţă în lumina lunii, era acoperit cu o şapcă. Era într-o pereche de pantaloni care păreau să fi aparţinut unui bărbat. Unui băieţandru, mai degrabă.

— Cum eşti îmbrăcată? a oftat el.

— Îţi place? Belle i-a zâmbit şi şi-a scos şapca, lăsându-şi părul liber pe spate. Emma mi-a dat ideea. Ea a făcut cândva asta. S-a îmbrăcat în băiat, adică…

— Nu-mi povesti. Sunt convins că Ashbourne a fost la fel de furios ca şi mine.

— Probabil. Nu am fost acolo. Ştiu doar că a doua zi…

— Ajunge! a ridicat el mâna. Cum naiba ai ajuns aici?

— M-am căţărat în copac.

— De unde ţi-a venit o asemenea idee?

— Mai întrebi?

John i-a aruncat o privire care spunea că nu-i plăcea prea tare să i se arunce în faţă propriile purtări.

— Ai fi putut să-ţi frângi gâtul, femeie.

— Nu mi-ai dat de ales. L-a prins de braţ.

John s-a dat imediat înapoi.

— Nu mă atinge. Nu pot gândi când mă atingi.

Era ceva încurajator, şi-a spus Belle şi a întins din nou mâna spre el.

— Ţi-am spus să încetezi! Nu vezi că sunt furios pe tine?

— De ce? Pentru că am riscat să vin aici să te văd? Nu ar fi fost necesar dacă nu ai fi fost atât de idiot încât să refuzi să mă vezi.

— Am avut motive întemeiate să o fac, a ripostat John.

— Chiar aşa? Şi care au fost acelea?

— Nu e treaba ta.

— Te porţi ca un copil! i-a reproşat Belle. Au! A tresărit când o piatră i-a lovit braţul.

— Ce-a fost asta? a şuierat John, luând din nou

pistolul şi trăgând-o din dreptul geamului.

— Când ai devenit atât de paranoic? E Dunford, care s-a plictisit să tot aştepte să-i dau un semn că sunt bine. Belle s-a tras din strânsoarea lui şi s-a dus la fereastră. Dunford privea spre ea. Nu-l vedea prea bine, dar ştia că avea o expresie îngrijorată.

— Sunt bine, Dunford, i-a strigat.

— Te conduce el acasă?

— Da. Nu trebuie să-ţi faci griji.

— Vreau să aud asta de la el.

— Încăpăţânat bărbat! a mormăit Belle. John? Dunford nu vrea să plece până când nu-i dai cuvântul tău că voi ajunge în siguranţă acasă.

John i s-a alăturat la geam.

— La ce naiba ţi-a stat capul?

— Să te fi văzut pe tine cum o opreşti, a mârâit Dunford la rândul lui. O conduci tu acasă sau o aştept aici să…?

— Ştii al naibii de bine că n-o s-o las singură, iar noi doi vom sta de vorbă mâine. Eşti fie prost, fie beat, fie amândouă, de ai lăsat-o să…

— Am lăsat-o? *Am lăsat-o?* Oh, Blackwood, sunt convins că te vei distra foarte tare după ce-i vei deveni soţ. Nu *am lăsat-o* eu să facă nimic. Nici Napoleon însuşi nu ar fi putut să o oprească. Îţi doresc tot norocul din lume. Vei avea nevoie.

Dunford s-a întors pe călcâie şi s-a dus spre trăsura pe care o lăsase o casă mai încolo.

John s-a întors spre Belle.

— Sper că ai un motiv serios pentru isprava asta.

Belle a făcut ochii mari.

— Ţi-am spus că trebuia să te văd. Ce motiv mai bun decât acesta aş fi putut avea? Şi ai putea totuşi să închizi fereastra? S-a făcut frig.

John a mormăit dar a închis-o.

— Gata. Acum vorbeşte.

— Eu să vorbesc? De ce nu vorbeşti tu? M-am tot întrebat de ce un bărbat se furişează în camera mea, face dragoste cu mine, iar a doua zi refuză să mă vadă.

— Este doar spre binele tău, i-a răspuns el printre dinţi.

— Când am mai auzit eu asta? l-a întrebat sarcastică.

— Nu-mi reproşa, Belle. Este o situaţie complet diferită.

— Aş înţelege… dacă mi-ai spune ce se petrece. Oricum, cât timp tu ai avut alte treburi am avut şi eu parte de o aventură.

— Ce naiba vrei să spui?

— Cineva a încercat să mă răpească acum două zile. Belle se întorsese cu spatele, aşa că nu l-a văzut pe John pălind. A tras aer adânc în piept şi a riscat totul spunând: dacă ai ţine cu adevărat la mine ai face orice să mă protejezi. Nu ar trebui să trec singură prin aşa ceva.

John a prins-o de umeri şi a întors-o cu faţa spre el. În ochii lui a citit că ţinea încă la ea.

— Povesteşte-mi ce s-a întâmplat, a insistat, îngrijorat. Spune-mi totul.

Ea i-a povestit pe nerăsuflate întreaga întâmplare.

— La naiba! a explodat el, lovind cu pumnul în perete.

Belle a scos un sunet speriat văzând cum tencuiala a crăpat în urma loviturii.

— Eşti sigură că au fost plătiţi de un gentleman? Să te răpească pe tine? Nu pe altcineva?

Ea a dat din cap.

— Da. Am înţeles că bărbatul acela avea mâna prinsă de gât cu o eşarfă.

John a închis ochii. Cu câteva nopţi în urmă îl împuşcase în braţ pe atacatorul lui. Cu un oftat a şchiopătat până la masa pe care se aflau o sticlă de whisky şi un pahar. A dat sticla pe gât, fără să mai toarne în pahar. A

mai tras o înjurătură şi i-a întins-o lui Belle.

— Vrei?

— Nu, mulţumesc.

— Poate te răzgândeşti.

— Ce se întâmplă, John? Belle s-a apropiat de el. Ce este?

El a privit-o direct în ochi, în ochii ei frumoşi şi albaştri pe care îi visa noapte de noapte. Nu avea niciun sens să-i mai ascundă adevărul. Nu după ce duşmanul lui aflase cât era de preţioasă pentru el. Dacă voia să o ştie în siguranţă, de acum încolo trebuia să o ţină lângă el. Foarte aproape. Şi tot timpul.

— John, l-a implorat Belle. Te rog, spune-mi.

— Cineva încearcă să mă omoare.

Cuvintele au căzut ca o avalanşă.

— Poftim? S-a clătinat şi ar fi căzut la podea dacă el nu ar fi prins-o. Cine?

— Nu ştiu. Asta mă înnebuneşte. Cum să-mi apăr spatele dacă nu ştiu de cine să mă feresc?

— Dar ai duşmani?

— Niciunul de care să ştiu. Dar cel care îmi doreşte moartea şi-a dat seama cât de importantă eşti pentru mine şi nu va ezita să-ţi facă rău.

— Sunt? Chiar sunt?

— Ce anume?

— Importantă pentru tine.

— Pentru numele lui Dumnezeu, Belle. Ştii bine că eşti. Singurul motiv pentru care nu te-am urmat ca un căţeluş a fost că am sperat ca atacatorul să nu fi făcut legătura între noi doi.

Chiar dacă era în continuare îngrijorată pentru siguranţa lui John, Belle nu s-a putut abţine să nu se bucure auzindu-l. Nu-l judecase deloc greşit.

— Ce e de făcut acum?

John a oftat.

— Nu ştiu, Belle. Tu eşti prioritatea mea.

— Nici eu nu aş putea suporta să păţeşti ceva.

— Nu am de gând să-mi petrec restul vieţii fugind, Belle. Sau şchiopătând, mai curând.

— Te înţeleg.

— La naiba! Degetele i s-au încleştat pe sticlă şi ar fi izbit-o cu siguranţă de perete dacă Belle nu l-ar fi temperat. Dacă aş şti măcar despre cine e vorba! Mă simt atât de neajutorat, Belle! De inutil!

Belle s-a grăbit să-l liniştească.

— Te rog, dragul meu, nu mai fi atât de aspru cu tine. Nimeni nu ar putea face mai mult. Cred însă că a venit vremea să cerem ajutor.

— Oh? a făcut el neîncrezător.

Belle i-a ignorat intonaţia.

— Cred că ar trebui să-i spunem lui Alex. Şi lui Dunford, poate. Ne-ar putea ajuta.

— Nu am de gând să-l implic pe Ashbourne. Are o soţie la care trebuie să se gândească şi un copil pe drum.

În ceea ce-l priveşte pe prietenul tău Dunford, nu mă încred prea mult în judecata lui, după noaptea aceasta.

— Te rog să nu dai vina pe Dunford. Nu a avut de ales. Fie mă însoţea, fie veneam singură.

— Eşti o pacoste, Belle Blydon.

Belle a luat-o drept un compliment şi a surâs.

— În ceea ce-l priveşte pe Alex, a continuat ea, ştiu că şi tu i-ai salvat cândva viaţa.

John i-a aruncat o privire tăioasă.

— El mi-a povestit totul, i-a spus Belle, exagerând puţin. Să nu încerci să negi! Îl cunosc destul de bine pe Alex ca să ştiu că aşteaptă de mult timp să-şi plătească datoria faţă de tine.

— Nu văd asta ca pe o datorie. Am făcut ce ar fi făcut oricine.

— Nu sunt de acord. Cunosc mulţi bărbaţi care nici

măcar nu ar ieşi pe ploaie de teamă să nu-şi strice cravatele, darămite să-şi rişte viaţa pentru cineva. Pentru numele lui Dumnezeu, John! Nu poţi face asta de unul singur!

— Nu există nicio altă cale.

— Nu este adevărat. Nu mai eşti singur. Ai prieteni. Şi mă ai pe mine. De ce nu ne laşi să te ajutăm?

Pentru că John nu i-a răspuns imediat, Belle a continuat să vorbească:

— Doar mândria e cea care te opreşte. Ştiu asta şi nu te voi ierta dacă... dacă eşti prea încăpăţânat să le ceri ajutorul celor care ţin la tine.

El s-a îndepărtat puţin de ea şi s-a apropiat de fereastră. Gândurile îi zburau la bărbatul care îl urmărea. Era oare şi acum acolo, dincolo de draperia groasă? Aştepta? Voia să-i facă rău lui Belle?

Dumnezeule, nu-l lăsa să-i facă vreun rău lui Belle.

Un minut mai târziu, Belle a vorbit cu glas tremurat:

— Cred... că ar trebui să ştii că eu contez pe tine să mă aperi. Voi înfrunta totul, dar nu vreau să o fac singură.

John s-a întors spre ea, copleşit de emoţie. A deschis gura dar nu a spus nimic.

Belle a făcut un pas înainte şi l-a mângâiat pe obraz.

— Iar dacă mă vei lăsa, i-a spus cu blândeţe, te voi apăra la rândul meu.

John i-a acoperit mâna cu a lui.

— Oh, Belle, ce-am făcut să te merit?

Ea a zâmbit în sfârşit.

— Nimic. Nu ai făcut nimic.

John a luat-o în braţe.

— De acum încolo nu-ţi mai dau drumul, i-a spus cu ardoare, trecându-şi mâinile prin părul ei.

— Te rog spune-mi că de data aceasta vorbeşti serios.

John i-a cuprins chipul în palme şi a privit-o în ochi.

— Îţi promit. Vom înfrunta totul împreună.

Belle l-a înlănţuit cu braţele şi şi-a lipit obrazul de pieptul lui.

— Am putea uita de toate până dimineaţă? Pentru câteva ore? Ne-am putea preface că totul este perfect?

I-a răspuns cu ardoare la săruturi iar pasiunea ei 1- a pus pe jar. Câteva clipe mai târziu el a luat-o în braţe şi a dus-o în pat.

I-a mângâiat părul cu atâta adoraţie că ochii lui Belle s-au umplut de lacrimi.

— În noaptea asta vei fi a mea.

Belle a scos un singur cuvânt:

— Da.

Buzele lui îi alunecau pe gât în timp ce degetele îi desfăceau febrile hainele. O atingea ca un om înfometat, o mângâia, o adulmeca, o strângea.

— Nu pot… încet, i-a spus.

— Nu-mi pasă, a gemut Belle. Şi ea îşi dorea eliberarea, se ruga de el, îl implora. Nici nu visase că dorinţa o putea copleşi atât de rapid. I-a desfăcut halatul, dornică să-i simtă pielea lipită de pielea ei.

John părea să simtă aceeaşi dorinţă, pentru că aproape că şi-a rupt halatul în graba de a-i simţi sânii lipindu-se de pieptul său.

— Dumnezeule, cât te doresc! a gemut el, strecurându-şi mâna între picioarele ei. Era umedă, iar senzaţia l-a înnebunit.

Nu ştia cât va mai putea rezista să nu o pătrundă, dar voia să fie absolut sigur că ea era pregătită să-l primească. Şi-a strecurat un deget înăuntrul ei şi i-a simţit muşchii strângându-l. Forţa dorinţei ei l-a uimit.

— Te rog, l-a implorat Belle. Vreau… Vocea i s-a stins.

— Ce vrei?

— Pe tine. Acum.

— Draga mea, şi eu te doresc. I-a desfăcut cu blândeţe picioarele şi s-a aşezat între ele, gata să o

pătrundă dar fără să o atingă încă. Respiraţia îi era neregulată şi a i-a spus, cu mare greutate: eşti sigură, iubire? Dacă te ating nu mă voi mai putea opri.

Răspunsul ei a venit imediat: l-a prins de şolduri şi l-a tras spre ea. John a făcut atunci ceea ce visase de atâtea săptămâni şi a pătruns înăuntrul ei. Era strimtă şi s-a temut să nu-i facă rău, aşa că s-a mişcat încet, înainte şi înapoi, dându-i trupului ei răgaz să se obişnuiască.

— Doare? i-a şoptit.

Era puţin incomod, dar trupul i se relaxa, aşa că a clătinat din cap. Ştia care va fi deznodământul şi îşi dorea din răsputeri să ajungă acolo.

John a gemut când a atins bariera fecioriei ei. A trebuit să facă apel la toată stăpânirea de sine ca să nu o invadeze, aşa cum îi cerea trupul.

— S-ar putea să te doară puţin, iubire, i-a spus. Aş fi vrut să se poată altfel, să iau durerea asupra mea, dar îţi promit că va fi doar o dată… şi…

— John? l-a întrerupt uşurel Belle.

— Da?

— Te iubesc.

— Nu, Belle, nu… Nu se poate.

— Ba da.

— Nu spune asta. Nu spune nimic. Nu… Nu mai putea vorbi. Nu mai putea respira. Era a lui, era mai mult decât ar fi meritat el, şi-o dorea în viaţa lui… dar nu putea fi într-atât de ingrat încât să-i ceară şi inima.

Belle i-a observat chinul din privire. Nu-i înţelegea cauza dar voia cu disperare să o alunge. Cuvintele nu-l puteau vindeca însă, aşa că a încercat să-şi arate sentimentele printr-un sărut.

A plonjat în întregime înăuntrul ei. Belle se simţea atât de bine, nu semăna cu nimic din ce trăise până atunci.

— Eşti atât de mare, i-a zâmbit Belle ruşinoasă.

— Exact ca orice alt bărbat. Deşi nu aş vrea să ai

vreodată motiv să faci comparaţie. A început să se mişte în acelaşi ritm cu ea, savurând frecarea dintre trupurile lor.

Belle şi-a ţinut răsuflarea.

— Cred că-mi place. Şi-a încolăcit picioarele în jurul lui, ajutându-l să pătrundă şi mai adânc, atât de adânc că a fost sigură că-i va atinge inima.

Mişcările lui erau tot mai rapide şi mai profunde. Belle şi-a înfipt degetele în pielea lui, zgâriindu-l cu unghiile, încercând să-l tragă şi mai aproape.

— Vreau acum! a gemut, simţind că trupul îi lua foc.

— Acum, îţi promit. Şi-a strecurat mâinile printre trupuri şi i-a atins cea mai sensibilă zonă. Belle a explodat în clipa în care a atins-o, strigându-şi pasiunea în timp ce fiecare muşchi al ei se tensionase. Simţind-o cum se încleşta în jurul bărbăţiei lui, s-a aruncat pentru ultima oară înăuntrul ei, răspândindu-şi sămânţa.

Când respiraţia şi-a recăpătat ritmul normal, el i-a îndepărtat o şuviţă transpirată de pe obraz şi a întrebat-o:

— Ei?

Belle i-a zâmbit.

— Chiar trebuie să întrebi?

El a oftat uşurat. Belle nu avea de gând să-l întrebe de ce nu-i acceptase declaraţia de dragoste. S-a relaxat şi a îmboldit-o:

— Hai, fă-mi pe plac.

— A fost minunat, John. Nu am mai trăit ceva asemănător. Şi ţie trebuie să-ţi mulţumesc pentru asta.

A sărutat-o pe vârful nasului.

— Şi tu ai jucat un rol hotărâtor.

— Da, dar tu ai avut grijă de mine, te-ai asigurat că eu… sunt bine, a spus, incapabilă să găsească cuvintele potrivite. Cum John se pregătea să protesteze, i-a pus mâna la gură şi i-a spus: am văzut pe chipul tău. Eşti un bărbat atent şi sensibil dar nu vrei ca oamenii să-ţi vadă această latură. Uite cum te-ai străduit ca totul să fie perfect pentru

mine.

— Pentru că… pentru că ţin la tine, Belle. Vreau ca totul să fie perfect pentru tine.

— Este, John, este, a oftat ea mulţumită.

— Te voi proteja, i-a jurat el. Vei fi în siguranţă.

— Nu sunt tocmai neajutorată, să ştii.

— Ştiu, i-a răspuns el condescendent.

Tonul lui a iritat-o, aşa că s-a întors cu faţa spre el.

— Nu sunt! a protestat. Iar tu ai face bine să te obişnuieşti cu gândul că şi eu te voi proteja. Şi că nu te voi lăsa să te lupţi singur cu monştrii.

John a privit-o întrebător.

— Doar nu crezi că te voi lăsa să te expui pericolului?

— Chiar nu înţelegi, John? Dacă tu eşti în pericol, sunt şi eu. Este acelaşi lucru.

John nu vedea lucrurile Ia fel, dar nu a vrut să o supere tocmai atunci, când ea era fierbinte şi dulce în braţele lui.

— Nu spuneai că vrei să uităm câteva ore de toate problemele?

— Ba da. Dar e greu, nu-i aşa?

John şi-a dus mâna la zgârietura provocată de glonţ, cu câteva zile în urmă.

— Da, i-a răspuns serios. Este.

Capitolul 16

Dimineaţa a sosit mult prea devreme iar Belle a ştiut că trebuia să se întoarcă acasă. Şi-a tras repede hainele pe ea. Tot nu-i venea să creadă că se furişase în camera lui John, cu o noapte în urmă. Nu s-ar fi crezut niciodată în stare de asemenea fapte nesăbuite, curajoase. A oftat. Probabil că femeile îndrăgostite făceau într-adevăr lucruri disperate.

— S-a întâmplat ceva? a întrebat-o imediat John,

îmbrăcându-şi cămaşa.

— Poftim? Oh, nu. Mă gândeam doar că nu mai vreau să urc vreodată într-un copac atât de înalt.

— Amin.

— Nu urcatul a fost cel mai dificil. Ci să aplec creanga spre fereastra ta şi să…

— Nu mai contează, a întrerupt-o el ferm. Pentru că nu vei repeta aventura.

Era atât de îngrijorat pentru ea că nu s-a mai gândit să se arate nemulţumită de tonul lui autoritar.

În timp ce se furişau prin casa lui Damien, Belle s-a întrebat dacă era înţelept din partea lor să iasă în stradă, doar ei doi, când duşmanul lor era încă în libertate. I-a împărtăşit lui John temerile ei când au coborât treptele din faţa casei.

John a clătinat din cap.

— Pare mai degrabă laş. Preferă să atace la adăpostul întunericului.

— Pe mine m-a atacat în timpul zilei, i-a reamintit Belle.

— Da, dar s-a folosit de alţii, iar tu eşti femeie. Şi-a dat seama că Belle se pregătea să protesteze, aşa că a adăugat cu diplomaţie: nu te consider mai puţin capabilă, dar ştii şi tu că majoritatea bărbaţilor nu te-ar privi ca pe o ameninţare. Şi apoi, nu există niciun motiv pentru care ar fi treaz atât de devreme. De ce să aştepte pe aici pe undeva când bănuieşte că nu mă voi trezi decât peste câteva ore?

— Poate că m-a văzut azi-noapte. Şi ştie deci că mă vei conduce acasă.

— Dacă te-ar fi văzut ar fi încercat să te răpească. Gândul l-a înfiorat. Trebuia să termine cât mai repede cu povestea asta. După câteva secunde a întrebat-o: crezi că Persephone s-a trezit?

Belle s-a încruntat şi s-a uitat spre cerul portocaliu.

— Nu ştiu sigur. E destul de ciudată. Niciodată nu ştiu

ce să cred în ceea ce o priveşte. În plus, eu nu sunt niciodată trează la ora asta, aşa că nu ştiu dacă obişnuieşte să se trezească devreme sau nu.

— Pentru binele tău, sper să fie încă în pat. Singurul lucru pe care l-ar putea face ar fi să insiste să mă însor cu tine, ceea ce nu ar fi o problemă, pentru că am de gând să fac exact asta. Dar vreau să evit ţipetele şi ochii daţi peste cap şi toate prostiile femeieşti.

Belle l-a privit chiorâş când l-a auzit spunând „lucruri femeieşti” şi a replicat imediat:

— Sper ca Persephone şi cu mine să ne comportăm de aşa manieră încât să nu-ţi ofensăm sensibilitatea masculină.

John s-a strâmbat.

— Aşa să faceţi.

Belle nu a mai făcut niciun comentariu pentru că ajunseseră în faţa casei ei. Fusese suficient de prevăzătoare să ia o cheie cu ea, aşa că s-au furişat înăuntru. John a dat să plece imediat, ca să nu dea naştere unei scene.

— Te rog, nu pleca, i-a spus Belle punându-i mâna pe braţ. Din fericire, niciunul dintre servitori nu fusese martor la intrarea lor clandestină. Aşteaptă-mă în bibliotecă. Fug să mă schimb în ceva mai potrivit.

John i-a privit zâmbind hainele bărbăteşti şi a dat din cap. Belle a pornit în fugă pe scări. S-a oprit după primele trepte şi i-a spus zâmbind:

— Avem multe de discutat.

El a dat din nou din cap şi a intrat în bibliotecă. Şi-a trecut degetele pe cotoarele cărţilor legate în piele până când a găsit una cu un titlu care l-a intrigat. A luat-o de pe poliţă şi a răsfoit-o leneş, fără să dea prea mare atenţie cuvintelor. Gândurile îi zburau la îngerul blond de la etaj. Ce o făcuse să se caţere într-un copac, până la etajul trei? Nu că i-ar fi displăcut deznodământul, dar era hotărât să o

omoare dacă mai încerca asta. A oftat. Trupul îi era fierbinte, dar de data aceasta nu de dorinţă ci de mulţumire.

Ea era a lui. Nu ştia prea bine cum se întâmplase, dar era a lui.

Belle a reapărut într-o rochie roz, care îi scotea în evidenţă bujorii din obraji. Îşi prinsese în grabă părul într-un coc lejer. Nu era tocmai cea mai studiată apariţie, dar măcar era prezentabilă.

John a ridicat o sprânceană, impresionat de rapiditatea transformării.

— Doar cinci minute, doamnă? Sunt uimit. Şi impresionat.

— Zău aşa, nu-i chiar atât de greu să te îmbraci, i-a spus Belle.

— Surorile mele nu reuşeau să o facă în mai puţin de două ore.

— Probabil că depinde mult de cât de tare te grăbeşti să ajungi undeva.

— Iar tu ai dorit foarte tare să ajungi aici?

— Oh, da, i-a spus ea. Foarte tare. A făcut un pas spre el, apoi încă unul, şi încă unul, până când a ajuns aproape de el. Cred că m-ai transformat într-o destrăbălată.

— Sper din toată inima.

Belle a observat că respira mai greu şi a zâmbit. Îi făcea plăcere să afle că şi el simţea exact ceea ce simţea şi ea.

— A propos, a spus ea nonşalantă, să ştii că într-adevăr durează mai mult de cinci minute să te îmbraci cum se cuvine.

— Poftim? O privea plin de dorinţă iar mintea refuza să-i înţeleagă cuvintele.

Belle s-a întors cu spatele.

— Nasturii.

El şi-a ţinut răsuflarea la vederea spatelui gol.

— Te superi? l-a întrebat ea încet.

Fără vreun cuvânt, el i-a încheiat nasturii, atingându-i cu fiecare ocazie pielea catifelată. Când a ajuns la ultimul, s-a aplecat şi a sărutat-o pe gât.

— Mulţumesc, i-a spus Belle în şoaptă şi s-a întors spre el. Trupul ei parcă renăscuse. Conştientă că trebuia să dea dovadă de decenţă – erau în biblioteca tatălui ei, la urma-urmei – s-a aşezat pe un scaun. Avem de discutat unele lucruri.

— Mâine, i-a răspuns John aşezându-se pe scaunul de lângă ea.

— Poftim?

— Ne căsătorim mâine.

Belle a făcut ochii mari.

— E cam din scurt, nu ţi se pare? Se resemnase că nu va avea nunta la care visase, dar merita totuşi ceva special. Probabil că niciuna dintre rudele ei nu avea cum să ajungă la timp la Londra.

— Eu aş fi făcut-o chiar azi, dar m-am gândit că o doamnă are nevoie de timp.

Belle l-a privit întrebător, sperând că era doar sarcastic.

— Nu e cazul să ne grăbim atât de tare.

Cuvintele ei nu l-au îngrijorat. John ştia că ea nu încerca să se eschiveze. Numai că el nu-şi dorea o logodnă lungă. Nu după ce gustase cu o noapte în urmă.

— Vreau să te am lângă mine, să te pot proteja. Ca să nu mai spun că s-ar putea să fi rămas însărcinată.

Belle a pălit. În viitoarea pasiunii, nu se gândise nici măcar o clipă la consecinţe.

— Nu voiam să-ţi propun să aşteptăm luni întregi. Ci doar o săptămână-două. În plus, trebuie să obţii dispensa.

— O am.

— Deja?

— De săptămâna trecută. De când ţi-am spus că ai

două săptămâni la dispoziţie, până ce părinţii tăi se vor întoarce.

— Dar cele două săptămâni nu s-au încheiat, i-a zâmbit ea triumfătoare. Câştigase câteva zile, măcar.

— Regret, dar oferta a fost făcută înainte ca eu să ştiu că avem un duşman atât de periculos. Nu mai sunt dispus să aştept atât. Îţi repet: vreau să fii lângă mine, să te pot supraveghea.

Belle a oftat. El începea să devină romantic, lucru la care nu avea cum să rămână imună. Şi totuşi, avea mari dubii că va putea măcar să-şi cumpere o rochie nouă pentru căsătoria ei, dacă aceasta avea loc a doua zi. Gândul că se va mărita într-o rochie veche nu era câtuşi de puţin romantic. A ridicat privirea spre el, să vadă dacă mai avea sau nu rost să-şi pledeze cauza. John părea implacabil.

— Bine. Rămâne pe mâine. Seară, a adăugat repede.

— Credeam că o căsătorie se oficiază dimineaţa.

— Aceasta nu, a spus ea.

John a înclinat capul. Îi putea oferi măcar atât. S-a ridicat şi şi-a netezit haina.

— Acum te rog să mă scuzi. Am unele aranjamente de făcut. Ţii să te cunune vreun preot anume?

Belle era impresionată că se gândise să o întrebe, dar nu ţinea în mod deosebit la vreun preot.

— Te rog să iei cu tine unul dintre servitori, când pleci. Nu vreau să ieşi singur pe stradă.

John a fost de acord. Deşi era convins că duşmanul lui ataca doar noaptea, nu avea niciun motiv să nu fie precaut.

— Să rămâi în casă! a prevenit-o el.

Ea i-a zâmbit.

— Dacă ies, te asigur că o să-mi iau nu unul, nu doi, ci opt însoţitori.

— Te strâng de gât dacă nu faci asta, a mormăit John. Vin mai târziu, de îndată ce aflu la ce oră este liber preotul.

Belle l-a însoţit în hol şi le-a dat instrucţiuni celor doi valeţi să-l însoţească peste tot. Ajuns la uşă, el i-a sărutat palma desfăcută.

— Oh, John, a oftat ea. Mă voi sătura vreodată de tine?

— Sper că nu. I-a zâmbit şi a ieşit pe uşă.

Belle a clătinat din cap şi a urcat la etaj. Dumnezeule, chiar se căsătorea a doua zi?

A oftat. Se căsătorea.

S-a aşezat la biroul din camera ei, a scos nişte hârtie şi o pană. De unde să înceapă? S-a decis să-i scrie fratelui ei.

Draga Ned,

Mă mărit mâine seară. Vrei să vii?

Belle

A zâmbit şi a pus biletul criptic într-un plic crem. Probabil că va porni în grabă spre Londra. Biletul către Dunford a fost identic, numai că în el a adăugat numele lui John. Nu că ar fi fost o surpriză.

Emmei nu-i plăceau deloc misterele, aşa că Belle s-a decis să fie cât de deschisă. În plus, Emma ştia deja de existenţa lui John.

Dragă Emma,

Spre marea mea bucurie, eu şi John am decis să ne căsătorim. Din nefericire, trebuie să o facem în grabă. Ştiu că este foarte din scurt, dar sper că tu şi Alex veţi putea veni mâine seară la Londra, la căsătoria mea. Din nefericire nu ştiu cu certitudine ora, dar va fi pe seară.

Cam mulţi de „din nefericire” pentru un eveniment care se presupunea a fi fericit. Nu mai avea însă sens să-şi bată capul cu asta, aşa că a sfârşit repede scrisoarea:

Îmi imaginez că eşti surprinsă. La fel sunt şi eu. Îţi explic totul când ajungi.

Cu multă dragoste,
Belle

Se pregătea să ducă scrisorile jos şi să trimită servitorii cu ele când Persephone şi-a făcut apariţia pe uşa lăsată deschisă.

— Ce devreme te-ai trezit! a spus ea.

Belle a zâmbit şi a dat din cap, abţinându-se să-i spună că nici nu prea dormise.

— Ai avut vreun motiv anume? a insistat Persephone.

— Mă mărit mâine, i-a spus ea pe şleau.

Persephone a clipit ca o bufniţă.

— Poftim?

— Mă mărit.

A continuat să clipească. După câteva momente a reuşit să-şi recapete glasul:

— Cu cineva cunoscut?

— Cu John Blackwood, bineînţeles. Cu cine altcineva?

Persephone a ridicat din umeri.

— Nu a mai trecut pe aici de ceva vreme.

— Câteva zile nu înseamnă neapărat „ceva vreme”, i-a luat Belle apărarea. În orice caz, lucrurile s-au lămurit între noi iar mâine seară ne căsătorim.

— Deci aşa…

— Nu mă feliciţi?

— Bineînţeles, draga mea. Ştii că eu cred că este un bărbat bun, dar simt cumva că am eşuat în misiunea mea de doamnă de companie. Ce explicaţii le voi da eu părinţilor

tăi?

— Nici măcar nu-i cunoşti, iar ei nici nu au idee că eu am o doamnă de companie. Încearcă să priveşti lucrurile astfel: scopul tuturor domnişoarelor este să se mărite, nu?

Persephone a dat din cap, dar nu părea prea convinsă.

— Eu una mă mărit. Deci am atins un ţel nobil, care te pune într-o lumină favorabilă şi pe tine, ca însoţitoare a mea.

Persephone i-a aruncat o privire care părea să spună, sarcastic:

— Chiar aşa?

— Bine, a cedat Belle. Recunosc că este o situaţie neobişnuită. Şi că lumea va comenta câteva săptămâni. Va trebui să trecem peste toate astea. Şi mai presus de toate, vreau să ştii că sunt fericită.

Persephone a zâmbit:

— Doar asta contează.

Belle era convinsă că nu va putea dormi deloc în noaptea care a urmat, dar s-a trezit a doua zi complet refăcută. John trecuse pe seară pe la ea şi îi spusese că găsise un preot care îi va cununa la ora şapte. Belle zâmbise şi insistase ca el să-i păstreze pe cei doi valeţi cu el, după care îl dăduse pe uşă afară. Avea multe de făcut. Hotărâtă să nu aibă o nuntă complet lipsită de fast, comandase câteva duzini de flori care urmau să îi fie trimise acasă şi o târâse pe Persephone după ea, să-şi caute o rochie.

Madame Lambert s-a oripilat la ideea de a face o rochie de mireasă într-un timp atât de scurt, dar a reuşit să-i găsească lui Belle o rochie din mătase verde care necesita doar câteva ajustări minore. Rochia era croită simplu, cu umerii uşor dezgoliţi şi împodobită cu straturi de voal alb, fluid. Era potrivită pentru o vreme mai caldă, dar Belle chiar nu dorea să se plângă, date fiind condiţiile.

Restul zilei a trecut cu o lentoare surprinzătoare. Belle crezuse mereu că o nuntă înseamnă zeci de pregătiri, dar şi-a dat seama că nu aveai prea multe de făcut atunci când te căsătoreai acasă, cu patru sau cinci invitaţi.

Era ziua căsătoriei ei iar ea nu avea absolut nimic de făcut. Avea să se simtă mai bine atunci când va sosi Emma, şi-a spus. Avea nevoie de compania unei femei. Persephone era o drăguţă, dar nu fusese niciodată măritată, aşa că nu-i era de prea mare ajutor. Încercase să poarte „acea discuţie" cu ea, cu o seară înainte, dar îşi dăduse curând seama că ştia chiar mai puţine decât Belle.

Aşa că discuţia lor luase imediat sfârşit.

Din nefericire, se părea că Emma nu se grăbea prea tare să ajungă la Londra. Belle a rătăcit fără ţintă prin casă întreaga zi, fără să fie în stare să se concentreze pe ceva. A ciugulit din mâncare la micul dejun, după care s-a aşezat la fereastră, în salonul mamei ei, şi a privit în gol pe fereastră.

Persephone a băgat capul pe uşă:

— Eşti bine, draga mea?

Belle nu s-a întors. Privirea îi rămăsese fixată, fără motiv, pe un căţeluş negru care mergea pe lângă bordură.

— Sunt bine. Mă gândeam.

— Eşti sigură? Arăţi cam… ciudat.

Belle şi-a dezlipit ochii de la câine şi s-a întors cu faţa la Persephone.

— Sunt bine, zău. Numai că nu am nimic de făcut. Iar dacă aş avea, probabil că nu m-aş putea concentra.

Persephone a zâmbit şi a dat din cap, înţelegătoare. Avea emoţii. Era ceva normal. Aşa că a ieşit din cameră.

Belle s-a reîntors la fereastră. Câinele dispăruse, aşa că s-a decis să privească frunzele din pomul de peste drum. Câte aveau să cadă oare din cauza vântului puternic? S-a plictisit însă repede, aşa că a urcat în camera ei şi s-a întins în pat, încercând să adoarmă.

S-a trezit când Persephone o scutura de umeri.

— Dumnezeule, fetiţo, spunea ea. Nu pot să cred că dormi în ziua nunţii tale.

Belle s-a frecat la ochi, minunându-se că reuşise totuşi să doarmă.

— Nu aveam nimic altceva de făcut, i-a răspuns încă ameţită.

— Lordul Blackwood este jos, cu preotul Dawes. Pare destul de nerăbdător.

— Cât este ceasul? a întrebat Belle, dezmeticindu-se.

— Şase şi jumătate.

Dumnezeule, cât de mult dormise!

— A sosit vreuna din rudele mele?

— Nu, dar am auzit că drumurile sunt pline de noroaie.

Belle a oftat.

— Ei bine, nu-i putem aştepta toată noaptea. Te rog să-i spui lordului Blackwood că voi coborî cât de repede pot. Şi nu-i spune că dormeam, te rog.

Persephone a dat din cap şi a ieşit.

Belle s-a ridicat în picioare şi şi-a luat rochia din dulap. Poate că ar fi trebuit să sune camerista, să o ajute. Visase mereu că Emma, mama ei şi câteva prietene o vor ajuta să se îmbrace. Ar fi râs, ar fi glumit, iar ea s-ar fi simţit ca o regină. Dar nu era nimeni cu ea. Era singură.

Singură în ziua nunţii. Ce gând deprimant!

Gândurile i-au zburat la John, care o aştepta jos, nerăbdător. Îl vedea cu ochii minţii, învârtindu-se prin salon. A zâmbit. Nu era singură. Şi nu va mai fi niciodată.

Când să îmbrace rochia a auzit zarvă în hol. Uşa s-a dat de perete iar Emma a dat năvală în încăpere.

— Dumnezeule, verişoară! a exclamat ea, încercând să respire normal. Belle era convinsă că urcase treptele două câte două. Nu puteai să mă anunţi mai din timp?

— A fost puţin cam pe neaşteptate, i-a răspuns Belle.

— Asta am bănuit-o şi eu.

Cineva striga pe hol.

— Oh, Doamne, a murmurat Emma. Trebuie să fie Alex.

Bărbatul cu pricina şi-a făcut apariţia în prag. Şi el respira greu. Belle şi-a spus că probabil urcase *câte trei* trepte deodată. I-a aruncat soţiei lui o privire ucigaşă:

— Dacă mai sari vreodată aşa din trăsură, te strâng de gât cu mâinile mele.

Emma a ales să evite să-i răspundă direct soţului ei:

— Alex este exagerat de protector, dată fiind starea mea.

— Emma… a avertizat-o el.

Exact în clipa aceea, John şi-a făcut apariţia în pragul uşii.

— Ce naiba se întâmplă aici?

Belle a fugit în dressing, strigând:

— Nu ai voie să mă vezi!

— Pentru numele lui Dumnezeu, Belle! Nu este o nuntă clasică.

— E cât de clasică doresc eu. Aşa că trebuie să ieşi. Ne vedem jos.

Alex a dat ochii peste cap şi a murmurat:

— Femeile astea! Fapt care i-a atras o privire urâtă din parte soţiei lui. Am nevoie de ceva de băut. A ieşit din cameră, urmat de John, care nu a mai aruncat nici măcar o privire înapoi.

Emma a închis repede uşa în urma lor şi s-a dus la uşa dressingului.

— Au plecat, a spus încet, fără să ştie exact de ce vorbea în şoaptă.

— Eşti sigură?

— Pentru numele lui Dumnezeu, Belle, doar am şi eu ochi! Au plecat, crede-mă.

Belle a băgat capul pe după uşă şi când a văzut că în cameră nu mai erau cei doi s-a aventurat afară.

— Te credeam cea mai raţională făptură de pe pământ, i-a spus Emma.

— Mi-am pierdut minţile, i-a răspuns Belle, crezând cu convingere ce spunea.

— Eşti sigură că eşti pregătită să faci asta?

Belle a dat din cap iar ochii i s-au umplut de lacrimi.

— Credeam doar că totul va fi altfel. Nici măcar mama nu este aici! Şi-a tras nasul cu zgomot.

Emma a luat-o de mână, impresionată de lacrimile verişoarei ei.

— Poţi amâna totul, Belle. Nu ai niciun motiv pentru care să te măriţi azi, neapărat.

Belle a clătinat din cap.

— Nu pot aştepta, Emma. Nicio zi măcar. După care i-a spus întreaga poveste.

Capitolul 17

De îndată ce Emma s-a convins că Belle era cu adevărat îndrăgostită de John, a ajutat-o să-şi îmbrace rochia şi a declarat-o cea mai strălucitoare mireasă din câte văzuse vreodată.

— Înseamnă că nu mai am ochii roşii, a glumit Belle. Vărsase râuri de lacrimi în zilele care trecuseră.

Emma a clătinat din cap cu seriozitate.

— Vrei să te conducă Alex în faţa preotului?

Belle s-a încruntat.

— Sperasem să fi ajuns Ned. Dacă nu este prezent tatăl miresei, măcar fratele să fi fost. Oricum, tata va fi furios că nu a fost el cel care să mă conducă.

— A avut prilejul la nunta mea, i-a spus Emma. Va trebui să se mulţumească cu atât. Ned ţi-a răspuns la scrisoare?

— Nu a fost timp.

Emma şi-a muşcat buza.

— Ce-ar fi să cobor, să-i anunţ să se pregătească? Mă întorc imediat.

A ieşit pe uşă şi s-a îndreptat spre salon. John se învârtea în sus şi-n jos, nerăbdător.

— De ce durează atât? a întrebat-o.

Emma a privit spre ceas.

— Este abia şapte şi zece. Este chiar punctuală pentru o nuntă care ar fi trebuit să înceapă la şapte.

— Femeile astea! Cuvintele au venit din partea soţului ei, care era prăvălit pe o sofa mult prea neîncăpătoare pentru el. Dunford stătea în faţa lui şi zâmbea atotcunoscător.

Emma le-a aruncat amândurora câte o privire mustrătoare, înainte de a se întoarce spre viitoarea ei rudă:

— Nu mai durează mult.

— Emma, draga mea, a chemat-o soţul ei cu glas mieros. Poţi veni un moment?

Emma l-a privit bănuitoare dar s-a apropiat.

— Îl vezi pe preot? a întrebat-o în şoaptă.

Ea a dat din cap.

— Vezi ceva… ciudat la el?

Emma l-a privit atentă.

— Pare cam înclinat spre stânga.

— Aşa-mi pare şi mie. E aici de o jumătate de oră şi este deja la al patrulea pahar de coniac. Cred că ar trebui să începem cât mai repede ceremonia, cât mai este în stare.

Emma nu a scos niciun cuvânt. A urcat repede în camera lui Belle şi i-a spus:

— Nu cred că mai putem întârzia.

— Nici măcar câteva minute?

— Dacă mai vrei să te măriţi în seara asta, nu.

Belle nu avea idee ce voia să spună, dar a decis să nu

întrebe. A luat voaleta din dantelă spaniolă şi şi-a prins-o pe cap.

— Bănuiesc că nu-l mai putem aştepta pe Ned. Îl aduci pe Alex? Va trebui să mă conducă el.

Emma a luat-o în jos pe scări, şi-a luat soţul de mână şi i-a spus lui Persephone să înceapă să cânte la pian. Erau cu toţii în capul scării când au auzit-o pe Persephone intonând un marş.

— Dumnezeule mare! a spus Alex, asurzit de sunetele stridente. Ce-i asta? Beethoven?

— Puteam să jur că am rugat-o să cânte Bach, a spus Belle.

— Nu cred că e nici Bach, i-a răspuns Alex. Nu e nimic.

— Putem doar spera că nu va cânta şi din gură, a spus Emma. I-a aruncat verişoarei ei un zâmbet încurajator şi a coborât treptele, ca o adevărată doamnă de onoare.

— Nu are cum să cânte mai prost ca tine, a spus Alex printre dinţi.

Belle s-a uitat la verişoara ei, care ajunsese deja la mijlocul scării.

— Cred că te-a auzit.

— N-am spus nimic neadevărat. I-a oferit braţul. Mergem?

În timp ce coborau scara, trecând pe lângă trandafirii albi şi roz comandaţi special de ea, dezamăgirea legată de graba cu care se căsătorea s-a risipit, lăsând în loc doar bucuriei. Fiecare pas o aducea mai aproape de bărbatul pe care îl iubea, cel al cărui viaţă avea să se lege pentru totdeauna de a ei. Când a intrat în salon şi l-a văzut în picioare, lângă preot, cu ochii strălucind de mândrie şi dorinţă, abia s-a abţinut să nu alerge în braţele lui.

Au ajuns. Alex i-a pus mâna în mâna lui John şi a făcut câţiva paşi înapoi.

— Iubiţii mei, a tunat Dawes, izbind-o în faţă cu un iz

puternic de alcool. Ea a tuşit discret şi s-a dat un pas înapoi.

Persephone a pierdut ritmul şi a luat-o de la început. Dawes s-a întors spre ea, iritat, şi i-a strigat:

— Am spus „iubiţii mei”!

Persephone a încetat.

Belle a profitat de momentul acela ca să-i şoptească lui John:

— Eşti sigur că este preot?

John i-a zâmbit.

— Destul de sigur.

Dawes s-a întors spre cei doi.

— După cum spuneam… Iubiţii mei… A clipit de câteva ori şi apoi a privit în jur. Sau poate ar fi mai bine să mă adresez celor trei.

Belle nu s-a mai putut abţine.

— Sunt patru invitaţi.

— Poftim?

— Avem patru invitaţi, a repetat ea ceva mai tare. Ştiu că este o nuntă mai neobişnuită, dar aş vrea să ţineţi seama de toţi cei patru invitaţi. L-a simţit pe John tremurând din cauză că râdea pe înfundate.

Dar Dawes nu era genul care să cedeze în faţa unei tinere, mai ales că prinsese curaj după cele cinci pahare de coniac.

— Eu văd doar trei. L-a arătat cu degetul pe Alex, Emma şi Dunford. Unu, doi, trei!

— Patru! a spus Belle triumfătoare, arătând spre Persephone, care privea fascinată de după pian.

În clipa aceea Dunford a izbucnit în râs, urmat de Emma şi Alex, care reuşiseră să se abţină până atunci. Dawes s-a înroşit tot şi a spus:

— E pianista.

— E invitata mea.

— Bine, fetişcană încăpăţânată, a mormăit el,

ştergându-şi faţa cu o batistă. Iubiţii mei, ne-am adunat aici, în faţa celor *patru* invitaţi…

Timp de câteva minute, ceremonia a continuat fără alte evenimente. Lui John nu-i venea să creadă cât era de norocos. Încă puţin şi-şi rosteau jurămintele, schimbau inelele, iar ea va fi a lui pentru eternitate. Abia s-a abţinut să nu-l zorească pe preot. Ştia că ar fi trebuit să savureze fiecare moment al ceremoniei, dar nu-şi dorea decât să se termine şi să se poată retrage undeva doar el cu mireasa lui, o săptămână încheiată.

Dar speranţele lui au fost năruite când uşa de la intrare s-a trântit cu putere. Dawes l-a privit întrebător iar el a dat scurt din cap, dându-i semnalul că poate continua.

— Dumnezeule mare! a exclamat Ned Blydon, sărind pur şi simplu peste o sofa. Aţi trecut de partea cu „se opune cineva”?

— Păi… nu, a spus Dawes.

— Foarte bine. Ned a luat-o pe Belle de mână şi a îndepărtat-o de altarul improvizat. Ai idee ce faci? i-a spus printre dinţi. Cine este bărbatul acesta? Ştii ceva despre el? Ce se întâmplă aici? Şi cum îndrăzneşti să-mi trimiţi un bilet în care îmi spui că te măriţi a doua zi? Unde ţi-a fost capul?

Belle l-a aşteptat răbdătoare să-şi termine tirada.

— La care întrebare vrei să-ţi răspund mai întâi?

— Ia ascultaţi aici! a tunat Dawes. Căsătoria asta se mai oficiază sau nu? Am…

— Continuă, i-a spus John ameninţător.

— Sunt un om ocupat, a spus Dawes. Am…

— Domnule Dawes, a intervenit împăciuitor Dunford, gratulându-l cu un zâmbet larg. Trebuie să-mi cer scuze pentru întrerupere. Este scandalos că un om de o asemenea importanţă este tratat astfel. Nu doriţi să bem un pahar de coniac, până se lămuresc lucrurile?

Belle nu ştia dacă să-i mulţumească lui Dunford sau să-l strângă de gât. În ritmul acesta, Dawes avea să fie

mult prea beat ca să poată termina ceremonia. A dat ochii peste cap şi s-a întors spre fratele ei, care o privea îngrijorat.

— Eşti sigură că vrei să faci asta? a întrebat-o el din nou. Cine este acest bărbat?

Alex a făcut un pas înainte şi l-a bătut pe Ned pe umăr.

— Este un om bun, i-a spus. Lângă el, Emma dădea din cap cu convingere.

— Îl iubeşti? a întrebat Ned.

— Da, a şoptit Belle. Din toată inima.

Ned a privit-o în ochi, încercând să-i ghicească profunzimea sentimentelor.

— Foarte bine. Scuze de întrerupere, a spus mai tare. Dar va trebui să o luăm de la început, pentru că vreau să fiu el acela care încredinţează mireasa.

— Ascultă la mine, tinere! Am ajuns deja la mijlocul ceremoniei! Iar eu sunt un om foarte ocupat!

— Eşti un beţiv şi atât, a murmurat Belle.

— Ai spus ceva? a întrebat-o Dawes. S-a întors spre Dunford, pe care îl percepea acum ca pe un aliat şi l-a luat pe după umeri: a spus ceva?

Dunford s-a desprins cu grijă din strânsoare.

— Nu trebuie să-ţi faci griji. Vei fi plătit în plus pentru deranj. Mă ocup eu de asta.

Belle şi Ned au luat-o pe scări şi aproape ca ajunseseră sus când l-au auzit pe Dawes întrebând:

— O să cânte iar la pian? S-a auzit un sunet înfundat, ca şi cum cineva îi dăduse altcuiva un ghiont. Numai că Belle nu a mai vrut să ştie cui.

Câteva secunde mai târziu, Persephone a reînceput să cânte la pian iar Belle a început a doua procesiune pe ziua aceea, ca să se mărite în sfârşit.

— Arăţi minunat, i-a şoptit Ned.

— Mulţumesc, i-a zâmbit Belle. Îşi iubea mult fratele,

deşi se ciondăneau adesea şi îşi făceau doar rareori complimente.

Ceremonia a decurs fără alte incidente. Persephone chiar a încetat să cânte de îndată ce Dawes a spus:

— Iubiţii mei…

Câteva minute mai târziu, John şi Belle erau soţ şi soţie.

Toată lumea a izbucnit în urale când cei doi s-au sărutat, iar Dunford chiar a spus ceva mai târziu, ironic, că nu ştia de ce o făcuse: pentru fericirea celor doi sau pentru că se terminase cu bine ceremonia.

După obişnuitele felicitări şi sărutatul miresei doar de către invitaţii bărbaţi (erau doar trei, aşa că nu a durat prea mult), Ned s-a întors spre sora lui şi a întrebat-o.

— Şi recepţia unde se ţine? Sunt mort de foame.

Belle a încremenit. Uitase complet de recepţie. Şi când te gândeşti că se tot plânsese că nu avea nimic de făcut!

— Belle a decis să amâne recepţia, a intervenit John. Până ce se întorc părinţii voştri. A considerat că aşa ar prefera mama voastră.

Ned s-a gândit că mama ar fi preferat ca Belle să fi amânat şi ceremonia, dar şi-a ţinut gura. I-a zâmbit politicos noului său cumnat şi a pus întrebarea care nu-i dăduse pace întreaga seară.

— Până la urmă cum v-aţi cunoscut voi doi?

— Am cumpărat recent o proprietate lângă moşia lui Ashbourne, în Westombirt, i-a răspuns John. Acolo ne-am cunoscut.

— Şi a luptat cu Alex în peninsulă, a adăugat Belle. Erau prieteni foarte buni.

Brusc, Ned l-a privit pe John cu respect.

— Că tot a venit vorba de război, a intervenit Alex, n-o să ghiceşti pe cine am văzut afară, când coboram din trăsură.

John s-a întors cu faţa spre el.

— Pe cine?

— Pe George Spencer.

Belle a simţit cum a strâns-o cu putere de mână. Părea să vrea să spună ceva, dar nu a scos niciun sunet.

— Sunt sigur că ţi-l aminteşti, a continuat Alex.

— Cine este George Spencer? a întrebat Belle.

— Doar o veche cunoştinţă, i-a răspuns repede John.

Alex s-a aplecat şi a sărutat pe obraz mireasa:

— Cred că este cazul să-i lăsăm pe tinerii căsătoriţi să-şi vadă de treburile lor. I-a făcut semn Emmei, care s-a pregătit imediat de plecare.

John l-a prins însă de braţ:

— Ashbourne, aş putea schimba două vorbe cu tine înainte să pleci?

Alex a dat din cap şi cei doi au plecat în bibliotecă.

John a închis uşa în urma lor.

— Nu sunt sigur că ştii întreaga poveste cu George Spencer.

— Ştiu că l-ai forţat să părăsească armata.

— După ce l-am împuşcat.

— Poftim?

— În fund.

Alex s-a apropiat de masă, şi-a turnat un pahar cu whisky şi l-a dat pe gât dintr-o dată.

— Ai avut vreun motiv anume?

— A violat o tânără spaniolă. Pe care eu jurasem să o protejez.

Alex a înjurat printre dinţi iar degetele i s-au albit, atât de strâns ţinea paharul.

— Dacă George Spencer bântuia cu adevărat prin jurul casei, nu cred să o fi făcut ca să le poată ura de bine mirelui şi miresei, a spus caustic John.

Alex a ridicat o sprânceană.

— Povestea are şi o continuare?

John a cântărit pe loc avantajele şi dezavantajele de a-i spune totul. Ultimul lucru pe care şi-l dorea era să atragă într-o situaţie periculoasă un bărbat căsătorit, care aştepta un copil. Pe de altă parte şi el avea acum o soţie şi planuri de viitor. Şi-a amintit cuvintele lui Belle, spuse cu numai câteva zile în urmă:

Nu poţi face asta de unul singur.

John nu prea ştiuse cum să-i urmeze sfatul. Fusese singur atâta vreme încât nu ştia nici să ceară ajutor şi nici să-l accepte. Dar Alex făcea acum parte din familia lui, iar John se simţise dintotdeauna mai apropiat de el decât de fraţii lui. Damien nici măcar nu-şi făcuse timp să vină la nuntă.

Alex şi Emma, pe de altă parte, veniseră în suflet tocmai de la ţară. L-a privit pe Alex, care îl studia atent:

— Am o problemă.

Alex a înclinat capul.

— George Spencer vrea să mă omoare.

— Eşti sigur?

— Sunt foarte sigur că cineva încearcă să mă omoare, i-a răspuns John. Şi nu pot să cred că prezenţa lui în faţa acestei case este doar o coincidenţă.

Alex şi-a trecut mâna prin păr, amintindu-şi cât de furios fusese Spencer atunci când John îl forţase să plece din armată.

— Nu, nu este o coincidenţă. Trebuie să facem ceva cu el.

John s-a simţit straniu de uşurat când l-a auzit spunând „să facem”.

— Unde dormiţi în noaptea asta?

Nu era tocmai o întrebare bună, dat fiind că John se căsătorise cu mai puţin de o oră în urmă. În condiţii normale, el şi Belle ar fi plecat în călătorie de nuntă sau s-ar fi îndreptat spre Bletchford Manor, să stea singuri o vreme. Dar el nu era de părere că vor fi în siguranţă la ţară,

în casa cu prea multe ferestre şi uşi pe care Spencer s-ar fi putut furişa. Probabil că Londra era mai sigură.

— Nu ştiu, a spus John într-un final. Nu m-am gândit la asta. Şi n-aş vrea să o duc pe Belle în casa fratelui meu.

— Rămâneţi aici, i-a sugerat Alex. O iau eu pe Persephone cu noi. Belle nu mai are nevoie de însoţitoare, asta-i sigur. Îţi trimit imediat câţiva servitori. Locul e plin de ei, dar câţiva în plus nu au cum să strice. Cu cât aveţi mai multă lume în preajmă, cu atât sunteţi mai în siguranţă.

— Mulţumesc, i-a spus John. Mă gândeam chiar să angajez pe cineva să ne păzească.

— Este o idee bună. Mă ocup eu de asta.

— Nu este nevoie, zău.

— Pentru numele lui Dumnezeu, omule! Abia te-ai căsătorit. Lasă-mă pe mine să mă ocup de asta.

John a încuviinţat, gândindu-se că s-ar putea obişnui repede cu ideea de a avea rude cărora să le pese.

— Emma şi cu mine vom rămâne în oraş, a continuat Alex. Vino mâine dimineaţă, să hotărâm ce avem de făcut în privinţa lui Spencer.

— Aşa voi face.

— Dar până atunci să ai o noapte a nunţii minunată.

John i-a zâmbit larg.

— Chiar aşa va fi.

S-a auzit o bătaie în uşă. Belle a băgat capul înăuntru.

— Ai terminat cu el, Alex? Este noaptea nunţii mele şi aş vrea să mi-o petrec cu soţul meu.

— Chiar despre asta discutam, i-a spus Alex, numai zâmbet. Drept urmare, mă duc să-mi caut nevasta şi plecăm.

A ieşit. Belle a clătinat din cap şi a întrebat:

— Despre ce discutaţi?

El a luat-o pe după umeri şi l-au urmat împreună pe Alex.

— Îţi povestesc totul mâine.

Cei câţiva invitaţi au plecat curând. Înainte de a ieşi pe uşă, Emma a tras-o pe Belle deoparte:

— Nu… crezi că ar trebui să discutăm? i-a şoptit.

— Nu prea cred, i-a şoptit la rândul ei Belle.

— Eşti sigură?

— Despre ce?

— Chiar nu trebuie să purtăm discuţia aceea?

— Emma, ce tot spui?

— Despre noaptea nunţii. Nu ar trebui să stăm de vorbă?

— Păi… nu prea.

Emma s-a dat un pas înapoi şi i-a zâmbit.

— Am ştiut eu că nu mai e nevoie. S-a îndepărtat câţiva paşi, după care s-a întors şi i-a spus: să aveţi o noapte minunată!

— Aşa va fi. Cu siguranţă.

— Despre ce era vorba? a întrebat-o John, sărutându-şi soţia pe gât după ce toţi oaspeţii au plecat.

— Îţi povestesc mâine.

— Bine. Acum am altele în minte. A început să urce scările.

— Şi eu la fel. Şi l-a urmat în grabă.

— La ce te gândeşti? a întrebat-o el când au ajuns la etaj. Acum?

— Că mă bucur că am rămas aici în seara asta.

— Mmm, şi eu la fel. Ar fi durat prea mult până să ajungem acasă.

— La fratele tău?

— Nu, gâsculiţo. La Bletchford Manor.

Belle a zâmbit.

— Pare să fi trecut atâta timp de când nu am mai fost acolo! Nici măcar nu mi-a trecut prin minte că acum am un cămin.

— Nu este foarte mare, a spus încet John.

— Este suficient de mare pentru mine.

— Şi are un nume îngrozitor.

— Asta se poate aranja.

— Şi nu are nici prea mulţi servitori.

— Nici nu am nevoie. Şi nu mai denigra atât Bletchford Manor. Are şi multe calităţi.

— Da?

— Oh, da. Tufele de trandafiri sunt foarte frumoase.

— Doar atât?

— Iar în camera de zi este un covor Aubusson uimitor.

— Doar atât?

— Ei bine… Belle a zâmbit. Intrau acum în dormitor. Ar mai fi şi stăpânul.

— Stăpânul? Ochii lui John străluceau de încântare.

— Este foarte atrăgător.

— Crezi asta? A încuiat uşa.

— Da, foarte.

John a oftat şi a sărutat-o pe creştet.

— Soţia mea, a murmurat cu încântare. Soţia mea.

Capitolul 18

Abia a doua zi Belle şi-a amintit să-l întrebe pe John ce discutase cu Alex. La început, el s-a gândit să-i ascundă adevărul, dar privirea din ochii ei albaştri, inteligenţi, i-a amintit că o respecta prea mult ca să recurgă la subterfugii.

— Ştiu cine încearcă să mă omoare, i-a spus într-un final.

Belle s-a ridicat în şezut şi şi-a acoperit sânii cu pilota.

— Cine?

— George Spencer. Şi-a dres glasul. Cel despre care ţi-am povestit.

Belle a pălit.

— Dar credeam că a părăsit ţara!

— Aşa am crezut şi eu. Ashbourne mi-a spus că l-a văzut în apropierea casei, înainte de căsătoria noastră.

— Eşti sigur că el este cel care vrea să te omoare?

John a închis ochii. Amintirile îl duseseră din nou în Spania. Mirosul de sex şi sânge. Agonia din ochii Anei. Furia lui Spencer.

— Da, sunt sigur.

Belle l-a cuprins cu braţele şi l-a tras mai aproape de ea.

— Măcar acum ştim cine este. Şi putem lupta.

El a dat încet din cap.

— Ce putem face?

— Nu ştiu încă, iubirea mea. Trebuie să mă gândesc la multe. Dar nu voia să facă asta acum, când era în pat cu cea care îi devenise soţie cu nici douăzeci şi patru de ore în urmă. A sărutat-o şi a întrebat-o, schimbând subiectul: ţi-a plăcut ceremonia?

— Bineînţeles, i-a răspuns Belle cu loialitate.

— Eşti sigură? Din cauza grabei sale, John aproape că stricase una din cele mai magice zile din viaţa ei. Păreai uşor tulburată înainte de căsătorie.

— Ah, *atunci,* a spus Belle roşind uşor. Eram doar puţin nervoasă.

— Nu erai pe cale să te răzgândeşti, sper. Doar spera? Nu. Se ruga pentru asta.

— Nu, bineînţeles că nu. Nu am crezut nicio clipă că aş face o greşeală. Doar că mi s-a părut ciudat, pentru că nu era deloc aşa cum visasem.

— Îmi pare rău, i-a spus încetişor John.

— Nu ai de ce. Chiar dacă nu a fost aşa cum visasem nu înseamnă că nu a fost absolut perfect. Dumnezeule, înţelegi ceva din tot ce spun?

John a dat hotărât din cap.

— Credeam că am nevoie de biserică, de sute de invitaţi şi de muzică – una care să sune cu adevărat a

muzică. Dar m-am înşelat. Aveam de fapt nevoie de un preot beat, nişte invitaţi ireverenţioşi şi o doamnă care să fi învăţat să cânte la pian de la o capră.

— Şi ai avut parte exact de toate astea.

— Da. Dar de fapt aveam nevoie doar de tine.

John s-a aplecat să o sărute şi în ora care a urmat lumea din jur a încetat să mai existe pentru ei.

*

De un lucru era convins John: că trebuia să facă ceva în privinţa lui George Spencer. Nu avea în niciun caz de gând să stea şi să aştepte ca acesta să-i înfigă un glonţ în piept. Înnebunea dacă trebuia să aştepte răbdător ca duşmanul lui să facă o mişcare. Trebuia să pună la punct un plan. Să se vadă faţă în faţă cu Spencer şi să rezolve situaţia.

Asta presupunea, bineînţeles, ca el să afle unde se afla acum Spencer. Nu avea nicio îndoială că o asemenea informaţie era uşor de obţinut. Noutăţile circulau repede în Londra, chiar şi în afara sezonului, iar Spencer provenea dintr-o familie bună, aşa că sosirea lui nu putea trece neobservată. Trebuia doar să-i întrebe pe oamenii potriviţi.

John s-a retras în bibliotecă şi i-a scris un bilet lui Alex, cerându-i ajutorul. Răspunsul l-a primit douăzeci de minute mai târziu.

Spencer locuieşte într-o cameră închiriată, pe strada Bellamy la numărul 14. A revenit la Londra sub propriul nume şi s-a bucurat de o primire nu foarte caldă. Se pare că a încercat să se întoarcă în Anglia imediat după război, dar a fost izgonit de pretutindeni şi considerat dezertor. Situaţia s-a mai îmbunătăţit de atunci, dar nu semnificativ.

Nu primeşte prea multe invitaţii, dar nu cred că i-ar fi greu să ia parte la baluri şi serate. Ştie să vorbească şi are

haine scumpe. Tu şi Belle va trebui să fiţi prevăzători.
Te rog să mă ţii la curent cu planurile tale.

Ashbourne

Alex nu pierduse deloc timpul. John a clătinat din cap, admirativ. S-a aşezat în faţa unei foi de hârtie. După câteva încercări nereuşite, s-a decis să fie succint şi a trimis următoarea scrisoare:

Spencer,

Înţeleg că eşti în Londra. Avem multe de discutat. Nu vrei să vii la ceai? Stau în casa socrilor mei, în Grosvenor Square.

Blackwood

A trimis scrisoarea printr-un mesager căruia i-a spus să aştepte răspuns.

După care a ieşit pe hol, să o caute pe Belle. Încă nu cunoştea bine casa, foarte mare pentru o reşedinţă de oraş. I se părea straniu să locuiască în casa altuia, mai ales când proprietarii erau plecaţi în Italia şi nici nu aveau idee că singura lor fiică se căsătorise cu el. Dacă soţii Blydon ar fi fost acasă, el s-ar fi simţit ca un oaspete în adevăratul sens al cuvântului, dar aşa i se părea că juca rolul stăpânului în casa altuia. Ca să scape din această situaţie ciudată trebuia să rezolve problema cu George Spencer. Îşi petrecuse cinci ani din viaţă economisind ca să-şi poată cumpăra o casă iar acum nu o putea folosi.

A găsit-o într-un final pe Belle, dormind pe sofaua din camera de zi. A zâmbit. Era obosită, pentru că nu dormise aproape deloc cu o noapte în urmă. Nevrând să o deranjeze, a ieşit în vârful picioarelor şi s-a întors în

bibliotecă, să citească. Îl enerva ideea să stea şi să nu facă nimic, dar nu avea nimic mai bun de făcut decât să aştepte, dată fiind situaţia.

Ajunsese deja la al doilea capitol când Belle i-a bătut la uşă.

— Intră!

Ea şi-a strecurat capul pe uşă.

— Deranjez?

— În prima mea zi de bărbat însurat? Aş zice că nu.

Ea a intrat, a închis uşa în urma ei şi s-a aşezat pe un scaun, lângă John

— Nu, i-a spus el, prinzând-o de mână. Aici. Şi a aşezat-o la el în braţe.

Belle a râs şi l-a sărutat de două ori pe obraz, minunându-se de cât de în largul ei se simţea cu bărbatul acesta, deja.

— Ce citeşti? l-a întrebat trăgând cu ochiul la cartea lui. *Pelerinul înflăcărat*? De ce citeşti tocmai aşa ceva?

— Pentru că şi tu l-ai citit.

— Aşa, şi?

— Şi mi-am amintit cât erai de adorabilă când mi-ai povestit despre carte, în ziua în care ne-am cunoscut.

Răspunsul lui Belle a fost un alt sărut.

— Mi-am dat seama ce este în neregulă cu căsătoria noastră, i-a şoptit el.

— Oh?

S-a aplecat şi a sărutat-o.

— Majoritatea cuplurilor, a murmurat el subliniind cuvintele cu câte un sărut, îşi petrec întreaga săptămână de după nuntă în pat. Noi nici măcar nu am dormit până mai târziu.

Belle a fluturat din gene.

— Ne-am putea duce înapoi, i-a sugerat.

Mâna lui a urcat de la talie spre sânul ei.

— Este o idee interesantă.

— Crezi? l-a întrebat cu răsuflarea întretăiată.

John a strâns-o uşurel în semn de răspuns.

— Mmm-hmm.

Şi-a arcuit spatele. Sfârcul i se întărise iar trupul lui i-a răspuns pe măsură.

— Vom simţi oare mereu la fel? a şoptit ea.

— Sper. A sărutat-o cu ardoare. Buzele şi limba lui erau nemiloase, îi cereau totul. Ai încuiat uşa? a întrebat-o răguşit, fără ca buzele lui să-i părăsească gâtul.

— Poftim? Belle era atât de pierdută în marea de pasiune că nu l-a auzit.

— Ai încuiat uşa?

Ea a clătinat din cap.

— Drace! Şi-a desprins cu greu gura de pielea ei dulce şi s-a tras de sub ea. A străbătut grăbit încăperea, respirând greu. A întors hotărât cheia în broască, cu ochii arzând de dorinţă. Din nefericire, nu a apucat să facă mai mult de doi paşi înapoi că s-a auzit un ciocănit puternic în uşă. A înjurat printre dinţi şi s-a uitat repede la Belle, să se asigure că era prezentabilă. După care a deschis uşa, nervos peste măsură.

— Ce e? a bufnit.

— O scrisoare pentru dumneavoastră, domnule, s-a auzit vocea stinsă a unui valet

John a dat din cap şi a ridicat plicul aşezat pe o tavă din argint.

Mesajul fusese scris pe hârtie scumpă, albă.

Dragul meu lord Blackwood

Mă crezi prost? Sunt perfect de acord să ne vedem, dacă asta vrei, dar pe un teren neutru. Mie unuia mi-au plăcut dintotdeauna docurile. Stabileşte tu ziua şi ora.

George Spencer

— De la cine este? a întrebat Belle.

John a mototolit scrisoarea.

— De la George Spencer, i-a răspuns distrat.

— Poftim? a strigat ea. De ce ţi-a scris?

— Pentru că i-am trimis eu un bilet, de dimineaţă.

— De ce? De ce? De ce nu mi-ai spus?

El a oftat.

— Începi să semeni a nevastă. Cicălitoare.

— Chestia cu nevasta ai rezolvat-o încă de ieri, iar partea cu cicălitul mi se pare că este prerogativa mea, dată fiind situaţia intolerabilă în care ne aflăm. Acum vrei să-mi răspunzi totuşi la întrebare?

— La care din ele?

— La toate! s-a răstit ea.

— I-am scris pentru că m-am gândit că am şanse mai mari să mă apăr dacă mă întâlnesc cu el faţă în faţă şi aflu de ce şi cât de tare mă urăşte. Şi nu ţi-am spus pentru că dormeai.

— Îmi pare rău că am ridicat tonul la tine, i-a spus Belle, ceva mai liniştită. Dar nu înţeleg ce crezi tu că vei rezolva întâlnindu-te cu el. Îi dai ocazia să te omoare, atâta tot.

— Nu am intenţia să risc inutil, dragostea mea. I-am spus să vină aici. Ar trebui să fie absolut disperat să încerce ceva în casa mea – într-a ta, de fapt.

Chiar în clipa în care îi spunea toate astea, şi-a dat seama că nu erau cuvintele potrivite, pentru că Belle i-a strigat:

— Dar nu ştii cât este de disperat! Dacă te urăşte cu adevărat probabil că nu-i va păsa de consecinţe şi te va ucide de faţă cu martori. Nu te pot lăsa să rişti atât de mult, dragul meu. Vocea i s-a frânt. Te iubesc atât de mult!

— Belle, nu spune asta…

— Spun ce vreau! Şi asta vreau! Îţi rişti viaţa, nu-mi

spui că mă iubeşti, nu mă laşi nici măcar să-ţi spun că te iubesc. Şi-a acoperit gura cu mâna, încercând să-şi înăbuşe un suspin. Nu-ţi pasă, măcar?

El i-a prins mâna.

— Ba îmi pasă, Belle. Să nu laşi pe nimeni să-ţi spună altceva.

— Nimeni nu încearcă măcar să facă asta. Doar tu.

— Ţi-ar fi de ajuns dacă ai şti că ţin la tine, Belle? Că ai ajuns adânc în inima mea, aşa cum n-aş fi crezut? Asta ţi-ar fi suficient?

Ea a înghiţit în sec. Dumnezeule, nu-l putea înţelege şi ura asta. A dat totuşi din cap:

— Pentru moment, i-a răspuns. Dar nu pentru mult timp. Şi în niciun caz pentru totdeauna.

El i-a cuprins faţa în palme şi a dat să o sărute, dar Belle nu i-a dat voie.

— Va trebui să ne ocupăm neîntârziat de acest monstru. Nu poţi clădi o căsnicie pe teamă.

John a încercat să nu ia în seamă golul din suflet, atunci când ea s-a îndepărtat de el.

— Îţi promit, draga mea. Voi avea grijă. Nu am nici cea mai mică dorinţă să mor, dar nici nu-mi pot petrece întreaga viaţă ascunzându-mă de Spencer. Pentru că mă va găsi, într-un final.

— Ştiu, ştiu. Ce ţi-a răspuns?

John s-a ridicat şi s-a dus la fereastră.

— Nu vrea să vină aici, i-a răspuns privind spre strada animată. Crede probabil că îi întind o capcană.

— Şi este adevărat?

— O capcană? Nu, deşi ideea nu e rea deloc.

— Şi ce-a mai spus?

— Vrea să ne întâlnim la docuri.

— Sper că nu ai de gând să mergi *acolo,* s-a cutremurat Belle. Ea nu fusese niciodată la docuri, dar orice londonez ştia că era un loc îngrozitor.

— Nu sunt prost, i-a răspuns John, repetând fără să-şi dea seama cuvintele lui Spencer, din scrisoare. Îi voi propune să ne întâlnim în altă parte. Într-un loc aglomerat, a adăugat el repede, ca să o liniştească.

— Bine, atâta timp cât nu mergi singur. Sunt convinsă că Alex şi Dunford vor fi de acord să te însoţească. Şi Ned, dacă nu se întoarce la universitate până atunci.

— Am mari dubii că Spencer va fi dispus să-mi spună ce are pe suflet dacă mă vede apărând însoţit. Nu e cazul să-ţi faci griji, Belle. Nu îmi voi lua prietenii cu mine, dar nici nu-i voi da ocazia să încerce ceva.

— Dar de ce s-ar întâlni cu tine pentru alt motiv, şi nu ca să te omoare?

John s-a scărpinat în creştet.

— Nu ştiu. Vrea probabil să-mi spună *cum* are de gând să o facă.

— Nu e deloc amuzant, John.

— Nici nu încercam să glumesc.

Belle şi-a îngropat faţa în mâini.

— Oh, John! a suspinat. Îmi e atât de frică să nu te pierd! Unul din motivele pentru care m-am îndrăgostit de tine a fost… nu, te rog, nu mă întrerupe… Unul din motivele pentru care m-am îndrăgostit de tine a fost acela că am avut impresia că ai nevoie de mine. Am avut parte de o mulţime de oameni care m-au plăcut sau chiar m-au iubit, dar niciunul nu a avut nevoie de mine aşa, ca tine. Iar acum îmi dau seama că… S-a oprit, înecându-se.

— Ce, draga mea? i-a şoptit el. Ce ai înţeles?

— Că şi eu am nevoie de tine, John. Dacă ţi s-ar întâmpla ceva…

— Nu mi se va întâmpla nimic, i-a spus el hotărât. Pentru prima oară după mulţi ani avea pentru ce să trăiască. Şi nu avea să-l lase pe ticălosul acela să-i răpească totul.

Belle l-a privit printre lacrimi.

— Ce avem de făcut?

— *Noi* nu avem nimic de făcut, i-a răspuns el, trecându-şi mâna prin părul ei. I-a cuprins chipul în palme şi a sărutat-o pe o sprânceană. Îi voi scrie un bilet lui Spencer.

S-a apropiat de biroul la care îl scrisese şi pe cel de dinainte.

— Ce-mi sugerezi să-i scriu? a întrebat-o pe un ton blând, încercând să o facă să uite de teamă şi anxietate.

— Eu zic că ar trebui să-i spui că este un nenorocit şi…

— Nu cred că este o idee bună, a intervenit John. Nu cred că e frumos să-l insultăm.

— Poate că nu e frumos, dar eu asta zic să-i scrii.

— Belle, a oftat el, ascunzându-şi un zâmbet. Eşti o comoară. Ce am făcut eu oare să te merit?

— Nu ştiu, i-a răspuns ea şi s-a ridicat în picioare. Dar dacă vrei să mă păstrezi, am un sfat important pentru tine: să nu mori. A inspirat adânc şi a ieşit din cameră. Nu ar fi suportat să se afle în apropierea unei bucăţi de hârtie care i-ar fi putut aduce lui John moartea.

John a clătinat din cap şi a urmărit-o cu privirea. Nu primise prea bine vestea. Dar cine ar fi putut să o învinovăţească? Dacă ar fi încercat cineva să o omoare pe ea, al ar fi cutreierat Londra ca un nebun, să ajungă primul la el.

Şi-a alungat acest gând din minte şi s-a întors la hârtia şi la pana din faţa lui. Ce ciudat i se părea! Să corespondeze cu un asasin!

Spencer,

Crezi că eu *aş fi prost?*

Îţi sugerez să ne întâlnim undeva mai aproape, eventual la Hardiman’s Tea and Pastry Shoppe. Stabileşti tu ziua şi ora.

Blackwood

O dusese de câteva ori pe Belle la *Hardiman's,* în scurta perioadă în care o curtase. Puteau sta la o masă mai retrasă, dar cel mai important i se părea faptul că locul era frecventat de doamne din lumea bună, aşa că Spencer nu avea să încerce vreo nebunie. În plus, Alex putea sta fără probleme la câteva mese distanţă.

L-a trimis înapoi pe mesager, cu biletul. Se aştepta să primească rapid răspuns. Probabil că Spencer aştepta acasă răspunsul la invitaţia făcută.

A oftat şi şi-a trecut mâna prin păr. Ar fi trebuit să meargă după Belle, să discute cu ea. Numai că nu ştia ce să-i spună, chiar dacă i se frângea inima văzând-o atât de tristă. Nu cunoştea cuvintele care să o facă să se simtă mai bine. Erau căsătoriţi de mai puţin de douăzeci şi patru de ore şi o necăjise deja. Înşelase aşteptările miresei lui şi era neputincios în faţa suferinţei pe care i-o provocase.

Mireasa lui.

A zâmbit stins. Îi plăcea cum suna asta. S-a ridicat brusc de pe scaun, iar acesta a scrâşnit pe podeaua din lemn masiv.

A ieşit cât a putut de repede pe hol.

— Belle! a strigat el, îndreptându-se spre scară. Unde eşti, Belle?

Ea s-a ivit în capul scărilor, panicată.

— John? S-a întâmplat ceva? Ce este?

— Voiam să te văd, doar atât. I-a zâmbit, încercând să-i alunge tensiunea. Pui întotdeauna trei întrebări, când una ar fi de ajuns?

— Pentru numele lui Dumnezeu, John, m-ai speriat îngrozitor. Te rog să nu mai strigi aşa.

A venit lângă ea şi a luat-o în braţe.

— Hai să mergem în camera ta şi să stăm de vorbă.

— Camera noastră, i-a răspuns Belle.

— Poftim?

— Camera noastră. Sunt măritată de-acum. Nu mai vreau să am dormitorul meu.

— Nici eu nu mai vreau. Belle, vom duce curând o viaţă normală, îţi promit.

Belle s-a lăsat condusă spre dormitor. Îşi dorea din tot sufletul să-l creadă.

— Nu am ce face, John. Mi-e foarte teamă.

A tras-o lângă el şi i-a inspirat parfumul.

— Ştiu, draga mea, ştiu. Dar hai să lăsăm teama deoparte, pentru moment. Acum, aici, nu ai de ce să te temi. I-a conturat linia bărbiei cu buzele, urcând languros spre ureche. Dar nu-i era de ajuns.

A lipit-o de el, i-a sărutat fiecare centimetru de piele dezgolită. Abia ajunsese la lobul urechii stângi când au auzit o voce venind dinspre uşă:

— Hmm.

John nici măcar nu s-a întors, ci i-a făcut semn să dispară servitorului enervant.

— Hmm!

Vocea era tot mai insistentă, aşa că John s-a desprins cu părere de rău de Belle şi a întors capul spre uşă. O doamnă foarte bine îmbrăcată stătea în prag, cu o expresie ciudată pe chip. John nu o mai văzuse niciodată, dar i-a remarcat ochii uimitori, albaştri, foarte albaştri, ca ai lui…

S-a întors încet spre Belle, care se agăţase de el, verde la faţă.

— Mamă?

John s-a îndepărtat de Belle cu o viteză uimitoare.

Caroline, contesă de Worth, şi-a scos mănuşile cu un gest furios.

— Văd că ai fost foarte ocupată în lipsa noastră, Arabella.

Belle a înghiţit în sec. Mama îi spunea pe numele

întreg – era semn rău.

— Păi… da… s-a bâlbâit ea. Am fost.

Caroline s-a întors spre John.

— Cred că ar fi mai bine să pleci.

— Nu se poate! a spus repede Belle. Locuieşte aici.

Caroline a încercat să nu dea semne de enervare.

— Sunt convinsă că nu am auzit bine.

John a făcut un pas înainte.

— Cred că ar fi mai bine să mă prezint. Sunt Blackwood.

Caroline nu i-a întins mâna.

— Foarte frumos din partea ta, i-a răspuns.

— Iar ea – a făcut un gest spre Belle – este soţia mea, lady Blackwood.

— Poftim? Nici măcar nu a tresărit.

— Ne-am căsătorit, mamă, i-a zâmbit timid Belle. Chiar ieri.

Caroline i-a aruncat o privire neîncrezătoare, după care s-a uitat la bărbatul cu care se căsătorise, apoi din nou la fiica ei.

— Aş putea discuta cu tine între patru ochi, Belle? A luat-o de braţ cu o forţă care contrazicea cuvintele politicoase şi a tras-o în celălalt colţ al încăperii. Ai înnebunit? i-a spus printre dinţi. Îţi dai seama ce ai făcut? Unde este Emma, pentru numele lui Dumnezeu? Cum de te-a lăsat să faci aşa ceva?

De partea cealaltă a camerei, John se întreba dacă a pune întrebări rapid, una după alta şi fără să aştepţi răspuns era o trăsătură de familie.

Belle a deschis gura să spună ceva, dar Caroline a ridicat mâna, oprind-o:

— În niciun caz! Să nu-mi spui nimic. A luat-o de braţ şi a adus-o alături de John.

— Mamă, a spus Belle, te rog să mă laşi să… Vorbele i s-au stins sub privirea necruţătoare a lui Caroline.

— Vă rog să mă scuzaţi, amândoi, a spus ea încet. S-a apropiat de uşă şi a strigat: Henry! S-a auzit un răspuns înfundat, la care ea a strigat: acum, Henry!

— Nu-mi place să fiu tratat ca un copil neascultător, i-a şoptit John lui Belle la ureche.

— Copilul neascultător sunt eu, i-a răspuns ea, tot în şoaptă. Te rog să ai răbdare.

Tatăl lui Belle şi-a făcut apariţia în prag. Henry, conte de Worth, era un bărbat atrăgător, grizonat, cu un aer plăcut. Ochii i s-au luminat când şi-a văzut fiica:

— Belle! Draga mea! Ce cauţi la Londra?

— Una-alta, a murmurat Belle.

— S-a măritat, a spus sec Caroline.

Henry nu a spus nimic.

— M-ai auzit? a izbucnit Caroline, iar faţada imperturbabilă s-a năruit. S-a măritat!

Henry a oftat şi şi-a trecut mâna prin părul care începuse să se răărească.

— Ai avut vreun motiv pentru care nu ai putut să mai aştepţi, Belle?

— M-am cam grăbit.

Caroline s-a înroşit, refuzând să zăbovească asupra implicaţiilor pe care le aveau aceste cuvinte.

— Sunt convins că ai fi putut aştepta măcar câteva zile, a continuat Henry. Chiar credeai că nu te vom lăsa să alegi de una singură? Sper că ne cunoşti. Ţi-am dat voie să refuzi cel puţin doisprezece bărbaţi care nouă ni se păreau potriviţi, inclusiv pe tânărul Acton, al cărui tată mi-e bun prieten. Nu cred că am fi obiectat în privinţa alegerii tale. A făcut o pauză. Bănuiesc că *pe el* l-ai ales de bărbat.

Belle a dat din cap, întrebându-se de ce o dojană blândă din partea tatălui ei încă mai putea să o facă să se simtă ca un copil de şapte ani.

— Are şi un nume?

— Lord Blackwood, a spus răspicat Belle.

John a preluat iniţiativa şi a făcut un pas înainte, întinzându-i mâna.

— Sunt John Blackwood, domnule. Mă bucur să vă cunosc.

— Sper, i-a răspuns sec Henry. Ai mijloace să o întreţii pe fiica mea?

— Tocmai mi-am cumpărat o casă, aşa că nu am foarte mulţi bani la dispoziţie, i-a răspuns franc John. Dar am făcut câteva investiţii de succes, aşa că nu vom duce lipsă de nimic.

— De unde eşti?

— Am crescut în Shropshire. Tatăl meu a fost conte de Westborough. Titlul i-a fost preluat de fratele meu.

— Şi tu cum l-ai obţinut pe al tău?

John i-a povestit pe scurt. Henry a dat aprobator din cap şi l-a întrebat într-un final:

— Ţii la fiica mea?

— Foarte mult, domnule.

Henry l-a studiat câteva clipe, observând cât de strâns o ţinea el de mână pe Belle.

— Ei bine, Caroline, se pare că va trebui să ne încredem în judecata fiicei noastre.

— Nu prea mai avem încotro, i-a răspuns cu amărăciune Caroline.

Henry i-a pus mâna pe umăr, liniştitor.

— Vom avea vreme să aflăm toate detaliile. Pentru moment, cred că ar trebui să ne propunem să ne cunoaştem mai bine ginerele. Nu crezi, Caroline?

Ea a încuviinţat. O iubea prea mult pe Belle ca să reacţioneze altcumva.

Belle a alergat în braţele mamei sale.

— O să vezi, mamă, i-a şoptit. Este perfect!

Caroline a zâmbit văzând-o cât era de fericită, dar i-a răspuns în şoaptă:

— Nimeni nu este perfect, Belle.

— Pentru mine este.

Caroline a mai strâns-o o dată în braţe, după care a îndepărtat-o uşor pe fiica ei, să o poată privi mai bine:

— Probabil că ai dreptate, i-a răspuns. Haide să-l lăsăm pe tatăl tău să se cunoască mai bine cu… soţul tău, iar tu vino să mă ajuţi să despachetez. A fost o călătorie foarte lungă.

Belle şi-a zis că mama ei primise chiar foarte bine vestea. I-a zâmbit lui John şi a urmat-o.

— Bănuiesc că nu aţi dat anunţ în *Times,* i-a spus Caroline în timp ce coborau treptele.

— Nu a mai fost timp.

— Hmm. Tatăl tău se va ocupa imediat de asta. Şi unde ziceai că este casa lui John? Ajunsă în capul scării, Caroline s-a întors: John îl cheamă, nu-i aşa?

— Da, mamă. Casa este lângă Westombirt. L-am cunoscut pe când locuiam la Emma.

— Oh. Caroline a intrat în dormitorul ei, acolo unde camerista îi despacheta deja rochiile. Cred că ar fi mai bine să dăm o recepţie abia la primăvară, când se întoarce toată lumea în oraş, dar va trebui să facem şi ceva chiar acum, ca să afle toată lumea că te-ai măritat.

Belle s-a întrebat de ce statutul ei trebuia să le fie adus la cunoştinţa tuturor.

— Nu e de ajuns anunţul din *Times*?

— Deloc, draga mea. Trebuie ca înalta societate să ştie că aţi avut binecuvântarea noastră. Nu e cazul să afle nimeni că noi l-am cunoscut abia azi pe John.

— Nu, bănuiesc că nu.

Caroline a bătut brusc din palme:

— Ştiu! Balul de iarnă dat de familia Tumbley! Este perfect. Toată lumea participă la el.

Belle a înghiţit în sec. În fiecare an, contele şi contesa de Tumbley dădeau un bal, în noiembrie. Era unul dintre puţinele evenimente pentru care toţi aristocraţii veneau la

Londra pe timp de iarnă. În mod normal i-ar fi făcut mare plăcere să meargă, dar nu era convinsă că ea şi John ar fi fost în siguranţă dacă ieşeau noaptea din casă.

— Când este balul, mamă?

— Cândva în săptămânile următoare, cred. Va trebui să-mi verific corespondenţa, să văd data exactă. Am de citit o mulţime de scrisori.

— Nu ştiu sigur dacă vom merge, mamă. De-abia ne-am căsătorit şi am vrea puţină intimitate.

— Dacă ai fi vrut intimitate te-ai fi urcat în trăsură şi ai fi plecat la ţară exact după clipa în care ai spus „da”. Dar de vreme ce eşti aici vei merge la bal şi le vei zâmbi tuturor. După care poţi pleca să locuieşti rustic la… Cum ziceai că se numeşte?

— Bletchford Manor.

— Manor şi mai cum?

— Bletchford Manor.

— Te-am auzit de prima dată. Este un nume oribil, Belle.

— Ştiu.

— Este hidos de-a dreptul.

— Ştiu. Ne gândim să-l schimbăm.

— Aşa să faceţi. Iar tu vei părăsi Londra doar după balul Tumbley, niciun minut mai devreme.

Capitolul 19

A doua zi, John l-a aşteptat la *Hardiman’s Tea Shoppe* pe bărbatul pe care nu-l mai văzuse de cinci ani, cel care îi dorea moartea. Alesese o masă mai ferită şi se aşezase cu spatele la perete. Alex şi Dunford stăteau la o masă învecinată.

John nu şi-a desprins ochii de la uşă, iar după zece

minute de la ora convenită şi-a făcut apariţia George Spencer. A simţit în clipa aceea că se întorcea în timp, că era din nou în taverna din Spania, privind cum o fată inocentă era violată.

Spencer a studiat încăperea cu ochi de gheaţă şi l-a văzut. A dat capul pe spate, şi-a îndepărtat părul blond care îi căzuse pe ochi şi s-a îndreptat arogant spre John.

— Blackwood. Tonul îi era rece.

— Spencer. Mă scuzi că nu mă ridic.

— Nicio problemă. Am aflat că eşti infirm. Nu este cazul să te oboseşti. Şi-a tras scaunul şi s-a aşezat.

John a dat din cap.

— O rană de război. Unii dintre noi au rămas acolo până la capăt. Tu unde ai plecat, Spencer? În Franţa? Elveţia?

Spencer şi-a încleştat mâinile de masă şi aproape că s-a ridicat de pe scaun, de furie.

— Blestemat să fii, Blackwood! Ştii prea bine că tu m-ai forţat să plec din armată. Ştii cum este să te întorci dezonorat în Anglia? Tata a trebuit să dea bani grei să nu fiu arestat.

John se lupta din greu să-şi ţină furia în frâu.

— Şi nu crezi că ai fi meritat să fii arestat după tot ce ai făcut? Mai mult, meritai să fii spânzurat.

— Scuteşte-mă de atâtea sensibilităţi, Blackwood. Fata aceea nu însemna nimic. Era o ţărancă proastă şi atât. Mai fuseseră vreo doisprezece înaintea mea, cu siguranţă.

— Am văzut sânge pe cearşaf, Spencer. Şi i-am auzit ţipetele.

— Pentru numele lui Dumnezeu, Blackwood! I-am făcut o favoare. Oricum se întâmpla, mai devreme sau mai târziu.

John se ţinea de masă ca să nu sară să-l strângă de gât.

— S-a omorât trei zile mai târziu.

— Da? Spencer nu părea deloc afectat.

— Nu ai remuşcări?

— Oraşul acela era oricum mult prea aglomerat. Spencer a întins mâna şi şi-a studiat unghiile. Spaniolii ăia se înmulţesc ca iepurii.

— Era o fată inocentă, a spus John.

— Sunt foarte impresionat de cavalerismul tău. Întotdeauna ai avut o slăbiciune pentru femei. Pot să te felicit pentru căsătoria deosebit de avantajoasă? Păcat că nu va dura mult.

— Las-o în pace pe soţia mea, a răbufnit John. Nu eşti demn nici măcar să-i rosteşti numele.

— Oh, devenim dramatic? Sper că dragostea nu te-a înmuiat, Blackwood. Sau poate că nu ai fost rănit numai la genunchi.

John a tras adânc aer în piept şi a numărat până la cinci.

— Ce ai de gând, Spencer?

— Să te omor, ce altceva? Credeam că ai înţeles deja.

— Pot întreba de ce?

— Nimeni nu mă ia de prost, Blackwood. Nimeni, înţelegi? Spencer devenise agitat iar pe frunte îi apăruseră broboane de sudoare. Ce ai făcut tu…

— Ce am făcut? Te-am împuşcat în fund. John s-a sprijinit de spătar şi a zâmbit, pentru prima oară pe ziua aceea.

Spencer l-a ameninţat cu degetul.

— O să te ucid pentru asta. Plănuiesc să o fac de ani.

— Şi de ce ţi-a luat atât de mult?

Calmul cu care îi vorbea John nu a făcut decât să-l enerveze şi mai tare.

— Ştii ce se întâmplă cu un dezertor? Nu este tocmai binevenit în Anglia. Logodnica îl părăseşte. Numele lui nu mai este trecut nicăieri, pe nicio listă de invitaţi care contează. Tu mi-ai făcut toate astea. Tu.

— Auzisem eu că nu mai eşti binevenit la petrecerile importante.

Pentru o clipă, John a crezut că Spencer va sări peste masă să-l strângă de gât. Brusc, acesta s-a calmat.

— Ucigându-te nu-mi rezolv problemele. Dar voi avea în sfârşit un motiv de bucurie.

John a oftat.

— Uite ce e, i-a spus cu blândeţe. Bănuiesc că nu mai are rost să-ţi spun că aş prefera să nu încerci să mă omori…

Spencer a izbucnit în râs:

— Asta ca să te exprimi elegant. Dar şi eu aş fi preferat să nu-mi distrugi viaţa…

— De ce ai venit azi aici? Să facem conversaţie?

— Poate că am fost curios. Dar tu de ce ai venit? Ai fi zis că victima ezită să-şi întâlnească ucigaşul. S-a lăsat pe spate şi a zâmbit satisfăcut.

John începuse să se întrebe dacă Spencer mai era în toate minţile. Era obsedat, în mod evident, dar în acelaşi timp stătea de vorbă cu el ca şi cum ar fi fost vechi prieteni.

— Poate că eu am fost curios, i-a răspuns. Este o situaţie unică. Nu se întâmplă prea des să-ţi întâlneşti ucigaşul în condiţii atât de civilizate.

Spencer a zâmbit şi a dat din cap, luând cuvintele lui drept un compliment

— Bănuiesc că nu-mi vei spune ce anume pui la cale. Vrei să fie o provocare, nu?

— Nu-mi pasă dacă este sau nu o provocare. Vreau să te văd mort.

John a zâmbit forţat.

— Nu-mi dai niciun indiciu? La ce ar trebui să mă aştept?

— Ceva rapid, bănuiesc. Nu am în intenţie să te fac să suferi.

— Drăguţ din partea ta.

— Nu sunt un monstru. Am şi eu principii.

În timp ce îi John cântărea cuvintele de necrezut, Spencer şi-a concentrat atenţia undeva peste umărul lui.

— Nu cumva este frumoasa ta soţie, Blackwood? Trebuie să te felicit pentru alegere.

Lui John i-a îngheţat sângele în vene. S-a întors şi a dat cu ochii de Belle, care tocmai intra însoţită de Emma şi de Persephone.

A inspirat adânc, încercând să se liniştească. O s-o omoare! O s-o pună pe genunchi şi o să-i învineţească fundul! 0 s-o încuie în cameră şi…

— Nu te bucuri prea tare să o vezi, înţeleg.

John s-a întors la loc şi i-a spus:

— Încă un cuvânt şi te strâng de gât!

Spencer s-a sprijinit de spătar şi a chicotit. Se amuza teribil.

— Conversaţia noastră a luat sfârşit. John s-a ridicat şi a străbătut încăperea fără să privească înapoi. Era convins că Spencer nu-l va ataca. Dunford şi Alex vor avea grijă de asta. A înşfăcat-o pe Belle de braţ, înainte ca ea să apuce să se aşeze şi i-a şuierat la ureche:

— Vei fi tare nefericită, ţi-o jur.

Belle a avut inspiraţia să-şi ţină gura. Sau poate că de fapt murea de curiozitate să-l vadă pe George Spencer, care se ridicase imediat după John. În drum spre ieşire, a trecut pe lângă ei, şi-a ridicat pălăria şi a murmurat:

— Doamnă…

Singura parte luminoasă din acest coşmar a fost expresia lui Belle. Nu avea nici cea mai mică îndoială că l-ar fi sfâşiat dacă el nu ar fi ţinut-o bine.

După ce Spencer a ieşit, John a întors-o cu faţa spre el şi i-a spus:

— Ce naiba crezi că faci?

Înainte ca ea să apuce să-i răspundă, Alex a apărut

lângă ei, a luat-o pe Emma pe sus şi i-a spus acelaşi lucru:

— Ce naiba crezi că faci?

Persephone se uita zâmbind la Dunford, aşteptând să-i vină şi ei rândul. Spre marea ei dezamăgire, el a rămas pe loc, privindu-i pe toţi.

— Nu este momentul, John, i-a răspuns Belle. S-a întors spre însoţitoarele ei şi a spus: îmi pare rău, dar cred că ar fi mai bine să plecăm.

John a mârâit. Persephone a luat-o ca pe o încuviinţare, aşa că i-a făcut cu mâna:

— Sper că ne revedem curând!

John a mârâit iar. De data aceasta, Persephone nu a mai scos niciun sunet.

Belle a ridicat privirea spre soţul ei:

— Mergem?

Au ieşit împreună. Ajunşi în stradă, John s-a întors spre ea şi a întrebat-o scurt:

— Eşti cu trăsura?

— Nu. Am închiriat o birjă.

John nu a părut prea încântat, iar Belle nu a mai scos niciun cuvânt. Au mers spre casă în tăcere. Ea se uita din când în când la profilul lui şi a observat că i se contracta un muşchi pe obraz.

Era furios. L-a mai privit o dată. Spasmele se îndesiseră. Era deosebit de furios. Aştepta doar să ajungă acasă, să nu o facă de râs în faţa vizitiului.

Probabil că ar fi trebuit să fie recunoscătoare pentru orice mică favoare.

Birja a tras în faţa reşedinţei familiei Blydon iar Belle s-a grăbit să intre în timp ce John plătea. A urcat în grabă treptele de la intrare, a străbătut holul şi a ajuns în salonul de pictură. Nu încerca să-l evite pe John – sau poate că ar fi făcut-o, dacă ar fi ştiut că are şanse să scape ieftin. Acum încerca doar să găsească o încăpere cât mai îndepărtată de urechile servitorilor.

John se afla la numai câţiva paşi în urma ei, atât de furios că aproape nu mai şchiopăta. A trântit uşa în urma lui.

— Ce naiba crezi că faci?

— Îmi făceam griji pentru tine.

— Aşa că m-ai urmărit la întâlnirea cu Spencer? Ţi-ai pierdut minţile?

— Dar…

— Înţelegi ce fel de om este Spencer? a explodat John. Violează femei! Le violează! Înţelegi sensul acestui cuvânt?

Belle şi-a încrucişat braţele la piept.

— Nu-mi place când eşti sarcastic.

— Obişnuieşte-te cu asta.

Ea a strâns din dinţi şi s-a întors cu spatele.

— La naiba, femeie! Te pui singură în pericol! Şi le iei după tine şi pe Emma şi pe Persephone! La asta te-ai gândit?

— M-am gândit că ai putea avea nevoie de mine, a ripostat ea.

— Să am nevoie de tine? Bineînţeles că am. Dar vreau să fii în siguranţă, acasă, nu defilând prin faţa unui ucigaş!

Belle s-a întors din nou cu faţa spre el.

— Nu sunt vreo mironosiţă neajutorată care să stea răbdătoare acasă în timp ce tu faci pe viteazul prin oraş.

— Ascultă-mă bine, Belle, i-a spus John coborând tonul. Nu ştim foarte multe despre Spencer. Nu am nici cea mai mică idee ce pune la cale. Dar din câte înţeleg, probabil că a decis acum că poate ajunge cel mai repede la mine prin intermediul tău. Ar fi putut chiar să încerce să te răpească.

— Parcă spuneai că Spencer nu va încerca nimic într-un loc aglomerat. Mă minţeai? Mă minţeai ca să nu-mi fac griji?

— Nu minţeam, la naiba! Chiar credeam că Spencer nu va încerca nimic la *Hardiman's.* În acelaşi timp, nu

puteam fi sută la sută sigur şi nu avea niciun rost să te expun pericolului.

— Te voi ajuta, John, fie că vrei sau nu.

— Dumnezeule, femeie, nu mai fi atât de încăpăţânată! Lucrurile astea necesită planificare şi fineţe. Nu faci decât să-mi stai în drum, dacă te mai amesteci mult.

— Te rog, John. Nu m-aş amesteca dacă ai ţine cont şi de mine.

— Nu admit să fii pusă într-o situaţie fără ieşire.

— Fă-mi o favoare, John. Fă-ţi griji pentru tine. Eu pot să fug foarte repede. Mai repede decât tine.

John a avut o grimasă, de parcă ar fi încasat o lovitură:

— Nu ştiam că din cauza defectului meu sunt mai puţin bărbat în ochii tăi.

— Oh, John, ştii că nu asta am vrut să spun! Belle l-a îmbrăţişat strâns. Sunt însă foarte speriată. Şi foarte furioasă pe bărbatul acesta. Belle a făcut o pauză, pentru că îşi pierduse suflul. Sunt mânioasă şi m-am descărcat pe tine. Şi nu e drept. Numai că te iubesc atât de mult şi…

— Belle, te rog…

Ea i-a dat drumul din îmbrăţişare şi l-a împins furioasă.

— Ce mă rogi? Să nu-ţi spun că te iubesc? Sau mă rogi să nu te iubesc?

— Nu pot accepta asta, Belle.

— Ce e cu tine? a izbucnit ea. De ce nu poţi…?

— Ce e cu mine? i-a răspuns tăios. Am violat o fată.

— Nu, s-a înecat ea. Nu ai făcut tu asta. Aşa mi-ai spus.

— Puteam la fel de bine să fiu eu.

— Nu mai spune aşa ceva. Nu a fost vina ta.

El s-a apropiat de fereastră.

— Aş fi putut ajunge acolo, în cameră, de o mie de ori

mai repede decât am făcut-o.

Belle şi-a dus mâna la gură, îngrozită.

— Oh, John, ce a făcut asta din tine? a şoptit.

— M-a făcut mai puţin bărbat? Da. Mi-a înnegrit sufletul? Da. Mi-a…

— Opreşte-te! Belle şi-a acoperit urechile, să nu-l mai audă.

El s-a întors în loc.

— Ba vei auzi tot! Cum ea nu a făcut niciun gest, s-a apropiat şi i-a dat mâinile deoparte. Acesta este bărbatul cu care te-ai căsătorit, Belle! La bine şi la rău! Să nu spui că nu te-am avertizat.

— Când vei înţelege că nu-mi pasă ce s-a întâmplat în Spania? Îmi pare rău pentru tot, mă rog pentru sufletul acelei biete fete, dar nimic mai mult! Asta nu te-a făcut un om rău şi nu mă face pe mine să te iubesc mai puţin!

— Belle, i-a spus el, nu vreau iubirea ta. Nu o pot accepta.

Înainte să-şi dea seama ce făcea, mâna ei a zburat prin aer şi l-a plesnit peste faţă.

— Cum îndrăzneşti? l-a întrebat tremurând. Cum poţi bagateliza aşa ceva?

— Despre ce naiba vorbeşti?

— Nu mi-am dăruit dragostea nici unui alt bărbat până la tine. Iar tu mi-o arunci în faţă ca pe o batjocură?

El a prins-o de încheietură.

— M-ai înţeles greşit. Tocmai pentru că îţi preţuiesc iubirea nu o pot accepta.

— Nu o accepţi pentru că nu vrei. Pentru că eşti prins într-un carusel al vinovăţiei şi al compătimirii. Cum să-mi clădesc o viaţă alături de un bărbat care nu poate lăsa trecutul în urmă? Cum să continui să iubesc un bărbat care nu vrea să mă iubească la rândul lui?

El o privea cu ochi mari.

— Dar, Belle, i-a şoptit. Eu te iubesc.

Nu se aştepta la un răspuns anume de la ea, dar în niciun caz nu şi l-ar fi imaginat pe acesta:

— Nu. Nu spune asta. Nu ai voie să spui asta. Nu-mi poţi spune că mă iubeşti fără să mă laşi să o spun şi eu. Nu este drept. S-a dat un pas înapoi, incapabilă să mai scoată un cuvânt.

El a întins mâna spre ea:

— Belle, eu…

— Nu! a tresărit ea. Nu mă atinge! Nu mă atinge!

— Nu ştiu ce să spun, Belle. A lăsat privirea în jos.

— Nu mai pot sta de vorbă cu tine Nu acum. Nu mai pot… Cuvintele îi rămăseseră în gât. Era într-atât de copleşită de emoţie că nu mai putea vorbi. A deschis uşa şi a ieşit în fugă.

— Belle! a strigat John. Ea nu l-a mai auzit. S-a prăbuşit pe un scaun. Te iubesc.

Dar cuvintele i-au sunat patetic, chiar şi lui.

Capitolul 20

Belle nu avea nici cea mai mică idee încotro se îndrepta, atunci când a ieşit din salon. Când a dat peste Mary pe coridor, a ştiut ce trebuia să facă.

— Ia-ţi haina, Mary. Trebuie să ies.

Mary s-a uitat pe fereastră.

— S-a cam înnorat, doamnă. Nu poate aştepta până mâine?

— Trebuie să ies.

Din tonul ei, Mary a simţit că era ceva în neregulă.

— Mă întorc imediat.

Belle şi-a strâns pelerina în jurul trupului. Nu apucase să şi-o dea jos de când se întorseseră de la *Hardiman's Tea Shoppe.*

În clipa în care Mary a început să coboare scările, Belle a deschis uşa. Nu mai avea răbdare să o aştepte. Avea nevoie să ia aer. Trebuia să iasă afară.

Au luat-o în sus pe Upper Brook Street, spre Park Lane.

— Nu mergem pe Rotten Row? a întrebat Mary, văzând că Belle schimbase direcţia şi o lua spre vest.

Belle a clătinat din cap.

— Nu. Vreau să scap de mulţime.

— Nu mi-aş face griji pentru asta, doamnă. Lumea se grăbea să plece din parc. Cerul părea să se deschidă din clipă în clipă. Cred că ar fi mai bine să ne întoarcem. Va ploua cu siguranţă. Şi începe să se întunece. Mama dumneavoastră o să-mi ia capul. Sau soţul.

Belle s-a întors spre ea.

— Nu-mi pomeni de el.

Mary a făcut un pas înapoi.

— Bine, doamnă.

Belle a oftat.

— Scuză-mă, Mary. Nu am vrut să mă răstesc la tine.

Camerista i-a pus mâna pe braţ, în semn de consolare. Era de câţiva ani în serviciul ei şi îşi cunoştea bine stăpâna.

— Nu-i nimic, doamnă. Să ştiţi că vă iubeşte foarte mult.

— Asta este şi problema, a murmurat Belle. A tras aer adânc în piept şi s-a aventurat şi mai departe în parc. Nu şi-a dat seama cât de mult au mers, dar curând aerul rece şi vântul au obosit-o. Într-un final, s-a întors şi i-a spus lui Mary: hai să ne întoarcem.

Camerista a răsuflat uşurată. Câteva clipe mai târziu, Belle a prins-o pe Mary de mână:

— Opreşte-te, i-a şoptit.

— Ce s-a întâmplat?

Belle a făcut ochii mici, încercând să-l recunoască pe bărbatul blond de vreo treizeci de ani care se îndrepta spre ele, pe alee. Era oare Spencer? Imposibil de spus, dată fiind vederea ei slabă. Dumnezeule, cum putuse fi atât de nesăbuită? Dacă ar fi judecat limpede nu ar fi plecat în parc însoţită doar de o cameristă. Un strop de ploaie i-a aterizat pe nas, făcând-o să tresară.

— Dă-te înapoi, i-a şoptit lui Mary. Încet! Să nu atragem atenţia.

Au mers pe vârfuri spre o zonă mai împădurită. Belle era aproape convinsă că bărbatul blond nu le văzuse, dar avea nervii întinşi la maximum. Probabil că nu era Spencer, a încercat să-şi repete în gând, ca să se liniştească. Ar fi fost o coincidenţă prea mare să se plimbe şi el prin Hyde Park tocmai atunci, pe frig şi vânt. Doar dacă ar fi urmărit-o – iar bărbatul blond nu părea să o fi urmărit.

Şi totuşi, trebuia să fie atentă. S-a afundat şi mai mult în pâlcul de copaci.

Ploaia s-a pornit dintr-o dată, cu fulgere şi tunete furioase. În câteva secunde, Belle şi Mary erau ude până la piele.

— Trebuie să ne întoarcem, a strigat Mary.

— Nu până ce bărbatul blond…

— A plecat! Mary a luat-o de braţ şi a început să o tragă spre luminiş.

Belle şi-a smuls braţul.

— Nu pot! Până când… A ridicat privirea. Nici urmă de bărbatul blond. Nu că ar mai fi văzut mare lucru. Se întunecase deja iar ploaia se înteţise.

O pocnitură i-a răsunat în urechi. Belle a tresărit. Să fi fost un tunet? Sau un glonţ?

A luat-o la fugă.

— Doamnă, nuuu! Mary a rupt-o şi ea la fugă după

stăpâna ei.

Cuprinsă de panică, Belle a alergat prin pădure cu rochia agăţându-i-se de crengi, cu părul căzându-i pe ochi. Se împiedica, se îndrepta, respira greu, era dezorientată. Cu siguranţă că nu a văzut creanga groasă, joasă, care i-a apărut în faţă.

Şi a izbit-o în frunte.

A căzut.

— Dumnezeule mare! a strigat Mary. A îngenuncheat şi a început să o scuture: treziţi-vă, doamnă, treziţi-vă!

Capul lui Belle se bălăngănea dintr-o parte în alta.

— Nu! s-a tânguit Mary. A încercat să o târască spre alee, dar hainele ude o îngreunaseră şi mai tare pe stăpâna ei şi nu a reuşit.

A sprijinit-o atunci pe Belle de trunchiul unui copac. Avea de ales între a rămâne cu ea sau a merge după ajutor. N-ar fi lăsat-o singură pe doamna, dar... A privit în jur. Erau înconjurate de copaci. Nu le-ar fi văzut nimeni acolo.

Hotărârea fusese luată. Mary s-a ridicat, şi-a suflecat fustele şi a luat-o la fugă.

*

John stătea în bibliotecă, cu un pahar de whisky în faţă. Era atât de tulburat că nici măcar alcoolul nu l-ar fi putut ajuta, aşa că nici măcar nu se atinsese de el.

Nu se mişca, ci se mulţumea să privească soarele dispărând dincolo de orizont şi să asculte stropii de ploaie care se izbeau de fereastră.

Ar fi trebuit să se ducă la ea. Să-şi ceară iertare. Să o lase să-i spună că-l iubea... Nimic nu-l durea mai mult ca lacrima din ochii ei.

A oftat. Multe ar fi trebuit să facă. Dar era un ticălos, un laş. Şi era îngrozit că îl va respinge atunci când va încerca să o ia în braţe.

Într-un final, a lăsat jos paharul. A oftat din nou şi s-a ridicat. Trebuia să meargă la ea. Iar dacă îl respingea… A clătinat din cap. Gândul era prea dureros.

A urcat în dormitorul lor, dar nu a văzut niciun semn că Belle ar fi trecut pe acolo după cearta lor. Contrariat, a coborât la parter şi a dat peste majordom;

— Ai văzut-o cumva pe lady Blackwood? a întrebat John.

— Nu, domnule, îmi pare rău, i-a răspuns Thornton. Credeam că sunteţi împreună.

— Nu, a murmurat John. Lady Worth este? Caroline ştia cu siguranţă unde era Belle.

— Domnul şi doamna Worth sunt invitaţi la cină. Au plecat mai bine de o oră.

— Bine, mulţumesc. Sunt sigur că o voi găsi pe soţia mea pe undeva.

Tocmai se îndrepta spre salonul preferat al lui Caroline când uşa de la intrare s-a dat de perete. Mary abia reuşea să respire. Când l-a văzut, a făcut ochii mari:

— Oh, domnule!

Lui John i-a stat inima în loc.

— Mary? a reuşit să spună. Unde este Belle?

— A căzut, i-a răspuns Mary. Şi s-a lovit rău la cap. Am încercat să o târăsc, jur că am încercat.

John îşi luase deja haina.

— Unde este?

— În Hyde Park. Ea… eu…

A luat-o de umeri şi a scuturat-o:

— Unde, Mary?

— În pădure. Este… Şi-a încrucişat braţele peste stomac şi a tuşit violent. Nu aveţi cum să o găsiţi singur. Merg şi eu.

John a dat scurt din cap, a luat-o de mână şi au dispărut amândoi în noapte.

Câteva minute mai târziu, încălecase deja pe

armăsarul lui iar Mary şi un valet îl urmau călare pe Amber, iapa lui Belle. Ploaia era tot mai deasă şi mai rece, iar gândul că Belle era acolo, undeva, îi făcea rău.

Au ajuns curând la marginea parcului. I-a făcut semn valetului să o aducă pe Amber mai aproape.

— Încotro? a strigat.

Nu a auzit-o pe Mary din cauza şuierului vântului. Ea a făcut semn spre vest, spre o zonă împădurită. L-a îndemnat imediat pe Thor într-acolo.

Luna dispăruse printre nori, aşa că nu avea decât să se bazeze pe o lampă ce pâlpâia în vânt. Şi-a dat imediat seama cât îi va fi de dificil să o găsească pe Belle în pădurea întunecată.

— Belle! a strigat, sperând ca vocea lui să răzbată prin furtună.

Nu a primit niciun răspuns.

*

Belle a zăcut inconştientă aproape o oră. Când s-a dezmeticit era întuneric, ea tremura necontrolat iar frumosul ei costum de călărie era îmbibat cu apă. A dat să se ridice dar a luat-o ameţeala.

— Dumnezeule, a gemut lipindu-şi palma de frunte, ca şi cum ar fi putut să alunge astfel durerea insuportabilă. S-a uitat în jur. Mary nu era nicăieri, iar ea era complet dezorientată. Încotro să o ia oare? S-a sprijinit de cel mai apropiat copac şi a încercat din nou să se ridice, dar a căzut grămadă. Lacrimi de frustrare i-au umplut ochii, prelingându-i-se pe obraji şi amestecându-se cu stropii de ploaie. Conştientă că nu avea de ales, a început să se târască. După care a început să se roage, cerându-şi în primul rând iertare pentru toate dăţile în care lipsise de la biserică: Te rog, Doamne, ajută-mă să ajung acasă. Ajută-mă să ajung înainte să îngheţ de tot. Înainte să leşin din

nou, pentru că mă doare atât de rău capul... îţi promit că voi asculta cu atenţie toate predicile. Nu mă voi mai uita la vitralii în timpul lor. Nu voi mai înjura niciodată, voi ţine cont de părerile părinţilor mei şi chiar voi încerca să-l iert pe John. Deşi îmi va fi foarte greu, şi Tu ştii asta.

Litania ei a continuat în timp ce-şi croia cu greu drum printre copaci, ghidându-se doar prin instinct. Ploaia devenise insuportabil de rece iar hainele i se lipiseră de trup, învăluind-o într-o îmbrăţişare de gheaţă. Tremura şi mai tare şi începuseră să-i clănţănească dinţii. Nu se mai ruga acum ca Dumnezeu să o călăuzească spre casă. Se ruga pentru viaţa ei.

Mâinile o dureau iar palmele i se stafidiseră de la noroiul de pe potecă. A auzit cum ceva se destrăma. Rochia i se prinsese într-un tufiş cu spini care căzuse pe alee. S-a chinuit să se elibereze, dar puterile aproape că o părăsiseră. Luptându-se cu durerea ascuţită, şi-a adunat întreaga forţă şi şi-a desprins rochia dintre spini, sfâşiind-o şi mai tare.

A reînceput să se târască anevoie când un fulger a luminat cerul. Spaima a terorizat-o. Fusese foarte aproape. I-a urmat tunetul asurzitor. A tresărit violent şi a aterizat în şezut.

A rămas acolo câteva secunde, în mijlocul unei bălţi de noroi, încercând să-şi controleze trupul care tremura. A încercat să-şi dea după ureche şuviţele care îi căzuseră pe ochi, dar ploaia cădea nemilos şi curând părul i-a ajuns din nou pe ochi. Era atât de obosită, Dumnezeule! Şi îi era frig, şi se simţea slăbită. Un alt fulger a brăzdat cerul, de data aceasta luminând siluetele unui cal şi unui călăreţ, are se apropiau.

Era oare posibil?

A uitat pe loc de toată mânia pe care şi-o îndreptase ceva mai devreme spre el:

— John! a strigat, rugându-se ca el să o audă printre

rafalele de vânt şi temându-se totodată să nu ajungă sub copitele lui Thor.

Când i-a auzit ţipătul, pulsul lui John s-a înteţit. Abia-abia a zărit o formă aflată la vreo trei metri de el. A străbătut rapid distanţa şi a coborât de pe cal.

— John? Lui Belle nu-i venea să creadă că el era acolo, în faţa ei.

— Şşt, iubirea mea. Sunt aici. A îngenuncheat în noroi şi i-a cuprins chipul în mâini. Unde te doare?

— Îmi e atât de frig!

— Ştiu, draga mea. Te duc acasă. Uşurarea pe care o resimţise ceva mai devreme s-a transformat în spaimă atunci când a simţit-o cât de tare tremura. Stătuse în ploaia rece mai bine de o oră şi hainele grele de călărie îi erau leoarcă.

— Am… încercat să mă târăsc spre casă, a reuşit să spună Belle. Îmi e atât de frig!

— Ştiu, ştiu, a încercat el să o liniştească. De ce se târâse oare? Nu a avut însă timp să-şi pună alte întrebări, pentru că buzele ei căpătaseră o nuanţă periculos de albăstruie. A ştiut că trebuia să o ducă la căldură, şi asta cât mai repede. Poţi sta în şa, iubire?

— Nu ştiu. Mi-e atât de frig!

A urcat-o în şa dar când a dat să se urce şi el, ea a alunecat într-o parte. A trebuit să o împingă la loc.

— Ţine-te de grumazul lui Thor până urc şi eu. Îţi promit să te ţin strâns până ajungem acasă.

Belle a dat din cap, cu dinţii clănţănind. O clipă mai târziu, John era lângă ea. A cuprins-o pe după talie iar Belle a închis ochii, epuizată.

— N… nu mă p… pot opri din tremurat, i-a spus slab, simţindu-se ca un copil care dădea explicaţii. Îmi e atât de f… frig!

— Ştiu, iubire.

I-a văzut apropiindu-se pe Mary şi pe celălalt servitor.

— Urmaţi-mă! a strigat. Nu avea timp să le dea detalii despre starea lui Belle. L-a îndemnat pe Thor şi a pornit în galop printre copaci.

La adăpostul trupului lui John, forţa care o ţinuse conştientă până atunci s-a risipit. Mintea parcă îi părăsea corpul, se simţea mult prea obosită, o dureau toate şi-i era frig. A intrat într-o amorţeală şi în mod straniu durerile au părut să cedeze.

— Nu-mi mai este atât de frig, a spus cu o voce ciudată, pierdută.

— Dumnezeule! A scuturat-o cu putere. Orice-ar fi, să nu adormi! Mă auzi, Belle? Să nu adormi! Cum ea nu i-a răspuns, a continuat să o zgâlţâie.

Belle nici măcar nu a deschis ochii.

— Dar sunt atât de obosită!

— Nu-mi pasă, i-a răspuns John. Stai trează! Mă înţelegi?

Câteva secunde mai târziu, ea a reuşit să-i răspundă.

— Dacă spui tu…

Tot restul drumului, John a alternat între a-şi îndemna calul şi a o scutura pe Belle, să nu adoarmă. Trebuia să o ducă acasă, la căldură. Se temea îngrozitor că, odată adormită, ea nu va mai avea puterea să se trezească.

După un drum care i-a părut că ar fi durat ore întregi au reuşit să iasă dintre copaci, au străbătut pajiştile din Hyde Park şi mai apoi străzile londoneze. S-au oprit în faţa casei familiei Blydon. John a descălecat repede, luând-o şi pe Belle cu el. Servitorul care o însoţise pe Mary a luat repede hăţurile şi l-a dus pe Thor la grajduri. John i-a mulţumit scurt şi a intrat în hol, purtând-o pe Belle pe braţe.

— Thornton! a urlat.

Valetul şi-a făcut apariţia în câteva secunde.

— Pregătiţi imediat baia! În camera mea!

— Da, domnule. Imediat, domnule. Thornton s-a întors

spre doamna Crane, menajera care îl urmase, înainte ca el să scoată vreun cuvânt, ea a dat din cap şi a pornit-o în grabă pe scări.

John a urcat treptele cât a putut de repede, cu Belle lipită de pieptul lui.

— Aproape că am ajuns, iubire, i-a şoptit. Îţi promit că te vei încălzi de îndată.

Belle şi-a mişcat aproape imperceptibil capul. John a sperat că-l auzise şi că dăduse din cap, dar ştia că mişcarea capului se putea datora numai grabei cu care urcase. Când au ajuns în cameră, două cameriste umpleau deja cada.

— Încălzim apa cât de repede putem, domnule, i-a spus una din fete, făcând o plecăciune scurtă.

John a dat din cap şi a lăsat-o pe Belle pe prosopul care fusese deja întins pe pat. L-a dat deoparte părul căzut pe faţă, dezvelind o vânătaie urâtă pe frunte. Şi-a ţinut răsuflarea, cuprins de furie. Furie la adresa lui, cel mai probabil.

— John? a întrebat ea slab, cu ochii întredeschişi.

— Sunt aici, iubire. Sunt aici.

— Mă simt ciudat. Foarte ciudat. Mi-e frig şi nu-mi e. Cred că o să… Cred că… Ar fi vrut să spună că o să moară, dar ultimul gând raţional înainte de a se afunda în inconştienţă a fost să nu-l îngrijoreze pe John.

John şi-a dat seama imediat că ea şi-a pierdut cunoştinţa. Cu degetele îngheţate s-a apucat să-i deschidă frenetic nasturii costumului de călărie.

— Nu mă părăsi, Belle! i-a strigat Mă auzi? Nu mă poţi părăsi acum!

Doamna Crane a dat buzna în cameră, aducând două găleţi cu apă fiartă.

— Domnule? L-a privit întrebător. Sunteţi sigur că…? Poate că ar fi mai bine ca o femeie să…

S-a întors şi i-a răspuns tăios:

— E soţia mea. Eu am grijă de ea.

Doamna Crane a dat din cap şi a ieşit.

John s-a reapucat să desfacă nasturii. Când a terminat, i-a scos jacheta, apoi i-a sfâşiat cămaşa de pe dedesubt. I se lipise de corp şi i-ar fi luat prea mult să încerce să o dezbrace. Pielea îi era albăstruie. Frica a pus din nou stăpânire pe el, aşa că şi-a dublat eforturile şi i-a scos imediat şi fusta îmbibată de apă.

Goală, a luat-o în braţe şi a dus-o la cada aburindă, acum aproape plină. A îngenuncheat şi a încercat apa cu un deget. S-a încruntat. Era cam prea fierbinte, dar nu mai avea timp să aştepte să se răcească. A aşezat-o pe Belle în cadă.

— Gata, iubire, Ţi-am promis că te încălzeşti.

Ea nu a părut să simtă fierbinţeala.

— Trezeşte-te, Belle! i-a strigat el, scuturându-i umerii fragili.

Belle a murmurat ceva neinteligibil şi i-a făcut un semn cu mâna să o lase în pace.

John l-a interpretat ca pe un semn bun, dar a ştiut că trebuia neapărat să o trezească. A zgâlţâit-o din nou şi pentru că ea nu i-a răspuns în niciun fel a făcut singurul lucru la care s-a mai putut gândi: a cufundat-o cu capul în apă.

Belle a ieşit la suprafaţă, stropind totul în jur. Câteva secunde mai târziu, ochii îi erau clari:

— Ce naiba? a strigat ea.

— Te încălzeam, iubire, i-a răspuns zâmbind John.

— Nu te prea descurci. Mi-e tare frig! Şi mă doare! Şi e prea fierbinte apa!

— Nu, iubire, nu e prea fierbinte. Eşti tu prea rece.

Belle a mormăit, nemulţumită ca un copil. A coborât apoi privirea, l-a văzut cum îi masa pielea cu mâinile lui mari şi a leşinat.

— Dumnezeule Atotputernic! a spus John. Era din nou grea ca plumbul, iar dacă îi dădea drumul chiar şi o

secundă s-ar fi înecat, cu siguranţă. Thornton! a strigat.

Thornton, care aştepta în spatele uşii închise, a apărut cât ai clipi. A zărit-o pe tânăra cu sânge nobil, goală, în cadă, şi s-a întors imediat cu spatele.

— Da, domnule?

— Pune pe cineva să facă imediat focul! Aici e frig ca la morgă.

— Da, domnule, îl fac chiar eu, imediat. S-a dus la şemineu, având grijă să rămână cu spatele la cadă.

Câteva minute mai târziu, pielea ei nu mai era atât de rece, dar John ştia cu certitudine că ei îi era în continuare frig, pe dinăuntru. A ridicat-o din apă, a şters-o cu blândeţe cu prosopul şi a aşezat-o în pat. A învelit-o cu pilota, bine-bine, ca pe un copil. Şi totuşi, aproape imediat, ea a reînceput să tremure. I-a pus mâna pe frunte. Era doar călduţă, dar în cel mult o oră avea să dogorească, mai mult ca sigur.

S-a lăsat greu într-un fotoliu şi a oftat. Urma o noapte îngrozitor de lungă.

*

Atât de frig, îi era atât de frig. De ce nu putea să se încălzească? Belle se frământa în patul mare, iar trupul i se freca instinctiv de aşternuturi, încercând să creeze căldură.

Era îngrozitor. Durerea revenise, o durea fiecare muşchi, fiecare încheietură. Şi ce era sunetul acela, ca un clănţănit? Nu puteau fi dinţii ei, cu siguranţă. Dar de ce îi era atât de frig?

A strâns din dinţi şi s-a chinuit să deschidă ochii. Focul ardea molcom în şemineu. Foc! Asta însemna căldură! A dat pilota la o parte şi s-a târât până la marginea patului. Tot era prea departe de foc. Cu o încetineală agonizantă, şi-a lăsat picioarele să atârne la marginea patului. S-a uitat în jos, confuză. De ce nu avea nimic pe ea? Nu mai conta, a

decis. Trebuia doar să se concentreze asupra focului.

A atins podeaua cu tălpile, dar picioarele nu au susţinut-o. S-a prăvălit pe covor, cu o bufnitură surdă.

John, care aţipise în scaunul aşezat la căpătâiul ei, s-a trezit instantaneu. A văzut că patul era gol şi a sărit în picioare.

— Belle? S-a uitat disperat în jur. Unde putea să fi plecat ea, în starea în care era? Şi goală, pe deasupra.

A auzit un geamăt venind din cealaltă parte a patului şi s-a grăbit într-acolo. Belle zăcea grămadă pe jos. S-a aplecat şi a ridicat-o.

— Ce cauţi aici, iubire?

— Foc, a suspinat ea.

John o privea fără să înţeleagă.

— Foc! a repetat ea, ceva mai tare.

— Ce e cu focul?

— Mi-e frig!

— Încercai să te încălzeşti?

Belle a oftat şi a dat din cap.

— Trebuie să rămâi în pat. Îţi mai aduc nişte pături.

— Nu! a strigat Belle, uimindu-l pe John cu forţa răspunsului. Vreau foc!

— Uite cum facem: te aşez în pat şi-ţi aduc o lumânare, să o ai aproape.

— Ce prostie!

Era cât pe ce să izbucnească în râs.

— Vino, draga mea. Haide să te aşezi în pat. A întins-o şi a acoperit-o bine. Fusese atât de drăgălaşă, de adorabilă, că pe moment uitase în ce stare gravă era.

Nu era cazul să-şi facă iluzii, însă. Numai o minune o putea feri de o febră puternică, iar el nu mai credea în minuni. Înainte să se simtă mai bine, ea avea să se simtă mult mai rău.

Belle nu părea să se liniştească.

— Apă, a şoptit.

John i-a apropiat un pahar de buze şi i-a şters cu un prosop picăturile care i-au curs pe bărbie.

— E mai bine?

Belle şi-a umezit buzele uscate cu limba.

— Să nu mă părăseşti.

— Niciodată.

— Mi-e frică. John.

— Ştiu, dar nu ai de ce să-ţi fie frică, a minţit-o el. Vei vedea.

— Nu-mi mai este chiar atât de frig.

— Asta e bine, a încurajat-o el.

— Pielea îmi e în continuare rece, dar pe dinăuntru... A tuşit şi întreg trupul i-a fost cuprins de spasme. Când s-a liniştit în sfârşit, şi-a dus gândul până la capăt: pe dinăuntru sunt fierbinte.

John a încercat să alunge disperarea. Trebuia să fie puternic, pentru ea. Trebuia să ducă acea bătălie împreună cu ea.

— Şşt, draga mea, i-a spus mângâind-o pe frunte. Culcă-te. Ai nevoie de odihnă.

Belle aluneca încet-încet în somn.

— Am uitat să-ţi spun, a murmurat. Am uitat să-ţi spun, azi după-amiază.

Azi după-amiază? Dumnezeule, i se părea că trecuse deja o eternitate.

— Am uitat să-ţi spun, a insistat Belle.

— Ce anume? a întrebat-o el cu blândeţe.

— Te voi iubi mereu. Nu contează dacă mă iubeşti şi tu sau nu.

Capitolul 21

Din poziţia în care stătea, lângă pat, John o privea

îngrijorat pe Belle. Trecuseră deja câteva ore de când se trezise şi încercase să ajungă lângă foc. Încă mai tremura şi febra îi crescuse.

Era într-o stare destul de gravă.

S-a auzit o bătaie în uşă şi a intrat Caroline, îngrijorată.

— Ce s-a întâmplat? a întrebat în şoaptă. Tocmai ne-am întors şi Thornton ne-a spus că Belle nu se simte bine.

John şi-a desprins cu greu mâna din mâna lui Belle şi a condus-o pe Caroline afară, pe hol.

— Belle a ieşit la plimbare şi a prins-o ploaia. S-a lovit la cap. I-a spus pe scurt toate detaliile, omiţând motivul pentru care ea ieşise din casă pe o asemenea vreme. Îşi cunoscuse socrii doar cu o zi în urmă. Dacă Belle voia să le povestească mai multe, bine. El era un străin pentru ei şi nu avea de gând să facă asta.

Caroline şi-a dus mâna la gât.

— Arăţi foarte obosit. De ce nu te duci la culcare? Rămân eu cu ea.

— Nu.

— Dar, John…

— Poţi să rămâi cu mine, dacă vrei, dar nu plec nicăieri. S-a întors pe călcâie şi a intrat în cameră. S-a apropiat de pat. Ritmul respiraţiei ei devenise mai regulat. Era un semn bun. I-a pus mâna pe frunte. La naiba, ardea şi mai tare. Probabil că într-o oră nu va mai respira atât de liniştit.

Caroline l-a urmat şi s-a aşezat lângă el.

— Aşa a fost toată seara? a şoptit.

John a dat din cap. A luat o cârpă, a înmuiat-o în apă rece şi i-a aşezat-o pe frunte. Ea a murmurat ceva în somn şi şi-a schimbat uşor poziţia. S-a mai foit puţin, după care a deschis brusc ochii. În privirea ei se citea panica.

— Şşt, aici sunt, i-a spus el cu blândeţe, mângâindu-i obrazul. Belle a părut să se liniştească puţin, dar John a

avut senzaţia că nici nu l-a văzut.

Caroline a vorbit, speriată:

— Cred că ar trebui să trimitem după doctor.

— Acum, în puterea nopţii?

Ea a dat din cap.

— Mă ocup eu.

John a rămas la căpătâiul ei, urmărind-o îngrijorat. Cuvintele ei îi răsunau în minte: *nu contează dacă mă iubeşti şi tu sau nu.* Era oare posibil ca ea să-l iubească necondiţionat? Chiar şi cu trecutul lui?

Te voi iubi mereu.

Abia atunci a avut o revelaţie: nimeni nu-i mai spusese asta, niciodată.

I-a ridicat cârpa de pe frunte şi a înmuiat-o iar în apa rece. Nu era momentul să-şi plângă de milă, să-şi amintească de copilăria nefericită. Nu era ca şi cum ar fi fost abuzat sau ar fi suferit de foame. Numai că nu fusese iubit, lucru care li se întâmplase, probabil, câtorva mii de copii din Anglia,

Belle a început să se răsucească în pat. John şi-a concentrat imediat întreaga atenţie asupra ei.

— Opreşte-te! a gemut ea.

— Ce este, iubire?

— Opreşte-te!

El a cuprins-o de umeri şi a scuturat-o puţin, cu blândeţe.

— Ai un coşmar. Inima i se frângea când o vedea aşa, Era aprinsă la faţă şi întreg corpul îi era acoperit de o peliculă de sudoare. A încercat să-i dea părul din ochi, dar ea i-a împins mâna.

— Foc, a şoptit Belle.

— Focul e doar în şemineu.

— Prea fierbinte.

John a umezit imediat cârpa.

Belle s-a ridicat brusc în capul oaselor, ţipând.

— Nu, nu, opreşte-te!

— Culcă-te la loc, iubire. John a încercat să-i şteargă transpiraţia de pe trup, sperând ca ea să se mai răcorească. Belle avea ochii larg deschişi şi îl privea, fără să-l recunoască.

— Opreşte-te! Opreşte-te! i-a strigat ea, dându-i mâna deoparte. Nu mă atinge!

— Încerc doar…

— Ce se întâmplă? Caroline dăduse buzna în cameră.

— Delirează, a spus John încercând să o acopere cu cearşaful.

— Dar am auzit ţipete.

— Am spus că delirează, a repezit-o John. Vedeţi dacă găsiţi nişte laudanum. Trebuie să se liniştească. A oftat, amintindu-şi că vorbea cu soacra lui. Îmi cer scuze, lady Worth, numai că…

Ea a ridicat mâna:

— Înţeleg. Mă duc să caut laudanum.

Belle se lupta cu el, iar forţa îi sporise din cauza febrei. El îi făcea faţă, pentru că-şi întărise muşchii în anii în care fusese în armată.

— Trezeşte-te, la naiba! i-a spus el. Dacă te trezeşti, va dispărea şi focul, îţi promit.

Singurul ei răspuns a fost să se zbată şi mai tare.

John nu s-a dat înapoi nici măcar un centimetru.

— Belle, a implorat-o. Te rog…

— Dă-te de pe mine! i-a strigat ea.

Exact în clipa aceea nepotrivită, Caroline a intrat în cameră cu sticla de laudanum.

— Ce-i faci?

John a răspuns cu o întrebare.

— Unde este?

Caroline a turnat medicamentul într-un pahar şi i l-a întins.

— Aici, Belle, i-a spus cu blândeţe, încercând să o

ridice în şezut dar să o şi sprijine în acelaşi timp. L-a lipit paharul de buze. Bea măcar un pic.

Privirea lui Belle era aţintită într-un punct dincolo de el. A scos din nou un strigăt. Apoi a ridicat mâinile şi a trântit paharul care s-a vărsat pe podea.

— Îi dau eu de data aceasta, i-a spus Caroline. Tu ţine-o. I-a dus un alt pahar la gură şi a forţat-o să ia o înghiţitură.

Belle s-a liniştit câteva clipe mai târziu iar soţul şi mama ei au răsuflat uşuraţi.

— Şşt, i-a spus John. Dormi acum. Coşmarul a trecut. Odihneşte-te, dragostea mea.

— Sigur nu vrei să dormi câteva ore? l-a întrebat Caroline.

— Nu pot, i-a răspuns el răguşit.

Caroline a dat din cap, înţelegătoare.

— Atunci mă voi duce eu la culcare. Dimineaţă vei fi epuizat. Vei avea nevoie de ajutor. S-a îndreptat spre uşă.

— Mulţumesc, i-a spus el.

— Este fiica mea.

A înghiţit în sec, amintindu-şi dăţile în care fusese bolnav, copil fiind. Mama lui nu venise niciodată să-l vadă. A deschis gura să spună ceva dar s-a răzgândit.

— Eu sunt cea care ar trebui să-ţi mulţumească, a continuat Caroline.

John a privit-o întrebător.

— Pentru că o iubeşti. Nu aş fi putut să-mi doresc mai mult pentru ea. Şi a ieşit.

Curând, Belle a căzut într-un somn adânc. John a mutat-o de cealaltă parte a patului, acolo unde cearceaful era uscat. S-a aplecat şi a sărutat-o pe tâmplă.

— Totul va fi bine, i-a şoptit.

S-a prăbuşit pe scaun şi probabil că a aţipit, pentru că atunci când a deschis din nou ochii soarele răsărise deja. Nu-şi dădea însă seama cât era ceasul, din cauza ploii care

continua să cadă. A încercat să caute un motiv cât de mic care să-i dea o fărâmă de optimism. Nu a găsit însă nimic, aşa că a făcut ce nu mai făcuse de mulţi ani.

A început să se roage.

Nici starea lui Belle şi nici vremea nu s-au îmbunătăţit în zilele care au urmat. John a rămas la căpătâiul ei, obligând-o să bea apă sau supă, când şi când, sau dându-i laudanum când devenea isterică. La sfârşitul celei de-a treia zile şi-a dat seama că ea nu va mai rezista mult dacă febra nu va ceda curând. Nu mai mâncase nimic solid şi era extrem de slăbită. Când o ştersese cu cârpa umedă, John văzuse că-i ieşeau deja coastele în afară.

Doctorul venise în fiecare zi, dar nu le fusese de prea mare ajutor. Nu era nimic de făcut. Puteau doar să aştepte şi să se roage, le spusese.

John a încercat să lase deoparte grijile şi i-a atins fruntea. Părea să nu-i simtă deloc prezenţa. Singurele care nu o părăseau erau coşmarurile care îi asaltau mintea învolburată de febră. La început, John fusese calm şi temperat, dar acum începuse să se resimtă. Abia dacă dormise în cele trei zile şi nu mâncase mult mai mult decât Belle. Ochii îi erau injectaţi, era palid, iar oglinda îi spunea că arăta aproape la fel de rău ca şi pacienta lui.

Era din ce în ce mai disperat. Belle trebuia să-şi revină curând, altfel nu ştia ce ar putea face. De câteva ori de-a lungul timpului în care o veghease s-a trezit că lacrimile îi alunecau pe obraji. Nu ştia cum va reuşi să trăiască dacă ea murea.

Palid, s-a apropiat de patul ei şi a îngenuncheat. Ea zăcea nemişcată, dar ceva i-a părut schimbat în starea ei. Respira parcă mai greu şi era ciudat de liniştită. L-a cuprins imediat panica. A luat-o de umeri:

— Renunţi? a întrebat-o. Mă părăseşti, nu-i aşa?

Belle a gemut slab iar capul i-a căzut într-o parte.

— Naiba să te ia, nu renunţa! O zgâlţâia din ce în ce

mai tare.

Belle i-a auzit vocea de parcă ar fi venit dintr-un tunel lung, foarte lung. Părea să fie glasul lui, dar nu-şi dădea seama ce căuta în dormitorul ei. Părea furios. Era oare supărat pe ea? Belle a oftat. Era obosită. Prea obosită ca să mai aibă de-a face cu un bărbat furios.

— Mă auzi, Belle? Nu te voi ierta niciodată dacă vei renunţa la mine, l-a auzit spunând.

Mâinile lui mari îi zguduiau umerii. Ar fi vrut să geamă de durere, dar nu avea energia să o facă. De ce n-o lăsa în pace? Nu voia decât să doarmă. Nu se mai simţise niciodată atât de obosită. Ar fi putut să doarmă aşa, la nesfârşit. Şi-a adunat toate puterile şi a reuşit să rostească:

— Pleacă!

— Aha! a strigat triumfător John. Eşti încă aici, cu mine. Mă auzi, Belle?

Bineînţeles că-l auzea, şi-a spus Belle, iritată.

— Pleacă! i-a repetat cu ceva mai multă forţă. S-a foit puţin, ascunzându-se între cearşafuri. Poate că o lăsa în pace dacă se băga bine pe sub pilotă. Trebuia doar să doarmă, pentru că aşa îi era cel mai bine.

John a văzut cum o părăsea voinţa chiar înainte ca ea să apuce să mai spună ceva. Văzuse privirea aceasta de multe ori în timpul războiului. Nu la cei mai norocoşi care muriseră în luptă ci la sufletele chinuite care suferiseră de infecţii săptămâni întregi după aceea. Nu putea suporta să vadă cum din trupul lui Belle viaţa pleca încet-încet. Furia îl copleşea, aşa că a uitat de toate jurămintele pe care şi le făcuse, să fie blând şi atent cu ea în timp ce o îngrijea.

— La naiba, Belle! a strigat el furios. N-o să stau aici să te văd cum mori! Nu e drept! Nu mă poţi părăsi tocmai acum. Nu-ţi dau voie!

Belle nu i-a răspuns. Atunci John a încercat o altă tactică:

— Ştii ce furios voi fi pe tine dacă mori? O să te urăsc

pentru totdeauna dacă mă părăseşti. Vrei tu asta?

Îi cerceta cu disperare trăsăturile, sperând într-un semn că l-ar fi auzit, dar nu l-a găsit. A luat-o în braţe şi a ţinut-o strâns în timp ce-i spunea:

— Fără tine nu mai am nicio speranţă, Belle. Un tremur i-a străbătut corpul. Vreau să te văd zâmbind, Belle. Să te văd fericită, cu ochii tăi albaştri plini de soare şi de bunătate. Să te văd citind o carte. Îmi doresc atât de mult să fii fericită! Îmi pare rău că nu ţi-am acceptat dragostea. Dar o voi face, îţi promit. Dacă tu, în infinita ta bunătate şi înţelepciune, ai găsit un motiv pentru care să merit să mă iubeşti, atunci... ei bine, înseamnă că nu sunt chiar atât de rău precum credeam. Nu ne părăsi, Belle! Dacă nu o faci pentru mine, gândeşte-te măcar la părinţii tăi. Te iubesc atât de mult! Nu vrei să-i întristezi, nu-i aşa? Şi mai gândeşte-te la toate cărţile pe care nu ai apucat să le citeşti. Îţi promit să-ţi cumpăr volumul lui Byron, cel pe care nu ţi l-au vândut ţie, în librăria dedicată femeilor. Mai ai atâtea de făcut, dragostea mea! Nu poţi pleca acum.

În ciuda tiradei lui înflăcărate, Belle a rămas inertă, respirând slab. Într-un final, cuprins de disperare, el a izbucnit, dezvelindu-şi sufletul:

— Te rog, Belle, nu mă părăsi! Te iubesc. Te iubesc, şi nu aş putea suporta să mori! Dumnezeu să mă ajute, te iubesc atât de mult!

Vocea i s-a frânt. A lăsat-o uşor pe pat, a acoperit-o cu pilota şi s-a aplecat să-i şoptească la ureche:

— Te iubesc, Belle. Să ţii minte asta pentru totdeauna. A ieşit din încăpere, rugându-se ca acest „pentru totdeauna” să dureze mai mult decât următoarea oră.

*

Câteva ore mai târziu, pe când Belle zăcea în patul ei,

a simţit un val de căldură cuprinzându-i trupul. Era o senzaţie ciudată, pentru că picioarele îi fuseseră reci ca gheaţa în timp ce restul corpului îi ardea în flăcări. Acum îşi simţea picioarele calde… şi roz. S-a întrebat cum să simţi oare că degetele îţi sunt roz, dar a decis că aşa trebuiau să fie, pentru că aşa le simţea ea.

Tot trupul şi-l simţea roz, de fapt. Roz şi puţin pufos, dar mai presus de toate se simţea bine. Pentru prima oară după… S-a încruntat: nu-şi amintea cât timp fusese bolnavă.

A încercat să se ridice în şezut, surprinsă de cât era de slăbită. A clipit de câteva ori şi a privit în jur. Era acasă, în camera ei, cea pe care o împărţise cu John în noapte nunţii. Cum de se întorsese? Nu-şi mai amintea decât ploaia şi vântul. Oh, da, şi cearta. Se certase îngrozitor cu John.

A oftat, epuizată. Nu-i mai păsa dacă el nu voia să o audă spunându-i că-l iubea. Îl voia doar pe el şi restul nici nu mai conta. Nu-şi dorea decât să se termine toată afacerea neplăcută cu George Spencer şi să se întoarcă împreună la ţară, la Bunford Manor.

Bunford Manor? Parcă nu se chema aşa.

La naiba! Nu reuşea deloc să ţină minte denumirea. A înclinat uşor capul. O durea. A strâns pumnul. O dureau până şi degetele. Totul o durea.

În timp ce ea stătea pe marginea patului, testând pe rând diferite părţi ale corpului, John a intrat în cameră. Se îndurase în sfârşit să ia o pauză de cincisprezece minute, să-şi dea cu apă pe faţă şi să înghită ceva. Iar acum era îngrozit că o va găsi pe Belle fără viaţă.

Spre marea lui surpriză, când a ajuns lângă pat a văzut că obiectul disperării lui se ridicase şi-şi mişca umerii. Sus, jos. Sus, jos.

— Bună, John, i-a spus ea slăbită. Cum se numeşte casa ta din Oxfordshire?

John era într-atât de uimit, de descumpănit de bizara

ei întrebare, că i-au trebuit câteva momente să-i răspundă:

— Bletchford Manor.

— Este un nume îngrozitor, s-a strâmbat Belle. După care a căscat, semn că propoziţia o secase de toată energia.

— Da… Am tot vrut să-l schimb.

— Ar trebui să o faci, şi încă repede. Nu ţi se potriveşte. Şi nici mie, de altfel. A căscat din nou şi s-a întins la loc pe pat. Te rog să mă scuzi, dar mă simt foarte obosită. Vreau să dorm puţin.

John şi-a amintit într-o clipă toate acele dăţi când o implorase să se trezească şi a dat din cap:

— Da, i-a răspuns încet. Ar trebui să dormi puţin. S-a prăbuşit pe un scaun, ca trăsnit.

Febra cedase. Uimitor, straniu, febra cedase. Se va face bine. Era uimit de forţa emoţiilor care îl copleşiseră. Era pentru prima oară că rugile îi fuseseră ascultate.

Apoi s-a întâmplat ceva straniu. Un sentiment ciudat, cald, i-a învăluit inima şi a început să se întindă în tot corpul.

Îi salvase viaţa lui Belle.

I se ridicase o piatră de pe inimă.

Îi salvase viaţa.

O voce i-a răsunat în urechi.

Eşti iertat.

S-a uitat imediat spre Belle. Ea nu părea să fi auzit vocea. Ce ciudat! Lui i se păruse că sunase destul de tare. O voce de femeie. Care semăna cu a Anei.

Ana. John a închis ochii şi, pentru prima oară în aceşti ani, nu i-a mai distins trăsăturile.

Fusese în sfârşit iertat pentru păcatele lui? Sau poate că aceste păcate nu fuseseră într-atât de grave pe cât le crezuse el?

S-a uitat din nou la Belle. Ea crezuse în el. Crezuse întotdeauna în el. Întotdeauna.

Cu ea alături, el era mult mai puternic. Şi probabil că la fel simţea şi ea. Împreună, învinseseră cel mai cumplit duşman. Ea va trăi iar el nu va mai trebui să facă faţă singur viitorului.

A inspirat adânc, şi-a proptit coatele în picioare şi şi-a cuprins faţa în palme. A zâmbit larg, după care a început să râdă. Toată încordarea ultimelor zile l-a făcut să râdă acum nervos, necontrolat.

Auzind sunete, Belle a deschis ochii. Deşi el avea chipul acoperit, se vedea că era foarte obosit. Nasturii de la gât ai cămăşii îi erau desfăcuţi, neglijent. El a ridicat încet capul şi a privit-o la rândul lui. În ochii lui căprui era o emoţie pe care ea nu o putea denumi. A continuat să-l examineze: ochii i se adânciseră în orbite şi era nebărbierit de câteva zile. A întins mâna spre el.

— Arăţi groaznic, i-a spus.

Lui i-au trebuit câteva clipe până ce a reuşit să-i răspundă.

— Oh, Belle, tu arăţi minunat.

*

Două zile mai târziu, Belle se simţea deja mai bine. Încă mai era slăbită, dar pofta de mâncare îi revenise iar vizitatorii se perindau unul câte unul.

John n-o mai văzuse din ziua anterioară. În clipa în care fusese sigur că ea era în afara oricărui pericol se prăbuşise, extenuat. Caroline o informa periodic despre starea lui, dar tot ce-i spusese până atunci era, invariabil:

— Doarme.

În final, în cea de-a treia zi de când îi cedase febra, el a intrat în dormitorul ei, cu un zâmbet timid.

— Credeam că nu te mai văd vreodată, i-a spus ea.

El s-a aşezat pe marginea patului.

— Mă tem că am dormit.

— Da, aşa am auzit şi eu. L-a atins pe obraz. Mă bucur să te văd.

El i-a zâmbit.

— Ţi-ai spălat părul.

— Poftim? A privit în jos şi a început să se joace cu o şuviţă. Oh, da. Aveam mare nevoie. John, eu…

— Belle, eu… a rostit el în acelaşi timp cu ea. Spune tu prima.

— Nu, tu.

— Insist.

— Ce prostie! Doar suntem căsătoriţi. Şi suntem atât de neliniştiţi!

— Tu de ce eşti neliniştită?

— Din cauza lui Spencer. Numele a plutit prin aer câteva secunde, după care ea a continuat: trebuie să dispară din vieţile noastre. Le-ai povestit părinţilor mei despre el?

— Nu. M-am gândi să hotărăşti tu dacă le spui sau nu.

— Nu le spun. N-aş face decât să-i îngrijorez peste măsură.

— Cum spui tu.

— Ai făcut vreun plan?

— Nu. Când ai fost bolnavă… A înghiţit în sec. Chiar şi numai amintirea îi dădea fiori. Când ai fost bolnavă nu m-am putut gândi decât la tine. După care am dormit.

— Ei bine, eu una m-am gândit. Cred că ar trebui să-l confruntăm la balul dat de familia Tumbley.

— În niciun caz.

— Mama insistă să participăm. Vrea să folosească această ocazie ca să ne facem intrarea în societate.

— Dar va fi atât de multă lume! Cum să te supraveghez când…

— Tocmai mulţimea va fi cea care ne va proteja. Iar Alex, Emma şi Dunford vor fi în permanenţă lângă noi, fără să ridice suspiciuni.

— Îţi interzic…

— Vrei măcar să te gândeşti la asta? Îl vom înfrunta împreună. Cred că… împreună… putem să facem orice. Şi-a umezit buzele, conştientă că nu reuşea să-şi găsească cuvintele.

— Sunt de acord, a spus el pentru că dorea să schimbe subiectul dar şi pentru că orice gând raţional îl părăsise în clipa în care o văzuse lingându-şi buzele.

Belle i-a luat mâna în mâna ei.

— Îţi mulţumesc că ai avut grijă de mine.

— Te iubesc, Belle, i-a spus.

Ea i-a zâmbit.

— Ştiu. Şi eu te iubesc.

L-a dus mâna la buze şi i-a sărutat-o cu ardoare.

— Încă nu-mi vine să cred că şi tu mă iubeşti, dar… şi-a dat seama că ea voia să încerce să-l întrerupă, aşa că i-a pus cu blândeţe mâna la gură. Dar sunt mai fericit decât aş fi crezut că este posibil.

— Oh, John.

— Tu m-ai ajutat să mă iert pe mine însumi. Când am realizat în sfârşit că pericolul a trecut, că nu vei muri, atunci am înţeles.

— Ce ai înţeles?

— Că mi-am plătit datoria. Viaţă pentru viaţă. Nu am putut să o salvez pe Ana, dar te-am salvat pe tine.

— John, i-a spus ea cu blândeţe, faptul că m-ai savat pe mine nu compensează ceea ce s-a întâmplat în Spania.

El a privit-o cu ochi mari, îngrozit.

— Nu *trebuie* să compenseze, pentru că nu eşti tu vinovatul. Când vei accepta asta? Te-ai torturat timp de cinci ani pentru o faptă comisă de altcineva.

John a privit-o în ochii limpezi, albaştri, şi pentru prima oară aceste cuvinte au început să capete sens.

— Poate că adevărul este undeva la mijloc. Da, trebuia să o protejez şi nu am făcut-o, dar nu am violat-o

eu. A clătinat din cap şi a spus, cu mai multă convingere: nu am fost eu acela.

— Inima ta este acum liberă.

— Nu, i-a şoptit. Este a ta.

Capitolul 22

John se uita dezaprobator la cravată.

— Este o prostie, Belle. O prostie.

Belle i-a dat ocol valetului care tocmai scotea un geamăt, văzându-şi munca minuţioasă năruită.

— De câte ori să-ţi repet? Ţi-am spus că nu avem cum să lipsim de la balul soţilor Tumbley. Mama nu mă va ierta niciodată dacă nu mă arăt aşa cum se cuvine în faţa lumii bune, ca femeie măritată.

John i-a făcut semn valetului să plece, pentru că voia să continua discuţia între patru ochi.

— Exact asta încercam şi eu să-ţi spun. Eşti femeie măritată de-acum. Nu mai trebuie să asculţi de părinţi.

— Nu mai trebuie să ascult de ei, ci de tine. Iartă-mă că nu sar în sus de bucurie.

— Nu fi sarcastică, Belle. Nu-ţi stă bine. Am vrut doar să-ţi spun că nu mai trebuie să faci tot ce-ţi spun părinţii.

— Încearcă să-i explici asta mamei.

— Eşti femeie în toată firea. John s-a apropiat de oglindă şi a încercat din nou să-şi facă nod la cravată.

— Am o veste pentru tine: părinţii nu încetează să fie părinţi atunci când copiii se căsătoresc. Mamele în special.

John răsucise invers cravata, aşa că a tras o înjurătură.

— Ar fi trebuit să o laşi aşa cum ţi-o aranjase Wheatley. Arăta foarte bine. John i-a aruncat o privire ucigătoare.

— Trebuie să priveşti astfel lucrurile: părinţii mei nu te cunosc încă foarte bine. Ar deveni suspicioşi dacă am refuza să apărem împreună în public. Nu vrei să-ţi strici relaţiile cu socrii pentru tot restul vieţii, nu-i aşa?

— Dar nici mort nu vreau să fiu.

— Nu eşti deloc amuzant, John. Te rog să nu mai glumeşti cu asta.

John a lăsat pentru moment cravata şi s-a întors să-şi privească soţia în ochi.

— Nu glumesc deloc, Belle. Nu am idee cum vom scăpa nevătămaţi după seara asta.

Belle şi-a muşcat buza.

— Alex şi Dunford vor fi acolo. Sunt sigură că ne vor fi de un mare ajutor.

— Şi eu sunt sigur de acest lucru. Dar asta nu ne garantează siguranţa. Nu înţeleg de ce nu le-ai spus adevărul părinţilor tăi.

— Ei, *asta* le-ar fi făcut sigur o impresie bună! i-a răspuns ea cu sarcasm. Te vor iubi imens din clipa în care vor afla că le-ai pus fiica în pericol. Văzându-l că se strâmba, a adăugat repede: fără să vrei, bineînţeles.

John a renunţat în sfârşit la a-şi aranja cravata şi a strigat:

— Wheatley! După care s-a întors spre Belle şi i-a spus grăbit: pun mai mare preţ pe vieţile noastre decât pe părerea părinţilor tăi. Ai face bine să nu uiţi asta.

— John, sunt ferm convinsă că nu vom păţi nimic dacă vom sta lângă Alex şi Dunford. Poate chiar vom reuşi să-l atragem într-o cursă pe… oh, bună, Wheatley! Domnul are ceva probleme cu cravata. Ai putea să-l ajuţi, te rog? Eu mă duc să văd dacă trăsura e gata.

— Aşa să faci.

Belle s-a întors cu spatele şi a făcut câţiva paşi. John şi-a ţinut răsuflarea.

— Dumnezeule mare, femeie! Ce ai pe tine? Sau mai

bine zis, ce nu ai?

Belle a zâmbit. Se îmbrăcase cu rochia din catifea albastră pe care o cumpărase cu câteva săptămâni în urmă, atunci când dorea să îl seducă.

— Nu-ţi place? l-a întrebat, rămânând cu spatele la el, ca să nu o vadă zâmbind.

A fost însă o greşeală, pentru că rochia nu avea spate. Aproape deloc.

— Este indecentă! a exclamat John.

— Nu este deloc. Multe femei poartă astfel de rochii. Unele chiar au spatele acoperit cu un voal subţire pe care îl udă înainte, să nu se mai vadă deloc.

— Nu admit ca alţi bărbaţi să se zgâiască la spatele tău. Am zis!

Belle a decis că nu o deranja chiar atât de tare felul lui de a fi, posesiv.

— Bine, dacă pui astfel problema… S-a dus în camera ei, unde o aştepta Mary, cu o altă rochie abia călcată. Prevăzuse că îşi va schimba toaleta. Dar scopul fusese atins. Mintea lui John nu mai era acum la Spencer.

S-a schimbat şi a coborât. Exact când a ajuns în hol, şi-au făcut apariţia Emma, Alex, Persephone şi Dunford. Cei patru sporovăiau animaţi.

— Ce căutaţi aici? a întrebat Belle.

Emma a privit în spatele ei, să se asigure că uşa mai era încă deschisă şi a strigat:

— AM VENIT SĂ VĂ LUĂM LA BAL!

— Da?

— OH, DA!

— Dar de ce?

Emma l-a văzut pe valet pregătindu-se să închidă uşa în urma lor şi i-a şoptit:

— N-o închide încă.

După care s-a întors din nou spre Belle şi i-a răspuns:

— PENTRU CĂ AŞA NE-AI RUGAT TU!

— Ah, bineînţeles! Am uitat!

Lady Worth şi-a făcut apariţia în hol:

— Ce e gălăgia asta?

— Nu am nici cea mai mică idee, a murmurat Persephone, uitându-se ciudat la Emma.

— Te rog să nu mai ţipi aşa.

Alex a închis repede uşa şi le-a spus:

— O tot rog să meargă la un consult. Aşa face de trei zile.

Emma a luat-o deoparte pe Belle şi i-a spus repede:

— Voiam doar ca duşmanul vostru să ştie că în seara aceasta veţi călători în trăsura noastră.

— Mi-am închipuit.

— Dacă suntem şi noi nu va încerca nimic.

— Ar putea tăia un ax sau ceva. Şi atunci am avea cu toţii necazuri.

— Nu cred. Nu ar avea certitudinea că John va fi cel rănit. Va aştepta până mai târziu.

— Ce tot şuşotiţi acolo? le-a întrebat Caroline. Şi cum rămâne cu problema ta cu auzul, Emma? Credeam că poţi doar să ţipi. Ia vino dincolo, la lumină. Să mă uit eu. Probabil că este doar un dop.

Emma s-a strâmbat dar s-a lăsat dusă în cealaltă cameră.

— E ceva cu voi, a spus Persephone. Emma s-a purtat ciudat toată seara.

— Vă mulţumesc, le-a spus Belle celor doi bărbaţi, de îndată ce mama ei a dispărut din vedere.

— Nu ai de ce, i-a răspuns Alex. Deşi a fost al naibii de greu să ţinem totul ascuns de Persephone.

— Este foarte inteligentă.

— Am constatat şi eu.

— Şi nu te va lăsa s-o faci pachet şi să o trimiţi înapoi în Yorkshire, când se distrează atât de bine la Londra.

Alex a ridicat din umeri.

— Soţul tău unde este?

— Sus, face mutre.

— Necazuri în paradis? a întrebat-o Dunford, zâmbind cu subînţeles.

— Să nu cumva să te bucuri de necazul meu.

— Ia-o ca pe un compliment. Necazul nimănui nu mi-ar provoca atâta bucurie.

Belle s-a întors spre Alex.

— Este puţin iritat pentru că trebuie să iasă din casă. Nu se simte în siguranţă.

— Şi nici nu este, dar nu puteţi rămâne prizonieri aici, pentru totdeauna. Balul familiei Tumbley este probabil cea mai sigură ieşire. Dacă Spencer va încerca ceva vor fi sute de martori. Nu ne va fi deloc greu să-l prindem.

— Am încercat să-i explic şi eu toate astea, dar nu vrea să mă asculte. Cred că-şi face griji pentru mine.

Alex a zâmbit.

— Asta este treaba soţilor. Să-şi facă griji pentru soţiile lor. Este o lecţie pe care am învăţat-o foarte repede. Şi când crezi că va coborî? Ar cam trebui să pornim.

— Vine imediat, cred.

Ca la un semn, John şi-a făcut apariţia în capul scării.

— Ce bine! a exclamat Belle.

— Nu e cazul să fii atât de bucuroasă.

Belle le-a cerut scuze din priviri celor doi pentru morocănosul ei soţ. Aceştia păreau amuzaţi, aşa că Belle a clătinat din cap şi l-a aşteptat pe John să li se alăture. Avea întotdeauna dificultăţi la coborâre.

— Ashbourne, Dunford, şi-a salutat el oaspeţii.

— Mi s-a părut mai sigur să mergeţi cu noi, i-a spus Dunford.

— O idee foarte bună. Unde este Emma? Nu vine?

— E dincolo. Mama o consultă la urechi, i-a răspuns Belle.

— Poftim?

— Este o poveste lungă.

— Sunt convins, a mormăit el.

Belle l-a apucat de mână şi l-a tras cu putere într-o parte.

— M-am săturat de mutrele tale, John.

— Nu te aştepta la altceva, măcar o săptămână de-aici încolo. Ştii ce cred despre toate astea.

Belle a strâns din dinţi şi s-a întors spre Alex şi Dunford. Alex privea în tavan şi fluiera încet în timp ce Dunford zâmbea cât putea de larg.

— Mai taci, a spus ea.

— Dar n-am spus nimic! i-au răspuns amândoi în cor.

— Bărbaţii ăştia! M-am săturat de voi, de toţi. Emma! Emma! Am nevoie de tine! Acum!

Emma şi-a făcut apariţia cu o viteză uimitoare.

— Scuză-mă, mătuşă Caroline! a strigat peste umăr. Belle are nevoie de mine! Când a ajuns lângă verişoara ei, i-a şoptit: slavă Domnului că m-ai chemat, Belle! Credeam că mă omoară.

— Mergem? a întrebat Alex. Unde este Persephone?

— A hotărât să meargă cu mătuşa şi unchiul, i-a răspuns Emma. Mi-a turnat ceva în ureche, i-a şoptit ea lui Belle. Zicea că am multă mizerie.

Belle a zâmbit.

— A râs de tine. Urăşte ca oamenii să aibă secrete.

Alex le-a ajutat să urce în trăsură.

— Lady Worth ar putea să-l facă şi pe Napoleon să plângă.

John a mormăit ceva, aprobator. Belle i-a aruncat o privire mustrătoare şi s-a aşezat lângă Emma. John stătea cocârjat pe bancheta din faţa lor, dar Belle nu s-a lăsat înşelată de atitudinea lui împăciuitoare. Îşi dădea seama că era în alertă, gata de acţiune, dacă era necesar. A părut să le transmită şi celorlalţi acelaşi lucru, pentru că nici Alex şi nici Dunford nu le scăpau din ochi pe doamne.

Belle evita să-i privească, pentru că îi dădeau o stare de nervozitate. Din fericire, Emma a întreţinut conversaţia în timp ce se îndreptau spre destinaţie.

— Şi nu mai am deloc greţuri, spunea Emma. Sper să fi dispărut definitiv. Nu mi-a mai fost rău de-o săptămână.

— Asta e bine. A început să se vadă? Belle vorbea în şoaptă. Subiectul nu era potrivit pentru o companie mixtă.

— Puţin, dar acum se poartă rochiile largi, aşa că… Ce Dumnezeu?

Trăsura se înclinase mult într-o parte.

Câteva secunde mai târziu, John era deasupra lui Belle, încercând să o protejeze.

— Eşti rănită? a întrebat-o nelinişţit.

— Sunt bine, sunt bine, doar că… Oh!

Se înclinau acum spre stânga.

— Ce naiba se întâmplă? a întrebat Alex, trecând în locul Emmei şi încercând să scoată capul pe geam.

— Alex, nu! a strigat Emma. Dacă ne răsturnăm, o să fii zdrobit!

Alex a renunţat, nu foarte convins. Nu i se părea că ar fi fost într-un pericol prea mare, deşi trăsura se clătina destul de puternic. Într-un final, s-a auzit un scârţâit puternic şi au căzut spre stânga, izbindu-se cu toţii de perete.

După ce s-a convins că trăsura nu se mai mişca, Belle a murmurat o rugăciune în minte, mulţumindu-i lui Dumnezeu că ea nimerise în vârful grămezii.

— Se pare, a spus privind pe fereastră, că ne-am proptit de un copac. De aceea nu ne-am răsturnat.

— Au! a gemut Emma. Ce genunchi ascuţiţi ai, Belle!

— Scuze. E cam înghesuit aici. Toată lumea este bine? S-a uitat sub ea. Dunford unde este?

— Mmm…

Belle a făcut ochii mari. Era dedesubt, sub ei toţi. Nu putea fi prea confortabil.

— Gata, mă dau imediat deoparte. Cred că va trebui să ieşim pe sus. Dacă deschidem uşa aceasta ne vom rostogoli cu toţii şi ne vom lovi la cap. S-a uitat din nou pe fereastră. În plus, nu cred că s-ar deschide suficient de mult să putem ieşi. E blocată de copac.

— Haide odată, Belle, a mârâit Alex.

— John, eşti bine? Nu ai spus nimic.

— Sunt bine, Belle, doar că stau cam incomod. Am trei oameni peste mine.

— Mmm, s-a auzit din nou Dunford.

Belle a privit la trupurile încâlcite şi a încercat să ignore sunetele pe care le scotea Emma, de durere dar şi de indignare. Fustele i se încolăciseră, aşa că în final a renunţat la decenţă şi le-a ridicat deasupra genunchilor, încercând să ajungă la mânerul uşii.

— Aproape că... am ajuns! Acum, dacă aş putea să o deschid... a răsucit mânerul şi a împins uşa. Dar gravitaţia lucra împotriva ei, trântind-o la loc ori de câte ori încerca să o deschidă. Îmi pare extrem de rău, dar nu reuşesc. Va trebui să mă ridic în picioare.

A pus piciorul drept pe ce a găsit. S-a întâmplat să fie capul lui Alex. Emma a chicotit, aşa că Belle s-a întors:

— S-a întâmplat ceva?

— Nimic, i-a răspuns Alex cu un şuierat. Vezi-ţi de treabă.

Belle a răsucit din nou mânerul şi a împins uşa din toate puterile. De data aceasta a reuşit să o deschidă. A scos un sunet triumfător şi şi-a strecurat capul afară.

— Oh, bună, Bottomley, a strigat recunoscându-l pe vizitiul lui Alex şi al Emmei. Ce s-a întâmplat?

— A sărit roata, doamnă. N-am idee cum s-a întâmplat.

— Hmm. Foarte ciudat.

— N-aţi vrea să vă continuaţi discuţia altă dată? i-a spus John, de undeva de la mijlocul grămezii. Am cam vrea

să ieşim de aici.

— Scuze. Bottomley, ai tu grijă să mă prinzi dacă alunec? Acesta a dat din cap iar Belle a alunecat uşor pe laterala trăsurii. Aşteapt-o aici pe Emma, cred că ea urmează. După care s-a dus să inspecteze pagubele. Roata se desprinsese complet şi se rostogolise pe drum.

— Ce vezi? a întrebat-o Emma.

— Pare că roata a fost slăbită intenţionat. Nimic nu pare să fi fost tăiat.

— Hmm. Emma şi-a ridicat fustele şi s-a aplecat să vadă mai bine.

— Nu vrei să te dai deoparte? Alex o urmase afară din trăsură şi voia să examineze la rândul lui trăsura.

— Se pare că atacatorul fie a fost deosebit de blând, fie nu ştie să mânuiască un ferăstrău.

John a apărut de după colţ. Părea deosebit de furios.

— Ce a tăiat cu fierăstrăul?

— Nimic, i-a răspuns Alex. Roata a fost doar slăbită.

John a înjurat în barbă.

— Îmi cer scuze că v-am pus în pericol, pe tine şi pe soţia ta. Belle şi cu mine ne întoarcem imediat acasă şi-ţi voi trimite banii necesari pentru reparaţii.

Înainte ca Belle să apuce să protesteze, Alex a ridicat o mână şi a spus:

— Prostii! Nu e nimic stricat. Avem doar nevoie de o altă roată

— Ce e cu roata? a întrebat şi Dunford, care abia acum reuşise să iasă din trăsură, cam boţit.

— S-a desprins, au răspuns cu toţii în cor.

— Nu e cazul să fiţi atât de nervoşi. Abia am picat şi eu…

Scuze, i-a spus Belle. Nouă ni se pare că stăm aici de cel puţin o oră.

— Probabil chiar atât aţi şi stat, a răspuns sec Dunford. Ai avut un imens noroc, pentru că ai aterizat în

vârful grămezii. A propos, Ashbourne, l-am trimis pe Bottomley acasă la tine să aducă ajutoare. Nu ar trebui să mai dureze mult. Suntem la numai câteva străzi distanţă de casa ta. S-a îndreptat spre locul unde fusese roata din spate, în stânga. Trebuie să spun că Spencer nu s-a priceput deloc. Dacă voia ca trăsura să se zdrobească putea găsi alte metode, mai inteligente. Nu a reuşit nici măcar să ne rupă vreo mână, unuia dintre noi.

Belle a dat ochii peste cap.

— Întotdeauna vezi partea bună a lucrurilor.

John a scos un sunet de nemulţumire şi a tras-o lângă el.

— Sunt recunoscător că nimeni nu a fost rănit, dar eu unul nu văd nicio parte bună. Nu vreau să fiu răspunzător pentru moartea vreunuia dintre voi. Renunţăm, Belle. Mergem acasă.

— Ca să te împuşte în spate pe drumul de întoarcere? În niciun caz.

— Belle are dreptate, i-a spus Alex. Eşti mai în siguranţă cu noi decât fără noi.

— Da, i-a răspuns John. Dar şi voi sunteţi mai în siguranţă fără noi.

— Ne scuzaţi o clipă? a spus Belle trăgându-l deoparte pe soţul ei. Ascultă-mă, John, i-a şoptit. Nu eşti tu cel care mi-a spus că nu ne putem petrece restul zilelor ferindu-ne de acest bărbat? Pare suficient de nebun încât să încerce ceva chiar în seara aceasta, la bal. Iar dacă o face, vom avea sute de martori. Va fi închis pentru tot restul vieţii.

— Poate, dar dacă reuşeşte totuşi? Şi mai rău: dacă mă ratează şi te nimereşte pe tine? Belle, îţi promit că nu vom fugi la nesfârşit, că mă voi ocupa de el, dar într-un mod în care să nu fii tu pusă în pericol. Trebuie să ai încredere în mine. Acesta nu este un bărbat care să fie lăsat singur cu o femeie.

A strâns-o cu putere de umeri:

— Nu pot trăi fără tine, Belle. Nu-ţi dai seama că el are acum două ţinte? Dacă te omoară pe tine este ca şi cum m-ar omorî pe mine.

Ochii ei erau plini de lacrimi, auzindu-l cu câtă înflăcărare îi vorbea.

— Şi eu te iubesc, John. Şi sunt foarte îngrijorată pentru tine. Dar nici eu nu pot trăi uitându-mă mereu peste umăr. Iar o şansă de a-l prinde, aşa cum este cea din seara asta, noi nu vom avea prea curând.

— Atunci merg doar eu. Iar tu te duci acasă.

— N-am de gând să te aştept în dormitor ca un şoricel speriat, i-a răspuns ea, iar ochii îi străluceau. Împreună putem face orice. Trebuie să ai încredere în mine, John.

— Ţin minte că-mi spuneai să nu risc, dacă nu este necesar. Dă-mi voie să fac acelaşi lucru. Du-te acasă, Belle. Am şi aşa destule griji, şi fără să mai fiu nevoit să te supraveghez şi pe tine.

— John, ascultă-mă şi pe mine. Mă iubeşti?

— Dumnezeule, Belle! Ştii foarte bine că te iubesc.

— Ei bine, cea de care te-ai îndrăgostit nu este genul de femeie care să stea răbdătoare acasă atunci când bărbatul iubit este în pericol. Cred că-l putem atrage în cursă pe Spencer, atâta vreme cât avem destui oameni de partea noastră. Este evident că Spencer nu e foarte deştept. N-a reuşit nici măcar să strice trăsura cum ar fi trebuit. Dacă rămânem împreună, toţi cinci, îl putem înfrânge. Iar în seara aceasta am avea ocazia perfectă.

— Belle, dacă ţi se întâmplă ceva…

— Ştiu, dragul meu. Şi eu simt la fel în ceea ce te priveşte, dar nu se va întâmplă nimic. Te iubesc prea mult ca să permit asta.

John o privea în ochii strălucitori, albaştri, plini de dragoste şi de speranţă.

— Oh, draga mea, i-a spus răguşit. Tu eşti cea care mă vindeci. Care mă face să cred că merit să fiu fericit.

— Chiar meriţi.

John i-a pus mâna pe umăr, cu blândeţe.

— Rămâi aşa, o clipă, i-a spus. Vreau să te privesc. Vreau să port cu mine imaginea ta, pentru tot restul vieţii. Nu cred că ai fost vreodată atât de frumoasă.

Belle a roşit de plăcere.

— Nu fii prostuţ! Rochia mi s-a boţit, părul îmi este răvăşit şi…

— Şşt. Nu spune nimic. Doar priveşte-mă. În lumina aceasta, ochii tăi par violeţi. Asemenea coacăzelor.

Belle a râs încetişor.

— Cred că ţi-e tot timpul foame. Mă tot asemuieşti cu câte un fruct.

— Da? John nu-şi putea desprinde ochii de la buzele ei, care îi păreau două cireşe coapte.

— Da. Mi-ai zis odată că urechile mele sunt ca nişte piersici.

— Cred că ai dreptate. De când te-am cunoscut sunt mereu înfometat.

Ea a roşit.

— Heeei! Tinerii îndrăgostiţi!

John şi Belle şi-au desprins cu greu privirile unul de la celălalt şi s-au întors spre Dunford, care se apropia.

— Dacă terminaţi să faceţi dragoste prin cuvinte, poate că ar fi cazul să mergem. În caz că nu aţi observat, a sosit trăsura de schimb.

După ce a inspirat adânc, John i-a spus lui Dunford:

— Cei care s-au ocupat de educaţia ta nu au pus mare accent pe tact, din câte observ.

Dunford a zâmbit.

— Absolut deloc. Mergem?

John s-a întors spre Belle şi i-a oferit braţul:

— Draga mea?

Belle l-a acceptat cu un surâs.

— În trăsura aceasta nu este la fel de cald ca în

prima, s-a scuzat Alex. Nu o folosesc iarna, de obicei.

Câteva clipe mai târziu erau cu toţii aşezaţi la locurile lor, în drum spre bal. Belle şi John stăteau înghesuiţi într-un colţ, încercând să se încălzească. John i-a luat mâinile într-ale lui şi a început să le frecţioneze. Belle simţea cum i se încălzeau sub atingerea lui, aşa că a ridicat ochii spre el şi a oftat mulţumită. John o dezmierda din ochi.

— Oh, pentru numele lui Dumnezeu! a exclamat Dunford, întorcându-se spre Alex şi Emma. Nici măcar voi doi nu aţi fost într-atât de greţoşi!

— Într-o zi, s-a auzit vocea lui Belle, vei întâlni femeia visurilor tale. Îl ameninţa în glumă cu degetul arătător. Iar atunci îţi voi face şi eu zile negre. Pun pariu că la anul pe vremea asta vei fi legat fedeleş, de mâini şi de picioare. Şi-ţi va plăcea.

Dunford s-a lăsat pe spate.

— Accept pariul. Cât eşti dispusă să pierzi?

— Tu cât eşti dispus să pierzi?

Emma s-a întors spre John.

— Se pare că soţiei tale îi plac jocurile de noroc.

— Dacă ştiam, te asigur că aş fi cântărit mai bine pasul făcut.

Belle l-a împuns în glumă şi l-a privit întrebător pe Dunford:

— Ei?

— O mie de lire.

— S-a făcut.

— Ai înnebunit? John a strâns-o cu putere de mână.

— De ce? Doar bărbaţii pot paria?

— Nimeni nu pariază ştiind că va pierde cu siguranţă. Tu tocmai ai făcut asta, cu un bărbat care controlează mereu totul. Nu ai cum să câştigi.

— Nu subestima puterea dragostei, iubitule. Deşi, în cazul lui, cred că e vorba doar de dorinţă fizică.

— Mă răneşti, i-a răspuns Dunford, ducându-şi cu

dramatism mâna la inimă. Mă consideri deci incapabil de emoţii înalte, adevărate.

— Şi nu este aşa?

John, Alex şi Emma urmăreau amuzaţi schimbul de replici.

— Nu aveam idee că eşti un adversar atât de puternic, draga mea, i-a spus John.

— Nu ştii multe despre mine, i-a răspuns Belle. S-a sprijinit de spătar, zâmbind mulţumită. Aşteaptă. Seara nu s-a încheiat încă.

Lui i s-a strâns stomacul.

— Exact la asta mă gândeam şi eu. Cu teamă.

Capitolul 23

— Dumnezeule milostiv! s-a auzit o voce enervantă. Ce vi s-a întâmplat?

Belle s-a crispat. Uitase de vocea inconfundabilă a gazdei, lady Tumbley, mereu în registru de soprană.

— Am avut un accident cu trăsura, i-a răspuns Alex. Dar eram atât de dornici să ajungem încât nu ne-am mai întors la casele noastre, să ne schimbăm. Suntem doar puţin cam şifonaţi. Sper să ne scuzi.

Pe când erau încă în trăsură, deciseseră ca Alex să fie cel care să vorbească în numele tuturor, el având cel mai mare rang dintre toţi. Discursul lui a avut efectul scontat:

— Bineînţeles că vă scuz, se poate? Sunt atât de onorată că aţi acceptat invitaţia, domnule. Au trecut mulţi ani de când nu ne-aţi onorat cu prezenţa.

Belle a observat că lui Alex îi îngheţase zâmbetul pe buze.

— Este o greşeală pe care intenţionez să o repar.

Lady Tumbley începuse să fluture din gene, un gest

nepotrivit pentru o lady de vârsta ei. Apoi şi-a îndreptat atenţia spre John:

— Pe cine avem noi aici?

Belle a făcut un pas înainte.

— Este soţul meu, doamnă.

— Poftim?

Belle a făcut imediat pasul înapoi. Scârţâitul din vocea ei revenise.

John s-a aplecat şi i-a sărutat mâna.

— John Blackwood.

— Lady Arabella, draga mea… adică lady Blackwood… Nu am auzit că te-ai fi măritat. Când s-a întâmplat? Şi… a fost o nuntă mare?

Cu alte cuvinte… „Eu de ce nu am fost invitată?”

— A fost o nuntă mică, lady Tumbley, i-a răspuns Belle. Acum două săptămâni.

— Două săptămâni? Şi eu nu am ştiut nimic?

— Am dat un anunţ în *Times,* a intervenit John.

— Poate, dar eu…

— Ar trebui să citiţi mai des ziarul, i-a spus Belle cu un zâmbet larg.

— Probabil. Vă rog să mă scuzaţi. Lady Tumbley a făcut o plecăciune şi s-a pierdut în mulţime.

— Primul nostru obiectiv a fost atins, i-a anunţat Belle. În cinci minute, toată lumea va şti că m-am măritat cu un bărbat misterios despre care nimeni nu ştie nimic.

— Cu alte cuvinte, toată lumea va şti că suntem aici, a concluzionat John. Inclusiv Spencer.

— Dacă va veni, a spus Emma, gânditoare. Nu prea cred că a fost invitat.

— Este destul de uşor să te strecori înăuntru când este o petrecere atât de mare. Am făcut-o şi eu, chiar de câteva ori.

Emma l-a privit bănuitoare, după care a întrebat:

— Ce vom face în continuare?

— Bănuiesc că ar trebui să socializăm cu ceilalţi invitaţi. Dar va trebui să ţinem aproape unii de alţii, în caz că vom avea nevoie de ajutor.

Belle a privit în jurul ei. Lady Tumbley se depăşise pe sine în acel an. Peste tot străluceau candelabre, bijuterii, toţi invitaţii erau numai un zâmbet. Sala de bal era una din cele mai frumoase din Londra, cu o galerie aflată la cel de-al doilea nivel, dând roată sălii. Belle se gândise dintotdeauna că, probabil, copiii familiei Tumbley petrecuseră multe seri trăgând cu ochiul de acolo la doamnele şi domnii eleganţi, de la parter. S-a rugat în gând ca ea şi John să scape nevătămaţi după seara aceea, pentru ca şi copiii lor să poată face la fel, cândva.

În ora care a urmat, au jucat cu toţii rolul unor oaspeţi inocenţi. Belle şi John au fost copleşiţi de urări, iar marea majoritate a celor care îi felicitau nici măcar nu s-au mai obosit să-şi ascundă curiozitatea în ceea ce-l privea pe John sau graba cu care ajunseseră să se căsătorească. Alex şi Emma le-au rămas alături, iar prezenţa lor nu a făcut decât să întărească faptul că era o uniune aprobată de lumea bună. Cel mai important, însă, era că John şi Belle puteau fi supravegheaţi în timp ce făceau conversaţie. Dunford juca rolul spionului: dădea ocol sălii de bal şi monitoriza intrările şi ieşirile.

După vreo două ore, au ajuns în sfârşit şi Caroline, Henry şi Persephone. S-au îndreptat direct spre Belle şi John şi au spus într-un glas:

— N-o să vă vină să credeţi ce-am păţit!

— Aţi avut un accident cu trăsura? i-a întrebat John.

— De unde ai ştiut?

— Chiar aţi avut un accident cu trăsura? Belle era oripilată.

— Ei, nu a fost ceva grav. Roata din stânga a alunecat şi ne-am înclinat. A fost puţin cam inconfortabil, dar nimeni nu a fost rănit. Bineînţeles că a trebuit să ne întoarcem

acasă, să ne schimbăm. De aceea am întârziat atât de mult. Caroline a privit rochia fetei sale şi a întrebat: dar rochia ta de ce este atât de şifonată?

— Şi noi am avut un accident cu trăsura, din nefericire, i-a răspuns John.

— Nu mai spune! a exclamat Persephone şi s-a îndreptat glonţ spre masa cu răcoritoare.

— Ciudat, a spus şi lady Worth. Foarte ciudat.

— Aşa este, a încuviinţat John, foarte serios.

Dunford şi-a făcut şi el apariţia.

— Bună seara, lady Worth, lord Worth. Mă aşteptam să sosiţi mai devreme. Blackwood, aş dori să discut ceva cu tine, între patru ochi.

John s-a scuzat şi s-a tras într-o parte.

— Ce s-a întâmplat?

— Este aici. Şi pare furios. A intrat pe o uşă laterală, cu câteva minute în urmă. Nu cred că a fost invitat, deşi este în costum de seară. Nu va atrage nicio privire asupra lui. Se integrează perfect în peisaj.

John a dat din cap.

— Va încerca ceva, cu siguranţă.

— Avem nevoie de un plan.

— Nu putem face nimic. Trebuie să facă el prima mişcare.

— Să ai grijă.

— Voi avea. Şi, Dunford? Stai cu ochii pe Belle, te rog. N-aş putea suporta să păţească ceva.

Dunford i-a zâmbit şi a încuviinţat.

— Voi sta cu ochii pe ea, dar şi pe tine. Nici ea n-ar suporta să ţi se întâmple ceva rău.

John i-a căutat privirea. Nu se cunoşteau foarte bine, dar îi lega afecţiunea pentru Belle: Dunford îi era prieten dintotdeauna iar John îi era un soţ devotat.

John s-a întors cu spatele la Belle şi la socrii lui, care erau ocupaţi cu un cuplu mai în vârstă venit să le ofere

felicitări şi să-şi exprime regretul că nu participaseră la nuntă. John a prins doar sfârşitul conversaţiei şi a trebuit să-şi muşte limba ca să nu râdă când a văzut-o pe Belle cum strângea din dinţi, încercând să nu izbucnească şi să le spună că nici nu fuseseră invitaţi.

— A sosit şi prietenul nostru, i-a şoptit.

— Cine este? a întrebat Caroline.

— Un vechi tovarăş din armată, a improvizat Belle, uşurată că nici măcar nu minţea prea mult.

— Trebuie să-l întâmpinaţi, nu?

— Ne va găsi el, cu siguranţă, i-a răspuns John.

Atenţia lui Caroline a fost distrasă de o prietenă cu care nu se mai văzuse demult. Belle s-a întors spre John şi I-a întrebat:

— Şi acum ce facem?

— Nimic. Rămânem însă vigilenţi.

Belle a oftat. Răbdarea începea să o părăsească.

— Le-ai spus lui Alex şi Emmei?

— Le-a spus Dunford.

— Şi ce facem? Stăm şi aşteptăm ca el să-şi ducă la bun sfârşit complotul?

— Cam aşa ceva.

Belle s-a strâmbat şi a scos un sunet ciudat.

Lui John nu-i venea să creadă:

— Ce faci? Mârâi?

— Probabil că asta am făcut.

— Dumnezeule trebuie să scap repede de Spencer, altfel soţia mea se va transforma într-un animal!

— Şi încă unul sălbatic! A oftat din nou şi şi-a rotit privirea prin sala de bal. John! Uită-te acolo! Nu este el? I-a făcut semn discret spre un bărbat blond care sorbea dintr-un pahar cu şampanie.

John i-a urmărit privirea şi a dat scurt din cap, fără să-şi desprindă ochii de la Spencer. Ochii li s-au întâlnit. John a simţit un fior rece pe şira spinării. Era tot mai convins că

venirea la bal nu fusese deloc o idee bună. Trebuia să o ia pe Belle de acolo şi să se răfuiască doar el cu Spencer.

— Vine încoace! a şoptit Belle.

John privea atent spre Spencer, care lăsase jos paharul şi traversa acum sala de bal. Şi-a dat seama că Spencer nu-l mai privea de-acum pe el; ochii îi erau aţintiţi pe Belle. Furia şi teama l-au cuprins deopotrivă. Şi-a încleştat mâna pe mâna ei, instinctiv.

— Bună seara, lord Blackwood, lady Blackwood, a spus Spencer batjocoritor.

— Ce naiba vrei? a răbufnit John. A trebuit să facă apel la toată stăpânirea de sine ca să nu sară chiar atunci la gâtul lui Spencer.

— Zău aşa, Blackwood, de unde atâta impoliteţe? Am venit doar să vă salut, pe tine şi pe soţia ta. Aşa se procedează la astfel de evenimente, nu-i aşa? Este adevărat că mie îmi cam joacă memoria feste. A trecut ceva vreme de când nu am mai luat parte la un bal londonez. Am stat la ţară, după cum bine ştii, o perioadă destul de îndelungată.

— Unde vrei să ajungi de fapt?

— Nu am mai dansat demult. Speram ca lady Blackwood să-mi facă această onoare.

John s-a uitat spre Belle, care nu se dezlipea de el.

— În niciun caz.

— Doamna ar trebui să hotărască, nu crezi?

Belle a înghiţit în sec. I se uscase complet gâtul.

— Mulţumesc pentru invitaţie, domnule Spencer, a reuşit ea să spună. Am decis însă să nu dansez în această seară.

— Adevărat? Ce ciudat. Ochii îi străluceau, maliţioşi.

— În semn de respect pentru soţul meu, care nu dansează, a improvizat repede Belle.

— Da, uitasem că e infirm. Dar asta nu ar trebui să te împiedice să te distrezi. A făcut un pas înainte şi a înfipt

ţeava unui pistol în stomacul lui John.

Belle a coborât privirea, terorizată. Se temea să nu i se facă rău acolo, pe loc. Locul era foarte aglomerat. Nimeni nu ar fi observat că unul dintre oaspeţi tocmai îl ameninţa pe un altul cu pistolul, iar dacă ea ţipa, Spencer avea să-l împuşte cu siguranţă pe John, înainte ca cineva să apuce să-i smulgă arma din mână.

— D… doresc să dansez cu tine, domnule, a şoptit.

— Nu, Belle, i-a spus John.

— Soţul meu este extrem de gelos, a încercat ea să glumească. Nu vrea ca eu să dansez cu alţi bărbaţi.

— Sunt sigur că de data aceasta nu va avea nimic împotrivă. Spencer a băgat pistolul la loc, a luat-o pe Belle de mână şi a condus-o pe ringul de dans. John a rămas pironit locului, respirând greu. Întreaga atenţie, întreaga energie, întregul lui suflet erau canalizate pe cele două capete blonde de pe ring. Spencer nu avea să-i facă vreun rău, era convins de asta. Nu în mijlocul unei săli aglomerate de bal, cel puţin. Dacă Belle păţea ceva acolo, de faţă cu atâţia martori, Spencer nu mai avea ocazia să se răzbune pe adevărata lui ţintă. Şi îi dorea prea tare moartea lui John.

— Ce s-a întâmplat? De ce dansează Belle cu el?

John s-a întors şi a văzut-o pe Emma, extrem de îngrijorată.

— M-a ameninţat cu pistolul şi i-a cerut lui Belle să danseze cu el.

— A mai văzut cineva scena? l-a întrebat Alex.

John a clătinat din cap.

— Drace! Ar fi fost bine dacă am fi avut şi un alt martor, din afara familiei. Alex a luat-o pe Emma de mână. Vino, draga mea. Să dansăm şi noi. Fără prea multă graţie, ducele şi ducesa de Ashbourne şi-au croit drum spre ringul de dans.

*

— Ce doreşti? l-a întrebat Belle în şoaptă, urmând automat paşii de vals.

Spencer i-a zâmbit larg.

— Doar plăcerea companiei tale, doamnă. Ţi se pare atât de greu de crezut?

— Da.

— Poate că am vrut doar să ne cunoaştem mai bine. La urma-urmei, vieţile noastre s-au… împletit, ca să zic aşa.

Belle se simţea cuprinsă de furie. Aproape că uitase de frică.

— Aş prefera să se despletească.

— Asta şi am de gând. Şi chiar în seara aceasta, dacă totul merge bine.

Belle a pierdut ritmul şi şi-a cerut imediat scuze. I-a văzut pe Alex şi pe Emma dansând chiar în spatele lui Spencer şi a respirat uşurată.

— Trebuie să recunosc, a continuat Spencer, că-mi face o imensă plăcere să mă uit la faţa soţului tău. Nu cred că-i cade prea bine să te vadă în braţele mele.

— Aşa cred şi eu, i-a răspuns Belle, călcându-l pe picior.

— Pari o femeie de treabă, i-a spus, ignorând ezitările ei. Îmi pare rău că vei rămâne văduvă, dar nu mai este nimic de făcut.

Dumnezeule mare, şi-a spus Belle. Bărbatul acesta era nebun de legat! Negăsind nimic de spus, l-a călcat din nou, de data asta cu o forţă mai mare.

— Văd că poveştile despre graţia ta înnăscută au fost mult exagerate, i-a spus într-un final Spencer

Belle i-a zâmbit îngereşte.

— Nu ar trebui să crezi tot ce se spune în lumea bună. Oh, s-a sfârşit deja dansul? Trebuie să ne despărţim.

— Nu te grăbi. A prins-o de braţ. Nu-ţi pot da drumul încă, mă tem.

— Dar dansul s-a sfârşit, domnule. Regulile spun că…

— Taci! O să mă folosesc de tine ca să-l atrag pe soţul tău într-una din camerele alăturate. Doar n-o să-l ucid într-o sală de bal plină. N-aş avea cum scăpa.

— Nu vei scăpa oricum, dacă-l vei ucide, i-a spus Belle printre dinţi. Prea mulţi oameni ştiu deja că-i doreşti moartea. Vei fi arestat în câteva minute. Şi chiar dacă scapi, nu te vei mai putea întoarce niciodată în Anglia.

— Femeie proastă! Chiar crezi că mi-am imaginat că pot omorî un nobil, pentru ca apoi să trăiesc liniştit? Sunt obişnuit, am trăit deja cinci ani în exil. Sigur că ar fi bine dacă mi-aş recăpăta locul în societate, dar prefer răzbunarea. Acum vino cu mine. A tras-o cu răutate de braţ, încercând să o împingă spre uşa care dădea spre restul casei.

Belle a acţionat din instinct. Nu avea să-i facă rău acum, înainte de a pune mâna pe John. Şi-a smuls braţul din strânsoarea lui Spencer şi a alergat spre John, care se îndrepta deja spre ei.

— Trebuie să plecăm imediat! E nebun!

John a luat-o de mână şi au început să străbată împreună mulţimea. Belle a privit în spate. Distanţa dintre ei şi Spencer se micşora văzând cu ochii. Alex şi Emma îl urmau, dar fiind doi nu se mişcau la fel de repede ca el.

— Ne mişcăm prea încet, i-a spus Belle, agitată. Ne va ajunge din urmă.

John nu i-a răspuns. A grăbit pasul, scrâşnind din dinţi de durere.

— John, înaintăm mult prea greu. Trebuie să ajungem acolo. I-a făcut semn spre uşile aflate de cealaltă parte a sălii. Între ei şi uşă dansau însă sute de bărbaţi şi femei.

— Şi cum propui să ajungem? Dansând?

— Ei bine, da! Cu o putere izvorâtă din furie şi teroare, l-a oprit pe John pe loc, a pus mâna pe umărul lui şi au început să valseze.

— Ai înnebunit, Belle?

— Trebuie doar să valsezi. Şi să ne îndreptăm spre uşă şi vom ajunge imediat. Nici măcar Spencer nu ar îndrăzni să o ia la fugă pe ringul de dans.

Valsau amândoi, croindu-şi drum prin încăpere. Din dorinţa de a se grăbi, Belle şi-a înfipt degetele în umărul lui, încercând să-l grăbească.

— Mă laşi să conduc, totuşi? i-a spus el printre dinţi.

Ea şi-a lungit gâtul:

— Îl vezi?

— Încearcă să-şi facă loc pe lateral. Nu are cum să ajungă până la noi. Ce plan superb, iubita mea!

Se învârteau frenetic, dar au reuşit să ajungă imediat de cealaltă parte a sălii de bal.

— Ce vom face în continuare? l-a întrebat Belle.

— Te duc acasă, după care merg să anunţ autorităţile. Ar fi trebuit să o fac mai demult, dar m-am temut că nu vor lua în seamă o simplă ameninţare verbală. Un pistol îndreptat spre stomac – este cu totul altceva. Ar trebui să-l închidă, măcar pentru un timp.

Ea a dat din cap şi l-a urmat.

— Pot depune mărturie. La fel şi Alex, şi Emma, şi Dunford. A oftat uşurată, mulţumită că John nu voia neapărat să-şi facă singur dreptate. Dacă-l ucidea pe Spencer îl aştepta spânzurătoarea.

Ajunseseră afară când Dunford a venit în goană după ei:

— Aşteptaţi! a strigat. A luat-o pe mama ta, Belle!

— Poftim? Se albise la faţă. Cum?

— Nu am idee, dar l-am văzut ieşind acum câteva clipe şi o ţinea foarte aproape de el pe mama ta.

— Oh, John, trebuie să facem ceva! Cât trebuie să fie de speriată!

— Din câte o cunosc eu, i-a spus el încercând să o liniştească, nu mai trece mult şi-l vedem legat fedeleş şi

predat poliţiei.

— John, cum poţi glumi despre asta? a strigat Belle. Este vorba de mama mea!

— Scuză-mă, iubire, i-a spus el. Dunford, încotro au luat-o?

— Urmaţi-mă.

Au ieşit într-un coridor întunecat, unde îi aşteptau Alex şi Emma.

— Ştii cumva pe ce uşă au intrat? l-a întrebat în şoaptă John pe Alex.

Acesta a clătinat din cap.

— Emma, a spus el. Ia-o cu tine pe Belle şi întoarceţi-vă în sala de bal.

— În niciun caz! a venit răspunsul.

Cei trei bărbaţi s-au întors în acelaşi timp spre Belle.

— Mama mea este în pericol! a spus ea cu ardoare. Cum să o abandonez tocmai acum?

— Bine, a oftat Alex, dându-şi seama că nu aveau vreme de pierdut contrazicându-se.

Aşa că au pornit, toţi cinci, de-a lungul coridorului, aruncând câte o privire după fiecare uşă şi având grijă ca acestea să nu scârţâie. Într-un final, au ajuns la o uşă lăsată întredeschisă. John, care era în faţa celorlalţi, i-a recunoscut de îndată vocea lui Spencer. S-a întors şi şi-a dus degetul arătător la buze, făcându-le semn celorlalţi să nu scoată vreun sunet. Cei trei bărbaţi şi-au scos imediat pistoalele.

— Ce crezi că vei obţine făcând asta? au auzit-o pe Caroline spunându-i, dispreţuitoare.

— Taci!

— Nu tac deloc! s-a auzit răspunsul ferm. M-ai luat pe sus de la petrecere, m-ai adus într-o încăpere goală, mă ameninţi cu o armă care presupun că este încărcată şi te aştepţi să tac? Eşti complet lipsit de inteligenţă, tinere, dacă…

— Ţi-am spus să taci!

— Hmm.

Belle şi-a muşcat buza. Era obişnuită cu un asemenea ton. Dacă nu ar fi fost atât de îngrozită, probabil s-ar fi amuzat.

John, Alex şi Dunford s-au privit. Dacă nu acţionau repede, cineva urma să moară – şi nu erau foarte convinşi că tocmai Caroline va fi victima. John a ridicat mâna şi a numărat în tăcere, ridicând câte un deget:

Unu, doi…

Trei! Au dat buzna în încăpere şi s-au înşirat de-a lungul peretelui, cu pistoalele aţintite spre Spencer.

— A durat ceva! i-a mustrat el. O ţinea strâns pe Caroline, cu pistolul lipit de tâmpla ei.

— Atitudinea ta este impardonabilă! a pufnit ea.

— Mamă, te rog, nu-l provoca! s-a auzit vocea lui Belle, de dincolo de uşă.

— Ia te uită! a spus Spencer, încântat. Aţi adus şi doamnele cu voi. Ce regal!

Belle nu-i vedea chipul lui John, dar după cât de tare o strângea de un umăr şi-a dat seama că era furios pe ea, pentru că nu rămăsese pe hol.

— Dă-i drumul mamei, i-a spus ea lui Spencer. Nu ţi-a făcut niciun rău.

— Îi dau drumul doar dacă vrei să faci schimb de locuri cu ea.

Belle a făcut un pas înainte, dar John a oprit-o:

— Nu, Belle.

— Nu e cazul, Belle, i-a spus şi mama ei. Mă descurc eu cu prostănacul acesta.

— Mi-a ajuns! a explodat Spencer şi a plesnit-o pe Caroline peste faţă.

Belle a scos un ţipăt şi s-a aruncat înainte, fără să mai ţină seama de John:

— Las-o în pace!

Spencer a întins braţul şi a înşfăcat-o pe Belle. Deşi

simţea că i se face rău de la stomac, Belle şi-a alungat teama şi i-a spus:

— Acum dă-i drumul mamei mele. Spencer a împins-o cu brutalitate, iar Caroline a aterizat pe podea. A deschis gura să-i mai spună ceva dar s-a răzgândit, pentru că acum ticălosul o ţinea prizonieră pe fiica ei.

În clipa aceea, John a simţit că nu mai avea aer, că nu mai putea respira. Belle încerca să pară curajoasă, dar John i-a citit teama în ochi. A lăsat jos pistolul, a ridicat mâinile în aer şi a făcut un pas înainte:

— Dă-i drumul, Spencer. Pe mine mă vrei.

Spencer i-a mângâiat obrazul lui Belle cu dosul palmei.

— Poate că m-am răzgândit.

John aproape că şi-a pierdut controlul. Ar fi fost în stare să sară la gâtul lui dacă Alex nu l-ar fi tras de partea din spate a cămăşii.

— Ţi-am spus să-i dai drumul, i-a repetat John, tremurând de furie.

Spencer şi-a trecut mâna pe spatele ei.

— Încă mă mai gândesc.

Belle a făcut o grimasă, dar nu a scos niciun cuvânt. Era în joc viaţa lui John, iar dacă îl putea salva lăsându-se pipăită, ei bine, n-avea decât să o pipăie cât voia. Se ruga la Dumnezeu doar ca el să nu facă gesturi mai intime. Deja i se pusese un nod în gât.

John era roşu de furie.

— Pentru ultima oară, Spencer, dă-i drumul sau…

— Sau ce? l-a întrebat batjocoritor Spencer. Ce-ai putea să faci? Eu sunt înarmat, tu nu. În plus, o am pe soţia ta. A râs isteric. Tu nu.

— Nu uita de noi, l-a ameninţat Dunford. Pistolul lui şi al lui Alex erau îndreptate spre pieptul lui Spencer.

Spencer şi-a privit pe rând adversarii şi a râs.

— Nu-mi imaginez că sunteţi într-atât de proşti încât

să mă împuşcaţi în timp ce pistolul meu este aţintit pe drăgălaşa lady Blackwood. Totuşi, nu ea este motivul venirii mele, aşa că va trebui, din păcate, să o dau la schimb cu Blackwood.

John a mai făcut un pas înainte.

— Dă-i drumul.

— Nu încă. Spencer şi-a scos cravata de la gât şi i-a întins-o lui Belle. Leagă-i mâinile la spate.

— Poftim. Nu pot să…

— Fă-o! A ridicat arma şi a îndreptat-o spre fruntea lui John.

— Oh, John, a suspinat Belle.

— Fă ce-ţi spune. În spatele lui, John îi simţea pe Dunford şi pe Alex gata de acţiune.

— Nu pot. Ochii i se umpluseră de lacrimi. Nu pot.

— Leagă-l sau îl împuşc! a avertizat-o Spencer.

— Nu-i pot lega mâinile în faţă? Mi se pare atât de barbar…

— Pentru numele lui Dumnezeu, leagă-i-le cum vrei! Numai să strângi bine.

Cu mâini tremurânde, Belle a încolăcit cravata în jurul încheieturilor lui John, cât mai larg posibil.

— Dă-te un pas înapoi, i-a ordonat el.

Belle a făcut un pas mic înapoi.

— Mai departe.

— Ce ai de gând cu el? l-a întrebat ea.

— Nu ţi-ai dat încă seama?

— Te implor, domnule Spencer…

El a ignorat-o.

— Întoarce-te, Blackwood. O să te împuşc în ceafă.

Picioarele au refuzat să o mai susţină şi ar fi căzut pe podea dacă nu s-ar fi lovit de o masă. L-a zărit pe Dunford cu colţul ochiului, dar nu îşi punea speranţe prea mari. Spencer îi putea vedea fiecare mişcare, nu avea cum să-l ia prin surprindere. Până să apuce să-l doboare pe Spencer,

acesta avea să tragă deja glontele fatal. În plus, camera era înţesată de mobilă, iar Dunford ar fi trebuit să sară peste două scaune şi o măsuţă ca să poată ajunge la el.

— Tu! a strigat Spencer spre Belle, fără să o privească direct. Mai dă-te înapoi. Nu e cazul să faci pe eroina.

Belle s-a dat deoparte. Nu prea mult, însă, pentru că o altă măsuţă îi bloca drumul. A tras aer adânc în piept. Simţea miros de violete. Ce ciudat!

— Mai mult!

Belle s-a mai dat un pas înapoi şi a dat de ceva solid. Solid şi… uman, cu siguranţă. S-a uitat în jur. Alex, Dunford, Emma şi mama ei erau cu toţii acolo.

— Ia asta! a auzit o şoaptă.

Dumnezeule mare, era Persephone! Care îi punea în mână un pistol.

Spencer a ridicat braţul şi a ţintit.

Belle a simţit că murea. Trebuia să-l împuşte pe

Spencer, rugându-se să ţintească bine. Nu avea cum să-i dea pistolul lui John. La naiba, de ce n-o lăsase pe Emma să o înveţe să tragă cu pistolul?

John a întors capul.

— Aş putea să-mi pun o ultimă dorinţă?

— Care?

— Aş vrea să-mi sărut soţia. De adio.

Spencer a dat din cap iar Belle s-a grăbit să se apropie, ascunzând arma în faldurile fustei. Cu mâna rămasă liberă i-a mângâiat obrazul lui John, asigurându-se că Spencer o vedea. Când s-a uitat la încheieturile lui, Belle şi-a dat seama că reuşise să slăbească cravata.

— Oh, John, a suspinat ea cu voce tare, Te iubesc. Ştii asta, nu-i aşa?

El a dat din cap.

— Dă-mi arma, i-a spus printre dinţi.

Belle s-a lipit de el, sperând că Spencer nu va observa ce se petrecea în spaţiul strimt dintre trupurile lor. A pus

pistolul în mâna lui John, trăgând de unul din capetele cravatei.

— Sărută-mă, i-a şoptit el luând pistolul. Limba ei a trasat conturul gurii lui, savurând gustul sărat. Deschide mai mult gura, iubire, i-a spus el cu blândeţe.

Ea a făcut întocmai. Limba lui a pătruns adânc iar ea i-a întors sărutul cu pasiune, fără să-l scape însă din ochi pe Spencer, care îi privea fascinat. Hotărâtă să-i distragă total atenţia, a gemut sonor de plăcere.

John a început să o sărute pe gât, iar ea s-a arcuit, ca să ajungă mai bine. Îl simţea însă concentrat în altă parte. A făcut un semn aproape imperceptibil şi în secunda următoare s-a auzit un urlet înfricoşător, aproape inuman.

— Ce naiba? Spencer fusese trezit brusc din reverie şi nu a putut să nu se întoarcă, să vadă de unde venea sunetul acela înspăimântător.

John i-a dat drumul lui Belle şi, înainte ca ea să-şi dea seama ce se întâmpla, a smuls pistolul din mâna lui Spencer. Dunford şi Alex au intervenit şi ei imediat şi l-au imobilizat la pământ.

Persephone a făcut câţiva paşi în faţă, cu un zâmbet satisfăcut.

— Uneori, vârsta şi înţelepciunea pot fi de folos.

— Persephone, ce cauţi aici? a întrebat Alex în timp ce-i lega lui Spencer mâinile la spate.

— Frumos mă întâmpini, după ce am salvat situaţia.

— Oh, Persephone, a oftat Belle, recunoscătoare. Îţi mulţumesc! A îmbrăţişat-o cu foc. Dar cine a scos sunetul acela?

— Eu. Şi i-a zâmbit larg.

Caroline a ridicat o sprânceană.

— Sunetul acela nu a fost uman, cu siguranţă.

— Oh, ba a fost!

— Şi a avut efect, asta e sigur! le-a spus John, care li s-a alăturat după ce s-a asigurat că Spencer era legat bine.

Deşi trebuie să recunosc că nu m-am aşteptat la aşa ceva, după ce ţi-am făcut semn să creezi o diversiune.

— Ai ştiut că era aici? l-a întrebat Belle.

— Am văzut-o când ţi-a dat pistolul. Bine jucat, Persephone. A dat să-şi treacă mâna prin păr şi a observat că-i tremura. Avea să mai treacă ceva până ce va reuşi să-şi şteargă din minte imaginea lui Belle, ţinută ostatică de Spencer.

— Dar cum de ai ajuns aici? a întrebat-o Belle.

— Am ştiut că se întâmplă ceva dubios. Şi niciunul dintre voi nu a considerat potrivit să-mi spună şi mie. A pufnit, dispreţuitoare. Dar mi-am dat eu seama… Şi am mai tras şi cu urechea… mai multişor… Şi uite aşa am înţeles că…

— Mă scuzaţi, s-a auzit vocea lui Dunford.

Toate capetele s-au întors spre el.

— Cred că ar trebui să anunţăm autorităţile. A făcut un semn spre Spencer, care era legat, pe podea.

Belle era însă prea interesată de povestea lui Persephone.

— Nu pleacă nicăieri.

Dunford s-a arătat mirat de nonşalanţa ei dar şi-a pus piciorul pe spatele lui Spencer, doar aşa, de distracţie.

— Pot continua? a întrebat Persephone, savurând rolul de eroină a zilei.

— Bineînţeles! i-a răspuns Belle.

— După cum spuneam, i-am auzit pe Alex şi pe Emma discutând despre balul din seara aceasta şi mi-am dat seama că John şi Belle ar putea fi în pericol. De aceea am insistat să mă ia şi pe mine cu ei. S-a întors spre Belle. Îmi dau prea bine seama că nu am fost tocmai cea mai strictă însoţitoare, dar mi-am luat rolul foarte în serios şi am considerat că este de datoria mea să vă sar în ajutor.

— Fapt pentru care îţi sunt extrem de îndatorată, s-a simţit Belle nevoită să adauge.

Persephone a zâmbit.

— Mi-am dat seama că veţi avea nevoie de o armă secretă. De care să nu ştiţi nici măcar voi. Eraţi atât de preocupaţi că nici măcar nu aţi observat că am dispărut din momentul în care am ajuns la bal. Am urcat la balcon şi am privit de acolo totul. L-am văzut pe acest bărbat acostându-te, Belle. L-am văzut şi când a obligat-o pe mama ta să iasă cu el din sală.

— Şi cum ai ajuns aici? a întrebat-o Belle.

Persephone i-a zâmbit.

— Aţi lăsat uşa deschisă, aşa că m-am strecurat înăuntru. Nu m-a văzut nimeni. Iar camera este într-atât de ticsită de mobilă că pur şi simplu m-am ascuns după spătarele scaunelor şi după sofale.

— Nu pot să cred că nu te-am văzut, a murmurat John. Nu mă mai pot baza deloc pe instinctele mele.

— Este şi foarte întuneric aici, a încercat să-l liniştească Persephone. Iar atenţia ta era cu totul în altă parte. Eu nu mi-aş face griji în această privinţă. La urma-urmei, ai fost primul care m-a observat. După Belle, bineînţeles.

John a clătinat din cap cu admiraţie.

— Eşti o minune, Persephone. O adevărată minune. Nici nu ştiu cum să-ţi mulţumesc.

— Îţi poţi numi după ea prima născută, i-a sugerat Dunford, zâmbind cu gura până la urechi. Persephone este un nume foarte frumos.

Belle s-a strâmbat la el. Era un nume frumos, poate, dar nu pentru copilul ei. Şi totuşi… I-a venit o idee. O idee perfectă, absolut la fix.

— Şi eu aş vrea să-mi exprim recunoştinţa, i-a spus şi a îmbrăţişat-o. Dar nu sunt sigură că ar fi suficient să-mi numesc fiica Persephone.

— Şi de ce nu? a insistat Dunford, cu un zâmbet şi mai larg.

Belle şi-a sărutat pe obraz fosta doamnă de companie:

— Ah, Persephone, am planuri mai mari cu tine.

Capitolul 24

Câteva săptămâni mai târziu, John şi Belle erau în patul lor din Persephone Park şi se bucurau de pace şi linişte. Belle răsfoia o carte, aşa cum îi era obiceiul înainte de culcare, iar John se uita pe nişte acte.

— Arăţi foarte bine cu ochelarii cei noi, i-a spus el zâmbind.

— Crezi? Mi se pare într-adevăr că îmi dau un aer inteligent.

— Chiar eşti inteligentă.

— Da, dar cu ei par şi mai serioasă, nu crezi?

— Poate. A pus hârtiile pe noptieră şi a sărutat-o direct pe o lentilă.

— John! Şi-a scos ochelarii şi a început să-i şteargă cu un colţ de cearşaf.

El i i-a luat din mână.

— Nu-i mai pune.

— Dar nu văd să citesc fără…

I-a luat şi cartea din mână.

— Nici de ea nu mai ai nevoie. Cartea a alunecat pe podea iar John a acoperit-o cu trupul lui cald. E timpul să ne culcăm, nu crezi?

— Poate.

— Poate? A sărutat-o pe vârful nasului.

— Ştii, mă gândeam…

— La ce te gândeai, draga mea?

— Că tot mai vreau să-mi scrii un poem.

— Poftim?

— Un poem de dragoste, scris de tine, pentru mine.

John a oftat.

— Ai avut cea mai romantică cerere în căsătorie. M-am urcat într-un copac pentru tine, am îngenuncheat. La ce ţi-ar mai trebui şi un poem?

— Vreau ceva care să dăinuie. Pe care să-l găsească strănepoţii noştri, după ce noi vom fi murit demult, şi să spună: străbunicul a iubit-o mult pe străbunica. Nu mi se pare deloc o idee prostească.

— Dar tu vrei să-mi scrii mie un poem?

Belle s-a gândit o clipă.

— Aş putea încerca, dar nu sunt atât de poetică cum eşti tu.

— De unde ştii? Te asigur că versurile mele sunt înspăimântătoare.

— Mie nu mi-a plăcut poezia până când nu te-am întâlnit. Iar tu ai iubit-o dintotdeauna. Pot deci deduce că ai o minte mai poetică decât a mea.

John a privit-o. În lumina lumânărilor, chipul ei strălucea de iubire şi devoţiune. Nu ar fi fost în stare să-i refuze ceva, vreodată.

— Dacă îţi promit să-ţi scriu un poem, îmi promiţi şi tu că mă laşi să te sărut cu disperare ori de câte ori doresc?

Belle a chicotit.

— Dar faci deja asta.

— În orice cameră? În biroul meu, în salonul tău, în salonul verde şi în salonul albastru şi…

— Opreşte-te, te implor! a râs ea. Care este salonul verde?

— Cel cu mobilă albastră.

— Păi şi atunci salonul albastru care este?

— Nu ştiu. Dar pot să te sărut şi în el?

— Bănuiesc că da, dar numai dacă începi chiar acum.

— La ordinele tale, doamnă.

*

Câteva zile mai târziu, Belle îşi petrecea după-amiaza în salonul ei, citind şi scriind scrisori. Sperase să plece călare împreună cu John, până la Westombirt, să-i vadă pe Alex şi pe Emma, dar vremea urâtă le stricase planurile. Belle stătea la biroul ei şi privea cum ploaia îi bătea în geam când a intrat John, cu mâinile în buzunare, ca un băieţandru.

— Ce surpriză! a spus ea. Credeam că studiezi actele pe care ţi le-a trimis Alex, cu noua investiţie.

— Mi-era dor de tine.

Belle a zâmbit.

— Poţi veni să le citeşti aici, cu mine. Promit să nu te tulbur.

El i-a sărutat mâna.

— Simpla ta prezenţă mă tulbură, iubire. N-aş fi în stare să citesc un cuvânt măcar. Mi-ai promis că te pot săruta în orice încăpere din casă, îţi aminteşti?

— Da, cu condiţia să-mi scrii un poem.

John a clătinat din cap, nevinovat.

— Nu-mi aduc aminte.

— Eu îmi amintesc exact de partea cu poemul. S-ar putea să fiu nevoită să limitez săruturile în camerele de la etaj.

— Lupţi murdar, Belle, a acuzat-o el. Chestiile astea durează. Crezi că Wordsworth îşi scria poemele aşa, la comandă? Eu nu prea cred. Poeţii trudesc pentru fiecare cuvânt. Ei…

— Ai scris vreunul?

— Am început, dar…

— Oh, te rog! Vreau să-l aud! Ochii îi străluceau de încântare iar John şi-a spus că arăta ca o fetiţă de cinci ani căreia i se promisese încă o prăjitură.

— Bine, a oftat el.

Frumoasă e iubita mea,
Când părul ei cel blond îi curge-n valuri...

Belle a strâns din ochi.

— Dacă nu mă înşel, cineva a scris versurile asta acum câteva secole. Spenser, parcă. Zâmbind, a ridicat cartea pe care o citea. *Poeziile lui Edmund Spenser.* Dacă veneai cu o oră mai devreme, scăpai.

John s-a strâmbat.

— Le-aş fi scris eu, dacă nu se gândea el primul la ele.

Belle aştepta, răbdătoare.

— Bine, Belle, o să-ţi citesc versurile mele. Dar te avertizez: nu sunt... Ei bine, o să-ţi dai seama şi singură. A scos din buzunar o hârtie împăturită de mai multe ori. De unde stătea, Belle a observat doar că era plină de tăieturi şi cuvinte scrise pe deasupra. John şi-a dres vocea. A ridicat privirea spre ea.

Belle îi zâmbea încurajator.

El şi-a dres din nou glasul.

Iubita mea are ochi albaştri precum cerul
Iar zâmbetul ei cald şi luminos
Mă face să încerc să-i dăruiesc întreaga lume.
Ea a schimbat totul, din negru-n alb,
Cu un sărut, dansând la miezul nopţii.

A ridicat privirea spre ea, nesigur.

— Mai am mult de lucru ştiu. Trebuie să le fac să rimeze.

Belle s-a uitat la el, cu buzele tremurând de emoţie. Poemul nu avea graţie, dar era scris din inimă. Muncise mult la ceva pentru care era evident că nu avea aptitudini, doar pentru că i-o ceruse ea. Nu s-a mai putut abţine şi lacrimile au început să i se rostogolească pe obraji.

— Oh, John, sunt convinsă că mă iubeşti cu adevărat!

El a luat-o în braţe.
— Aşa este. Te iubesc cu adevărat.

Sfârşit